

Isaac ASIMOV

RĂTĂCITOR ÎN SPAȚIU

Editura LUCMAN

ISAAC ASIMOV

**RĂTĂCITOR ÎN
SPAȚIU**

Versiunea 2.0

Traducere de: Virgiliu Păstoreanu
Titlul original: DAVID STARR – SPACE
RANGER
Editura LUCMAN

PARTEA I RĂTĂCITOR ÎN SPAȚIU

1. Prunele de pe Marte

David Starr se uita exact la el, așa că văzu ce se întâmplă. Îl văzu murind.

David îl aștepta răbdător pe doctorul Henree și, între timp, se bucura de atmosfera celui mai nou restaurant din *International City*.

Urma să fie prima lui sărbătorire adevărată după ce obținuse gradul și calificarea de membru cu drepturi depline în Consiliul Științei.

Nu-l deranja să aștepte. *Café Supreme* lucea încă de vopselurile în cromosilicon proaspăt aplicate. Lumina difuză care se împrăștia uniform în toată sala nu avea o sursă vizibilă. La capătul de la perete al mesei unde stătea David se afla un mic cub strălucitor care conținea o replică tridimensională în miniatură a unei orchestre ce oferea un fundal muzical liniștitor. Bagheta dirijorului era doar o lumină de câțiva milimetri în mișcare și, desigur, masa era una de tipul Sanito, ultima invenție în materie de câmp antigravitațional, care, în afara unui pâlpâit domol, părea aproape invizibilă.

Ochii câprui ai lui David cercetau celelalte mese pe jumătate ascunse în separeuri, asta nu din plictiseală, ci doar pentru că oamenii îl interesau mai mult decât orice chestie tehnică pe care ar fi putut s-o prezinte *Café Supreme*. Televiziunea tridimensională și câmpurile antigravitaționale erau niște minuni cu zece ani în urmă, acum însă deveniseră arhicunoscute. Spre deosebire de asta, oamenii nu se schimbau. Chiar și acum, la zece mii de ani după construirea piramidelor și la cinci mii de ani de la prima bombă atomică, erau încă un mister nerezolvat și o minune mereu nouă.

Erau acolo o tânără îmbrăcată cu o rochie drăguță, râzând amabil cu cel care stătea în fața ei;

un bărbat între două vârste, cu haine de sărbătoare ce păreau că-l stânjenesc, tot apăsând pe butoanele meniului de la chelenerul-robot în timp ce soția și cei doi copii priveau solemn; precum și doi oameni de afaceri discutând înfocat în timp ce-și savurau desertul.

Totul se întâmplă exact când privirea lui David ajunsese la cei doi oameni de afaceri. Unul dintre ei, cu fața congestionată, mișcându-se convulsiv, încercă să se ridice. Celălalt, aproape strigând, întinse mâna într-un gest slab de ajutor, dar primul deja căzuse pe scaun și începuse să alunece sub masă.

David se ridică de la primele semne de agitație și, cu picioarele lui lungi, parcurse din trei salturi mari distanța dintre cele două mese. Ajunse acolo, atinse un buton de lângă televizorul tridimensional și imediat apărură o cortină violetă cu desene fluorescente, închizând complet separeul. Asta pentru a nu mai atrage atenția. Mulți dintre cei prezenți acolo preferau să se bucure de acest fel de izolare.

Abia atunci îi reveni vocea celuiilalt bărbat de la masă.

— Manning e bolnav. Are un atac de apoplexie. Ești doctor? întrebă el.

Vocea lui David era calmă și avea un ton normal ce dădea încredere.

— Stai liniștit și nu scoate nici o vorbă. O să-l chemăm pe director și vom face tot ce se poate, spuse el.

Deși cel care părea mort era destul de bine făcut, David îl apucă și îl ridică ca pe o păpușă de cârpă. Împinse la o parte masa cât putu de mult, în timpul asta degetele lui fiind separate nefiresc de câțiva centimetri de câmp antigravitațional. Apoi îl întinse pe bărbatul bolnav pe scaun și, desfăcându-i cusătura *Magnode* la cămașă, începu să-i facă respirație artificială.

David nu-și făcea nici o iluzie că-l va putea salva. Cunoștea simptomele: înroșirea bruscă, pierderea respirației și a glasului, cele câteva minute de luptă între viață și moarte, apoi sfârșitul.

Cortina se dădu la o parte. Cu o promptitudine admirabilă, directorul răspunsese la semnalul de urgență pe care David îl transmisese înainte să-și părăsească masa. Directorul era un tip scund și gras, îmbrăcat în negru, cu haine bine ajustate cu o croială conservatoare. Fața lui avea o expresie agitată.

— Cineva din această aripă..., spuse directorul amuțind îndată ce ochii lui înregistrară imaginea.

Celălalt bărbat care supraviețuise începu să vorbească cu o viteză isterică.

— Mâncam atunci când prietenului meu i s-a făcut rău. Despre omul acesta nu știu nimic, nu știu cine este.

David abandonează încercările de a readuce la viață victima, încercări ce păreau a nu da nici un rezultat. Își trecu mâna prin părul castaniu de pe frunte, apoi întrebă:

— Dumneavoastră sunteți directorul?

— Sunt Oliver Gaspere, directorul restaurantului *Café Supreme*, răspunse uluit durduliul. A fost acționat semnalul de urgență de la masa nr. 87 și, când am ajuns acolo, nu era nimeni. Mi s-a spus că un tânăr tocmai a intrat în separeul de la masa nr. 94, am venit aici și văd ceea ce văd!

Apoi se întoarse spunând:

— Am să chem doctorul. David îl opri:

— O clipă. Nu mai e de nici un folos. Omul ăsta e mort!

— Ce? strigă celălalt bărbat aflat la masă. Apoi se repezi strigând:

— Manning!

David Starr îl trase înapoi împingându-l spre tablăa nevăzută a mesei.

— Liniștește-te. Nu-l mai poți ajuta și nici nu e momentul să facem gălăgie.

— Nu, nu, aprobă grăbit Gaspere. Nu trebuie să-i deranjăm pe ceilalți clienți. Dar, vedeți dumneavoastră, un doctor tot va trebui să-l examineze pe bietul om pentru a determina cauza morții. Nu pot permite nici o încălcare a regulilor în restaurantul meu.

— Îmi pare rău, domnule Gaspere, dar interzic ca acest om să fie examinat, indiferent de cine, în acest moment.

— Ce spuneți? Dacă acest om moare de atac de cord...

— Vă rog, să fim cooperanți și să nu mai purtăm discuții fără rost. Cum vă cheamă, domnule?

Bărbatul de la masă rămas în viață răspunde înfundat:

— Eugene Forester.

— Păi, domnule Forester, aș vrea să știu exact ce ați mâncat dumneavoastră și prietenul dumneavoastră.

— Domnule! zise micuțul director uitându-se la David cu niște ochi ieșiți din orbite. Sugerați că ceva din mâncare ar fi cauzat asta?

— Nu sugerez nimic. Întreb.

— Nu ai nici un drept să pui întrebări. Cine ești? Ești un nimeni. O să chem un doctor să-l examineze pe bietul om.

— Domnule Gaspere, asta e o problemă de competența Consiliului Științei.

Rulându-și mâneca din *Metallit* flexibil, David își descoperi încheietura mâinii. Preț de o clipă, tot ce se putea vedea era doar piele, dar în câteva secunde o pată ovală se închise la culoare, făcându-se apoi neagră. În interiorul ei, mici puncte luminoase clipeau și se mișcau formând însemnul familiar ce reprezenta Carul Mare și constelația Orion.

Buzele directorului începură să tremure. Consiliul Științei nu era o agenție guvernamentală

oficial recunoscută, dar membrii ei erau chiar mai puternici decât guvernul.

— Îmi pare rău, domnule, spuse directorul.

— Nu sunt necesare scuzele. Acum, domnule Forester, îmi răspunzi la prima întrebare?

— Am mâncat meniul special numărul trei, murmură Forester.

— Amândoi?

— Da.

— Nu a comandat nimeni altceva? întrebă David.

Studiase acest meniu la masa lui. *Café Supreme* avea în meniu delicatose extraterestre, dar meniul numărul trei era unul format numai din mâncăruri specific pământene: supă de legume, cotlet de vițel, cartofi copti, mazăre, înghețată și Caféa.

— Da, s-a mai comandat, răspunse Forester încruntându-se. Manning a cerut la desert prune marțiene.

— Iar dumneata nu?

— Nu.

— Și unde sunt acum prunele?

David mâncase și el așa ceva. Erau prune crescute în uriașele sere de pe Marte, zemoase și fără sâmburi, având o ușoară aromă de scorțișoară. Forester spuse:

— Le-a mâncat. Ce credeți?

— Cu cât timp înainte să i se facă rău?

— Cu vreo cinci minute, așa cred. Nici nu ne terminasem Caféaua, spuse Forester pălind. Erau otrăvite?

David nu răspunse. Se întoarse cu fața la director și îl întrebă:

— Ce știi despre prunele de pe Marte?

— Totul e în regulă cu prunele de pe Marte. Totul.

Gaspere apucă perdelele separeului și începu să le scuture nervos, dar cu toate astea nu uită să vorbească pe cel mai jos ton posibil:

— Prunele erau dintr-un transport proaspăt de pe Marte, transport testat și aprobat de guvern. Am servit sute de porții numai în ultimele trei seri. Nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta până acum.

— Ar trebui să dai ordin să se elimine prunele de pe Marte din lista cu deserturi până când le vom putea cerceta din nou. Și în caz că nu sunt de vină prunele, ar fi bine să punem într-o cutie tot ce a mai rămas de la masă pentru cercetări.

— Imediat. Imediat.

— Și bineînțeles, nu vorbești cu nimeni despre asta. Directorul se întoarce în câteva minute ștergându-și sprâncenele cu o batistă subțire.

— Nu înțeleg. Chiar nu înțeleg, repeta la infinit.

David strânse farfuriile de plastic folosite pe care se mai aflau încă resturi de mâncare, adăugând ce mai rămăsese din pâinea prăjită; reacoperi ceștile cernite din care fusese băută Caféaua și le puse deoparte. Gaspere încetă cu frecarea înnebunită a palmelor și întinse un deget spre întrerupătorul de la marginea mesei.

Dar David se mișcă rapid și directorul se sperie când își văzu încheietura mâinii strânsă ca într-o menghină.

— Dar, domnule, firimiturile!

— Le iau eu și pe astea!

David își folosi briceagul pentru a strânge toate firimiturile, oțelul alunecând ușor pe „nimicul” câmpului antigravitațional. Se îndoia de utilitatea unor astfel de mese. Transparența lor desăvârșită numai relaxantă nu putea fi. Imaginea farfuriilor și a tacâmurilor așezate pe „nimic” creau o senzație de încordare celor aflați la masă, iar pentru a se evita acest lucru, câmpul trebuia lăsat defazat pentru a induce scânteii de interferență continue, care dădeau iluzia de substanțialitate.

Erau populare în restaurante pentru că la sfârșitul unei mese era suficient să extinzi un câmp de forță cu numai câțiva centimetri pentru a curăța firimiturile rămase. David îl lăsa pe director să

facă extinderea numai după ce strânsese tot de pe masă și îndepărtase siguranța printr-o atingere de deget. De-abia atunci Gaspere își folosi cheia specială. Instantaneu apăru o suprafață nouă și absolut curată.

— Un moment! spuse David.

Apoi își aruncă ochii la fața metalică a ceasului de la mână, dând puțin la o parte un colț al paravanului.

— Doctore Henree! spuse aproape în șoaptă.

Bărbatul înalt și slab, între două vârste, așezat pe scaunul pe care stătuse David în urmă cu cincisprezece minute, se ridică și se uită la el surprins.

David îi zâmbea.

— Aici!

Apoi își puse un deget pe buze.

Doctorul Henree se ridică. Hainele îi atârnav neglijent, iar părul lui rar era pieptănat cu grijă pentru a ascunde chelia.

— David dragă, deja ești aici? M-am gândit că întârzii. S-a întâmplat ceva? întrebă doctorul Henree.

Zâmbetul lui David pieri imediat.

— Încă unul, spuse el.

Doctorul Henree intră în separeu, se uită la cel care murise și șopti:

— Dumnezeuule!

— Asta e numai un fel de a vedea lucrurile, îi răspunse David.

— Cred..., zise doctorul scoțându-și ochelarii și trecând cu raza de forță slabă a curățătorului-stilou peste lentile înainte de a și-i pune înapoi la ochi. Cred că ar fi bine să închidem restaurantul.

Gaspere deschise și închise gura fără a scoate nici un sunet, exact ca un pește. Într-un final reuși să articuleze cu o voce aproape sugrumată:

— Să închidem restaurantul! A fost deschis doar o săptămână. Asta înseamnă faliment. Faliment total!

— Nu, numai pentru o oră. Va trebui să luăm cadavrul de-aici și să cercetăm bucătăriile. Sunt convins că vreți să înlăturăm orice suspiciune în legătură cu otrăvirea dacă se poate și, în plus, nu ar fi prea convenabil pentru dumneavoastră ca noi să facem aceste lucruri în prezența clienților.

— Foarte bine atunci. O să am grijă să aveți la dispoziție restaurantul, dar îmi trebuie o oră pentru a-i lăsa pe clienți să-și termine masa. Sper să nu se facă nici un fel de publicitate.

— Nici o grijă, aveți cuvântul meu.

Fața plină de riduri a doctorului Henree era o mască de îngrijorare.

— David, se adresează el tânărului, sună tu la *Council Hali* și cere să vorbești cu Conway. Există niște proceduri în cazuri de genul ăsta. El va ști ce să facă.

— Trebuie să rămân și eu? întrebă deodată Forester. Mi-e cam rău.

— David, ăsta cine e? întrebă doctorul Henree.

— Cel care a luat masa cu victima. Îl cheamă Forester.

— Atunci îmi pare rău, domnule Forester, dar va trebui să vă suportați răul aici.

Restaurantul era rece și neprimitor acum când nu mai era nici un client. Câteva echipe de investigații se perindaseră în tăcere. Cercetaseră bucătăriile atom cu atom. Nu mai rămăseseră în restaurant decât doctorul Henree și David Starr, care stăteau acum la masă într-un separeu gol. Nu era aprinsă nici o lumină, iar televizoarele tridimensionale deveniseră niște cuburi moarte de sticlă.

Doctorul Henree dădea din cap și se gândea cu voce tare:

— Nu vom afla nimic. Sunt sigur de asta din proprie experiență. Îmi pare rău, David. Nu așa aveam de gând să sărbătorim.

— Avem destul timp pentru asta mai târziu. Mi-ai scris despre cazurile astea de otrăviri, așa că

eram într-un fel pregătit. Totuși, nu eram conștient de tot acest secret care pare necesar până la urmă. Aș fi fost mai discret dacă aș fi știut.

— Nu. Nu folosește la nimic. Nu putem ascunde asta la nesfârșit. Încetul cu încetul vor apărea mici scurgeri de informații. Oamenii văd alți oameni murind în timp ce mănâncă și apoi aud despre alte cazuri de oameni morți. Toți mor numai în timp ce mănâncă. E rău, dar va fi și mai rău. Oricum, o să discutăm mai mult despre asta mâine, când ne vom întâlni cu Conway.

— O clipă! zise David uitându-se în ochii bătrânului. E ceva care te îngrijorează mai mult decât moartea unui om sau moartea a o mie de oameni. Despre ce e vorba?

Doctorul Henree oftă.

— Mi-e teamă, David, că Pământul e în mare pericol. Cei mai mulți din Consiliu nu cred asta, iar Conway este doar pe jumătate convins, dar eu sunt sigur că această așa-zisă otrăvire a mâncării este o încercare inteligentă și brutală de a prelua controlul asupra vieții economice și a guvernului de pe Pământ. Și până acum, David, nu avem nici un indiciu care să ne conducă la cel care se află în spatele acestei amenințări, și nici nu știm cum se va termina. Consiliul Științei are mâinile legate!

2. Grânarul din Spațiu

Hector Conway, președintele Consiliului Științei, se uita pe fereastra apartamentului aflat la ultimul nivel din *Science Tower*, clădirea înaltă care domina suburbiile din partea nordică a uriașului *International City*. Orașul începea să strălucească în amurg. Peste puțin timp totul se va transforma în puncte lucitoare de lumină albă de-a lungul trotuarelor suspendate. Clădirile se vor lumina luând forma unor pietre prețioase o dată cu fiecare fereastră ce începea să strălucească. Aproape în centrul ferestrei se puteau vedea cupolele sălilor Congresului între care parcă era cuibărită reședința guvernului.

Era singur în birou, iar încuietoarea automată era programată să se deschidă doar la amprentele doctorului Henree. Putea simți cum presiunea asupra lui crește. David Starr venea la el. Crescuse dintr-o dată, parcă în mod miraculos, și era gata să primească prima lui misiune ca membru al Consiliului. Avea senzația că-și așteaptă propriul fiu. Și, într-un fel, chiar așa și era. David Starr *era* fiul lui, al lui și al doctorului Augustus Henree.

La început au fost trei: el, Gus Henree și Lawrence Starr. Cât de bine și-l amintea pe Lawrence Starr! Toți trei făcuseră școala împreună, intraseră în Consiliu împreună, făcuseră primele investigații împreună; apoi Lawrence Starr fusese avansat. Era de așteptat, fiind de departe cel mai bun dintre ei trei.

Așa că primise o misiune la o stație temporară de pe Venus, și atunci, pentru prima dată, cei trei nu mai fuseseră împreună. Plecase cu soția și copilul lui. Soția sa era Barbara. Frumoasa Barbara Starr! Nici el, nici Henree nu se căsătoriseră niciodată, și nici unul nu-și amintea să fi întâlnit vreo femeie care să poată fi comparată cu Barbara.

Când s-a născut David, ei deveniseră unchiul Gus și unchiul Hector, ajungând la un moment dat să-i spună chiar propriului tată unchiul Lawrence.

Și apoi, în timpul călătoriei spre Venus, a avut loc atacul piraților. Fusesse un masacru. Vasele piraților nu luau prizonieri în spațiu, și în două ore, mai mult de o sută de oameni își pierduseră viața. Printre ei se aflau Lawrence și Barbara.

Conway își putea aminti ziua, chiar minutul, când știrea a ajuns la *Science Tower*. Nave de patrulare țâșniseră în spațiu în urmărirea piraților și atacaseră adăposturile asteroidului cu o furie cum nu se mai întâlnise. Nu a putut nimeni spune vreodată dacă i-au prins pe acei răufăcători care jefuiseră nava de transport ce se îndrepta spre Venus, dar puterea piraților fusese distrusă de la acea dată.

Dar vasele de patrulare au găsit altceva: o mică navă de salvare care se mișca pe o orbită nesigură între Pământ și Venus și emitea semnalele radio pentru ajutor. Înăuntru era numai un copil. Un copil de patru ani înspăimântat și singur, care ore întregi a repetat pe un ton hotărât: „Mama mi-a spus că nu trebuie să plâng.”

Era David Starr. Povestea lui văzută prin ochi de copil era una trunchiată, dar interpretarea destul de ușoară. Conway putea totuși să-și dea seama cum au fost acele ultime minute în interiorul navei atacate: Lawrence Starr murind în camera de comandă, luptând cu proscrisii care încercau să intre acolo; Barbara, cu blasterul în mână, împingându-l cu disperare pe David în nava de salvare, încercând să stabilească comenzile ca s-o lanseze în spațiu. Și apoi?

Avea o armă în mână. Atât cât a putut, probabil că a folosit-o împotriva piraților, iar când nu se mai putea face nimic a întors-o spre ea.

Conway suferea când se gândea la asta. Suferea, și încă o dată își dorea să i se fi permis să însoțească navele de patrulare ca să poată, cu

mâinile lui, să ajute la transformarea peșterilor asteroidului în gheizere incandescente de distrugere atomică. Dar membrii Consiliului Științei erau, spuneau ei, mult prea valoroși pentru a-și risca viața în acțiuni polițienești, așa că rămăsese acasă și citise știrile pe măsură ce se derulau pe ecranul tele-proiectorului de știri.

Dintre toți membrii Consiliului, el și Augustus Henree îl adoptaseră pe David Starr, consacându-și viața scopului de a face să dispară din mintea copilului acele ultime amintiri oribile din spațiu. I-au fost amândoi și mamă și tată; au avut personal grijă de educația lui. L-au crescut cu un singur gând în minte: să facă din el ceea ce fusese cândva Lawrence Starr.

Băiatul le-a depășit așteptările. Crescuse la fel de înalt ca Lawrence, atingând un metru optzeci și cinci, era sprinten și în același timp masiv, cu nervii tari și mușchii puternici ai unui atlet, dar cu mintea ascuțită a unui savant genial. Și în plus, părul lui castaniu care părea puțin ondulat, ochii mari și căprui, o gropiță în bărbie care dispărea când zâmbea erau toate moștenite de la Barbara.

A trecut ca vântul prin Academie, lăsând în urmă scânteii și cenușa spulberată din fostele recorduri, atât în clasă, cât și pe terenurile de antrenament.

Conway fusese neliniștit.

— Nu e un lucru normal, Gus. Își depășește tatăl.

Iar Henree, care nu făcea risipă de vorbe, trăsesse din pipă și zâmbise mândru.

— Nu-mi place să vorbesc așa, continuase Conway, pentru că o să râzi de mine, dar în chestia asta ceva nu e normal. Adu-ți aminte că acest copil a fost abandonat în spațiu două zile, doar cu peretele subțire al navei de salvare între el și radiația solară. A fost doar la o sută doisprezece milioane de kilometri de soare, în timpul unei activități solare maxime.

— Din ce spui, se înțelege doar că David ar fi trebuit să fie ars de viu.

— Păi, nu știu, a mormăit Conway. Efectul radiațiilor asupra țesuturilor vii, țesuturilor *umane* vii, își are misterul lui.

— Normal! Nu e un domeniu în care să poți experimenta prea mult.

David terminase colegiul cu cea mai mare medie din istorie. Reușise să facă lucrări originale în biofizică în anul terminal. Era cea mai tânără persoană care devenise vreodată membru cu drepturi depline al Consiliului Științei.

Conway pierduse toate astea. Acum patru ani fusese ales președinte al Consiliului Științei. Era o onoare pentru care și-ar fi dat viața, deși știa că, dacă Lawrence Starr ar fi trăit, alegerea ar fi fost îndreptată spre o direcție mai bună.

Și a rămas doar cu niște întâlniri întâmplătoare cu tânărul David Starr, pentru că a fi președinte al Consiliului Științei însemna ca viața ta să se reducă doar la problemele nesfârșite ale galaxiei. Chiar și la probele de absolvire îl văzuse pe David doar de la distanță. În ultimii patru ani probabil că nu-i vorbise mai mult de patru ori.

Așa că inima începu să-i bată cu putere când auzi ușa deschizându-se. Se întoarse, venind repede să-i întâmpine pe cei doi.

— Bătrâne Gus! David, băiete! exclamă el strângându-le cu putere mâinile.

Trecuse o oră. Venise noaptea și tot mai depanau amintiri în loc să se apuce serios de lucru.

David fu cel care sparse gheața:

— Am văzut prima otrăvire astăzi, unchiule Hector. Știam destule pentru a preveni panica, dar aș fi vrut să știu mai multe pentru a preveni otrăvirea.

Conway replică calm:

— Nimeni nu știe atât de mult. Presupun, Gus, că a fost și de data asta un aliment de pe Marte.

— Nu putem fi siguri, Hector. Dar în meniu au fost și niște prune de pe Marte.

— Cred că o să-mi spui tot ce am nevoie să știu în legătură cu asta, spuse David Starr.

— E simplu ca bună-ziua, răspunse Conway. Îngrozitor de simplu. În ultimele patru luni, aproximativ două sute de oameni au murit imediat după ce au mâncat alimente provenite de pe Marte. Nu este o otrăvă cunoscută; simptomele nu sunt asemănătoare cu cele ale vreunei boli cunoscute. Apare o blocare rapidă și completă a nervilor ce controlează diafragma și mușchii pieptului. Asta provoacă o paralizie a plămânilor, paralizie ce duce în cinci minute la un deznodământ fatal.

— E mai mult decât atât. În puținele cazuri când am ajuns la timp, am încercat să fac victimelor respirație artificială, așa cum ai procedat și tu, și chiar să conectăm pacientul la plămâni artificiali. Toți au murit în cinci minute. Inima e și ea afectată. Autopsiile n-au dezvăluit nimic, decât o paralizie a nervilor care trebuie să fi fost incredibil de rapidă.

— Și în legătură cu mâncarea care i-a otrăvit? întrebă David.

— Nici un indiciu, răspunse Conway. Întotdeauna este timp pentru felul de mâncare otrăvit să fie consumat complet. Alte mostre din același fel de la aceeași masă sau din bucătărie sunt inofensive. Le-am dat spre consum unor animale și chiar unor voluntari umani. Conținutul stomacal al persoanelor decedate a oferit rezultate incerte.

— Atunci de unde știți că mâncarea este otrăvită, în definitiv?

— Deoarece legătura dintre moarte și consumarea unui produs de pe Marte, de fiecare dată, fără nici o excepție, este mai mult decât o coincidență.

— Și evident că nu e contagios, replică David gânditor.

— Nu. Mulțumesc stelelor pentru asta. Chiar așa fiind, e destul de rău. Până acum am ținut totul secret cum am putut mai bine, cu întreaga cooperare a Poliției Planetare. Două sute de morți în patru luni, raportat la populația întregului Pământ, este încă un fenomen controlabil, dar această rată s-ar putea să crească. Și dacă pământenii își dau seama că orice înghițitură de mâncare provenită de pe Marte ar putea fi ultima, consecințele ar fi îngrozitoare. Chiar dacă am spune clar că rata victimelor este de numai cincizeci de oameni pe lună la o populație de cinci miliarde, fiecare persoană s-ar gândi cu siguranță că este una dintre aceste cincizeci.

— Așa e, spuse David, și asta ar însemna că piața de importuri de produse marțiene ar fi distrusă. Ar fi destul de rău pentru syndicatele de fermieri de pe Marte.

— Doar asta? întrebă Conway ridicând din umeri, lăsând de-o parte problema syndicatelor de fermieri ca fiind ceva de mică importanță. Nu vezi nimic altceva?

— Ba da. Îmi dau seama că agricultura de pe Pământ nu poate hrăni cinci miliarde de oameni.

— Exact! Nu ne putem descurca fără mâncarea adusă de pe planetele-colonii. Pe Pământ s-ar declanșa foametea în numai șase săptămâni. Totuși, dacă oamenilor le va fi frică de mâncarea de pe Marte, noi nu putem preveni asta, și nici nu știu cât o mai putem amâna. Fiecare nouă victimă înseamnă o nouă criză. Vor afla de cea de-acum posturile de știri? Va ieși adevărul la iveală acum? Și în plus, mai e și teoria lui Gus!

Doctorul Henree se lăsă pe spate, îndesând ușor tutunul în pipă.

— Sunt destul de sigur, David, că otrăvirea asta, care se întinde ca o epidemie, nu este un fenomen natural. Este mult prea răspândită. Apare într-o zi în Bengal, ziua următoare la New York, peste două zile în Zanzibar. Trebuie să fie ceva pus la cale.

— Îți spun eu... începui Conway.

— Lasă-l să continue, unchiule Hector, interveni David.

— Dacă vreun grup ar avea de gând să preia controlul asupra Pământului, ce mișcare mai bună ar putea face decât să lovească în punctul cel mai slab, rezervele noastre de hrană? Pământul este cea mai populată planetă din toată galaxia. Așa și trebuie să fie, din moment ce este leagănul omenirii. Dar faptul ăsta ne face să fim într-un fel cei mai vulnerabili, de vreme ce depindem de alții. Grâнарul nostru este în spațiu: pe Marte, pe Ganymede și pe Europa. Dacă oprești în orice fel importurile, fie prin piraterie, fie prin metoda mai subtilă care este folosită acum, devenim rapid neajutorați. Asta e tot.

— Dar, replică David, dacă ar fi vorba despre asta, cei implicați n-ar contacta guvernul, fie și numai pentru a da un ultimatum?

— Așa s-ar părea, dar probabil că așteaptă momentul potrivit; așteaptă ca totul să fie „copt”. Sau poate tratează direct cu fermierii de pe Marte. Coloniștii au concepțiile lor, nu au încredere în pământeni, și, de fapt, dacă-și văd mijloacele de trai amenințate, s-ar putea să se alăture acestor criminali. Poate, spuse doctorul Henree scoțând fumul pe nas, chiar ei sunt... Dar nu voi acuza pe nimeni.

— Și care e sarcina mea? întrebă David. Ce trebuie să fac?

— Lasă-mă să-i spun eu, interveni Conway. David, am vrea să te duci la *Central Laboratories* de pe Lună. Vei face parte din echipa de cercetători care investighează cazul. Acum ei primesc probe din fiecare transport de hrană ce părăsește planeta Marte. Încercăm să descoperim ceva otrăvit. Jumătate din probe sunt testate pe șobolani; toate resturile din mâncarea consumată de victime sunt analizate prin toate mijloacele ce ne stau la dispoziție.

— Înțeleg! Și dacă unchiul Gus are dreptate, atunci presupun că ai o altă echipă pe Marte?

— Niște oameni foarte bine pregătiți. Dar până una alta, ești gata să pleci pe Lună mâine noapte?

— Sigur! Iar dacă asta este tot, pot pleca să mă pregătesc?

— Desigur.

— Și e vreo problemă dacă plec cu nava mea?

— Nici vorbă!

Cei doi oameni de știință, singuri în cameră, se uitară mult timp la luminile feerice ale orașului înainte ca vreunul dintre ei să vorbească.

În cele din urmă, Conway zise:

— Cât de mult seamănă cu Lawrence! Dar încă e atât de tânăr! Va fi periculos pentru el.

— Chiar crezi c-o să meargă? întrebă Henree.

— Desigur! răspunse Conway râzând. Ai auzit ultima lui întrebare despre Marte. Nu are nici o intenție să se ducă pe Lună. Îl cunosc destul de bine. Și e cel mai bun mod de a-l proteja. Rapoartele oficiale vor spune că pleacă pe Lună; oamenii de la *Central Laboratories* s-au primit ordine să raporteze sosirea lui. Când va ajunge pe Marte, conspiratorii tăi, dacă ei există, nu vor avea nici un motiv să-l ia drept un membru al Consiliului, și cu siguranță nu-și va da numele pentru că va fi mult prea ocupat să ne păcălească pe noi, cel puțin așa crede el.

— E deștept, adăugă Conway. Ar fi în stare să facă ceva ce noi ceilalți n-am putea face. Din fericire, este încă tânăr și poate fi ușor manevrat. Peste câțiva ani nu va mai fi posibil. Ne va ghici intențiile oricând!

Comunicatorul începu să sune încet. Conway îl deschise.

— Ce e?

— *Un mesaj personal pentru dumneavoastră, domnule.*

— Pentru mine? Transmite-l. (Se uită mirat la Henree.) Doar n-o fi de la conspiratorii de care tot

trăncăni.

— Deschide-l și uită-te, sugeră Henree.

Conway deschise plicul. Rămase uimit o clipă. Apoi râse puțin, aruncându-i plicul deschis lui Henree și trântindu-se înapoi în fotoliu. Henree citi. Erau doar două rânduri, care spuneau: „E Marte, așa cum ați vrut voi!” Semnat: „David”. Henree începu să râdă zgomotos:

— L-ai manevrat, cum să nu! Și Conway râse și el.

3. Fermierii de pe Marte

Pentru un pământean, Pământul e doar Pământ. E doar a treia planetă de la steaua cunoscută de locuitorii galaxiei ca fiind Soarele. În geografia oficială, Pământul era oricum mai mult: includea toate astrele sistemului solar. Marte era la fel de Pământ ca și Pământul însuși, iar bărbații și femeile care locuiau aici erau atât de „pământeni” de parcă trăiau pe planeta-mamă. Asta și din punct de vedere legal. Votau pentru reprezentanți în Congresul Planetar ca și pentru Președintele Planetei.

Dar atât și nimic mai mult. Pământenii de pe Marte se considerau o rasă mai bună și oarecum distinctă, și cel care venea pentru prima dată aici avea de parcurs un drum lung mai înainte ca „fermierul” de pe Marte să-l considere altceva decât un turist ocazional fără importanță.

David Starr își dădu seama de asta îndată ce intră în clădirea pentru angajarea fermierilor. Imediat, o piticanie de om era pe urmele lui. O adevărată piticanie. Avea aproape un metru cincizeci și nasul lui s-ar fi frecat de pieptul lui David dacă ar fi stat față în față. Avea părul de un roșcat spălăcit pieptănat pe spate, o gură mare și purta îmbrăcămintea tipic marțiană: haina petrecută cu gulerul descheiat și cizmele colorate strident, înalte până la șold.

În timp ce David se îndrepta spre ghișeul deasupra căruia scria cu litere strălucitoare „Angajări la ferme”, auzi zgomot de pași în urma lui și o voce de tenor strigă:

— Stai o clipă! Frânează, prietene! Micuțul stătea în fața lui.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă David. Piticania îl cercetă din cap până în picioare, apoi

ridică o mână sprijinind-o neglijent de talia pământeanului.

— Când ai coborât de pe pasarelă? întrebă, juma' de om.

— Care pasarelă?

— Ești destul de bine făcut pentru un pământean ca tine. Ce s-a întâmplat, n-ai mai avut loc acolo?

— Da, sunt de pe Pământ.

Micuțul își coborî pe rând mâinile lovindu-le cu putere de cizme. Era gestul tipic al fermierilor care indica dorința de a se impune.

— În cazul ăsta, spuse el, presupun că te oferi să aștepți și să lași un localnic să-și rezolve treburile.

— Cum ți-e voia, răspunse David.

— Și dacă nu-ți convine că ți-am luat rândul, putem să discutăm după ce terminăm aici sau oricând dorești. Mă cheamă Bigman. Sunt John Bigman Johnes, dar poți să întrebi pe oricine din oraș de Bigman pentru a da de mine.

Făcu o pauză apoi adăugă:

— Asta, pământeanule, e porecla mea. Te deranjează cu ceva?

— Deloc, răspunse David serios.

— Foarte bine, spuse Bigman și apoi se îndreptă spre birou, în timp ce David se așeză să aștepte cu un zâmbet pe buze, după ce micuțul se întoarse cu spatele.

Venise pe Marte de mai puțin de douăsprezece ore, destul cât să-și înregistreze nava sub un nume fals în enormele hangare de sub suprafața planetei aflate în afara orașului, să închirieze o cameră pentru noapte la unul din hoteluri și să petreacă câteva ore din acea dimineață plimbându-se prin orașul de sub cupolă.

Existau doar trei orașe de felul ăsta pe Marte, și era normal să fie atât de puține având în vedere cheltuielile necesare întreținerii uriașelor cupole și generării enormelor cantități de energie folosite pentru menținerea unei temperaturi și unei gravitații asemănătoare cu cele de pe Pământ.

Acest oraș, Wingrad, numit așa după Robert Clark Wingrad, primul om care ajunsese pe Marte, era cel mai mare.

Nu se deosebea prea mult de un oraș de pe Pământ; semăna cu o bucată de Pământ decupată și adusă pe altă planetă; era ca și cum oamenii de pe Marte, la aproximativ cincizeci și șase de milioane de kilometri distanță, trebuiau să ascundă într-un fel acest lucru de ei înșiși. În centrul orașului, unde cupola elipsoidală avea aproape o jumătate de kilometru înălțime, se înălțau chiar clădiri de douăzeci de etaje.

Lipsea doar un singur lucru. Nu exista soare și nici un cer albastru. Cupola era translucidă, iar când apărea soarele, lumina se întindea uniform peste cei douăzeci și cinci de kilometri pătrați ai orașului. Intensitatea luminii în orice zonă a cupolei era scăzută, așa încât „cerul” pentru oamenii din oraș era de un galben deschis. Impresia lăsată era aceea a unei zile noroase de pe Pământ.

Când se așternea noaptea, cupola pălea și se ascundea în negura lipsită de stele a cerului. Dar atunci se aprindeau luminile de pe străzi, și orașul Wingrad semăna mai mult ca oricând cu Pământul. În interiorul clădirilor lumina artificială era folosită și ziua și noaptea.

David Starr deveni dintr-o dată atent la gălăgia iscată de niște voci puternice.

Bigman mai era încă la birou țipând:

— Îți spun că e vorba de o listă neagră. M-ai pus pe lista neagră! Pe Jupiter!

Omul de la birou părea nervos. Avea niște perciuni mari cu care se juca tot timpul.

— Nu avem nici o listă neagră, domnule Jones..., spuse funcționarul.

— Numele meu este Bigman. Care-i problema? Ți-e frică să arăți că suntem prieteni? În primele zile mi-ai spus Bigman.

— Nu avem nici o listă neagră, Bigman. Dar nu se mai caută fermieri.

— Ce tot spui? Tim Jenkins a fost angajat alaltăieri în două minute.

— Jenkins avea experiență ca...

— Mă pot descurca oricând cu o rachetă la fel de bine ca Tim.

— În listele noastre ești înscris ca semănător.

— Și sunt unul bun, n-au nevoie de semănători?

— Uite, Bigman, spuse omul din spatele biroului, am numele tău trecut în registru. Asta e tot ce pot să fac. Te anunț dacă apare ceva.

Apoi își concentrează atenția asupra registrului din fața sa, cercetând listele cu o nepăsare bine calculată.

Bigman se întoarce, apoi îi strigă peste umăr:

— Bine, dar nu mă mișc de aici, și următoarea cerere de serviciu o iau eu. Dacă nu mă vor, vreau să-i aud spunându-mi mie lucrul ăsta. Mie, înțelegi? Mie, J. Bigman J., personal!

Omul din spatele biroului nu zise nimic. Bigman se așază, bombănind. David Starr se ridică și se apropie de birou. Nici un alt fermier nu intrase pentru a-i lua rândul.

— Aș dori un loc de muncă, spuse el.

Funcționarul își ridică privirea, trase spre el un formular de cerere de serviciu necompletat și o imprimantă de mărimea unei palme.

— Ce fel de loc de muncă? întrebă într-un târziu omul de la birou.

— Orice fel de muncă disponibilă la o fermă. Bărbatul de la birou puse jos imprimanta:

— Ești de pe Marte?

— Nu, domnule. Sunt de pe Pământ.

— Îmi pare rău, nimic disponibil.

— Ascultă-mă! insistă David. Pot să muncesc și am nevoie de o slujbă. Pe Galaxie! E vreo lege care interzice munca pământenilor?

— Nu, dar nu poți face mare lucru la o fermă dacă n-ai experiență.

- Și totuși, am nevoie de o slujbă.
- Sunt o mulțime *în* oraș. La ghișeul următor.
- Nu am nevoie de o slujbă *în* oraș.

Omul din spatele biroului se uită cu subînțeles la el, iar lui David nu-i fu greu să înțeleagă acea privire. Oamenii veneau pe Marte din mai multe motive, iar unul dintre ele era că Pământul devenise mai puțin „confortabil” pentru ei. Când era căutat vreun fugar, orașele de pe Marte erau scotocite în întregime (oricum și ele aparțineau Pământului), dar nimeni nu găsise niciodată vreun fugar la fermele de pe Marte. Pentru Sindicatele Fermierilor, cei mai buni angajați erau aceia care nu aveau unde să se ducă în altă parte. Pe aceștia îi protejau și aveau grijă să nu-i dea pe mâna autorităților de pe Pământ.

— Cum te numești? întrebă funcționarul, întorcându-și privirea asupra formularului.

— Dick Williams, răspunse David, dând numele sub care își înregistrase nava.

Funcționarul nu-i ceru nici un act de identificare.

— Unde pot lua legătura cu tine?

— La hotelul Landis, camera 212.

— Ai lucrat vreodată în zone cu gravitație mică? Întrebările continuă, majoritatea rubricilor rămânând goale.

Funcționarul oftă, puse formularul într-un aparat care îl fotografie și-l îndosarie automat, apoi îl puse alături de dosarele celor care așteptau un loc de muncă.

— O să te anunțăm noi, spuse el. Dar tonul lui nu-ți dădea nici o speranță.

David se întoarse. Nu se așteptase să rezolve mare lucru, dar cel puțin se înscrisese pentru a i se oferi o slujbă la o fermă. Următorul pas...

David privi spre ușă. Trei oameni intrau în biroul de angajări și tipul micuț, Bigman, sări nervos de pe scaun. Se uita acum la ei și mâinile îi

stăteau departe de șolduri cu toate că nu avea nici o armă pe care David ar fi putut să o vadă.

Noii sosiți se opriră, iar unul dintre cei doi care erau în spate începu să râdă și zise:

— Se pare că e Bigman, marele pitic. Poate caută ceva de lucru, șefule.

Cel care vorbise era lat în umeri și avea nasul turtit. În gură ținea un trabuc „zdrențuit” din tutun verde de pe Marte, și părea că are nevoie stringentă să se bărbierească.

— Gura, Griswold! se răsti bărbatul din față.

Era un tip durduliu, nu prea înalt, și pielea moale de pe obraji și de pe ceafă era lucioasă și fără riduri. Salopeta lui era tipic marțiană, firește, dar materialul era mult mai bun decât al oricărui dintre fermierii din încăpere. Cizmele înalte până la șold erau împodobite cu spirale roz și trandafirii.

În toate călătoriile sale ulterioare pe Marte, David n-avea să întâlnească două perechi de cizme identice sau care să poată fi categorisite altfel decât țiptoare. Acesta era însemnul individualității printre fermieri.

Bigman se apropie de cei trei, cu pieptul umflat și cu fața schimonosită de furie.

— Aș vrea să-mi dai actele înapoi, Hennes. Am dreptul la ele. Hennes era grăsanul din față.

— Nu meriți nici un act, Bigman.

— Nu pot să obțin alt serviciu fără scrisori de recomandare. Am lucrat pentru tine doi ani și mi-am făcut treaba.

— Ai făcut mai mult decât trebuia. Dă-te din calea mea! Îl dădu la o parte pe Bigman, se apropie de birou și spuse:

— Am nevoie de un semănător experimentat – unul foarte bun. Vreau să fie destul de înalt ca să vadă și să ia locul unui pitic de care trebuie să mă descotorosesc.

Bigman înțelese.

— Pe Jupiter! strigă el. Ai dreptate, am făcut mai mult decât era treaba mea. Vrei să spui că

lucram și atunci când nu trebuia să lucrez. Am fost de serviciu destul de mult ca să te văd cum ieșeai cu mașina în deșert noaptea. Numai că în dimineața următoare te făceai că nu știi nimic, dar m-ai dat afară pentru c-am vorbit despre asta, și fără scrisori de recomandare...

Hennes se uită enervat peste umăr.

— Griswold, dă-l pe prostul ăsta afară! zise el.

Bigman nu se retrase, cu toate că Griswold l-ar fi făcut bucăți. Spuse cu glas tare:

— Bine. Câte unul pe rând.

Dar David Starr se apropie încet de ei.

— Îmi stai în cale, prietene! zise Griswold. Am un gunoi de aruncat afară.

Din spatele lui David, Bigman strigă:

— Nu-i nimic, pământene. Lasă-l pe mâna mea. David nu-l luă în seamă.

— ăsta pare să fie un loc public, prietene, îi spuse el lui Griswold. Avem toți dreptul să stăm aici.

— Ar fi mai bine să nu ne certăm, îl avertiză Griswold.

Apoi puse o mână puternică pe umărul lui David, ca și cum ar fi vrut să-l dea la o parte.

Dar mâna stângă a lui David țâșni și prinse încheietura mâinii întinse de Griswold, iar cu cealaltă mână îl lovi în umăr. Griswold se rostogoli pe spate, lovindu-se puternic de peretele care despărțea camera în două.

— *Prefer* să mă cert, prietene, spuse David. Funcționarul se ridică în picioare cu un strigăt. Alți lucrători din birou începură să scoată capetele prin ferestrele ghișeelor, dar nici unul nu interveni. Bigman râse și îl bătu pe David pe spate.

— Destul de bine pentru un tip de pe Pământ!

Un moment, Hennes păru că amuțise. Celălalt fermier, scund și cu barbă, cu tenul alb al unuia care petrecuse prea mult timp sub lumina solară nu prea puternică de pe Marte și prea puțin timp sub

luminile artificiale solare ale orașului, rămase cu gura căscată.

Griswold își reveni repede, apoi își scutură capul. Dădu la o parte trabucul ce-i căzuse din gură. Își ridică privirea și ochii lui aruncară fulgere. Se depărtă de perete și, pentru o clipă, în mână îi apăru o strălucire metalică.

David se dădu la o parte și ridică brațul. Cilindrul mic și încovoiat care stătea confortabil între antebraț și corp alunecă de-a lungul mânecii căzând exact în mână care îl prinse cu siguranță.

— Ai grijă Griswold! strigă Hennes. Are un blaster.

— Aruncă cuțitul, spuse David.

Grinswold înjură ca un apucat, dar obiectul de metal căzu pe podea. Bigman țâșni și ridică cuțitul, râzând pe înfundate de încurcătura în care intrase bărbosul.

David întinse mâna spre cuțit și se uită la el.

— O șmecherie „inocentă” pentru un fermier, spuse el. Ce spune legea de pe Marte despre arme de genul ăsta?

Știa că acel cuțit era arma cea mai periculoasă din galaxie. La exterior era pur și simplu un mic mâner din oțel pur, puțin mai gros decât mânerul unui cuțit, dar cu toate astea era destul de ușor de ținut în palmă. În interior avea un dispozitiv care putea genera un câmp de forță invizibil ce atingea aproape douăzeci și cinci de centimetri, ascuțit ca o lamă și care putea străpunge orice material obișnuit. Împotriva lui nu se putea folosi nici armura, și din moment ce putea tăia oasele la fel de ușor ca și carnea, orice înjunghiere cu el era fatală.

Hennes se așeză între ei.

— Dar licența pentru blaster unde-ți e, pământeanule? Lasă blasterul jos și o dăm la pace. Treci înapoi, Griswold, adăugă Hennes.

— O clipă! strigă David în timp ce Hennes dădea să plece. Ai nevoie de un om, nu-i așa?

Hennes se întoarse ridicând din sprâncene ușor amuzat.

— Da. Am nevoie de un om.

— Bine. Eu am nevoie de o slujbă.

— Caut un semănător cu experiență. Ești calificat pentru asta?

— Păi, nu.

— Ai recoltat vreodată? Te descurci cu o mașină de nisip? În două cuvinte, pari a fi, dacă te-aș judeca după îmbrăcăminte – se dădu câțiva pași înapoi ca și cum ar fi vrut să-l măsoare mai bine – doar un pământean care știe să umble cu un blaster. Nu te pot folosi la nimic.

— Nu și dacă-ți spun că mă interesează otrăvirea mâncării, șopti David.

Expresia feței lui Hennes nu se schimbă; nici măcar nu clipi.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, zise el.

— Gândește-te mai bine.

Zâmbea fin, și era chiar o urmă de umor în acel zâmbet.

— Să lucrezi la o fermă pe Marte nu e ceva ușor, spuse Hennes.

— Nici eu nu sunt un tip „ușor”, replică David. Celălalt se uită încă o dată la silueta lui zveltă.

— Bine, poate că nu ești. Atunci te vom adăposti și-ți vom asigura masa. Vei începe cu trei rânduri de haine și o pereche de cizme. Ai cincizeci de dolari pentru primul an, plățiți la sfârșitul anului. Dacă nu faci anul, pierzi cei cincizeci de dolari.

— Destul de corect. Ce fel de muncă?

— Singura de care ești în stare. Ajutor la bucătărie. Dacă înveți, o să avansezi, dacă nu, acolo îți petreci anul.

— S-a făcut. Dar Bigman?

Bigman, care se uitase când la unul, când la celălalt, protestă zgomotos:

— Nu, nu, domnule. Eu nu lucrez pentru viermele ăsta de nisip și nu vă sfătuiesc nici pe

dumneavoastră.

David răspunse peste umăr:

— Doar pentru puțin timp, numai cât să-ți iei scrisorile de recomandare înapoi.

— Bine, răspunse Bigman, o lună, poate.

— Ți-e prieten? întrebă Hennes.

— Nu vin fără el, zise cu încăpățănare David.

— Bine, atunci îl iau și pe el. O lună, dar trebuie să-și țină gura. Nu e plătit, primește doar actele. Să mergem. Mașina mea de nisip așteaptă afară.

Mașina de nisip se deschise chiar atunci, dar David putea vedea fantele în care alunecau panourile, asta pentru ca mașina să fie protejată de furtunile de nisip de pe Marte. Roțile erau foarte late ca să micșoreze tendința de scufundare atunci când treceau peste porțiuni de nisip moi. Suprafața geamurilor era și ea redusă pe cât posibil, iar acolo unde era prezentă se îmbina cu metalul din jur de parcă fuseseră sudate împreună.

Străzile nu erau foarte populate și nimeni nu dădea nici o atenție imaginii obișnuite a unor fermieri cu o mașină de nisip.

— Noi o să stăm în față. Pământeanule, tu și prietenul tău o să stați în spate, spuse Hennes.

Fermierul spuse asta în timp ce se instala la volan. Panoul de comandă se afla în mijloc, în partea din față a mașinii, cu un scut împotriva vântului deasupra. Griswold se așeză la dreapta lui Hennes.

Bigman se așeză pe bancheta din spate iar David urma să facă același lucru. Dar cineva era în spatele lui. David se întoarse, în timp ce Bigman strigă dintr-o dată:

— Fii atent!

Cel de-al doilea om de încredere al lui Hennes apărea în ușa mașinii, fața lui albă și nerasă părând nervoasă și încordată. David se mișcă rapid, dar era mult prea târziu.

Ultima imagine văzută de David fu gura lucitoare a unei arme în mâna unuia dintre acoliții

lui Hennes, apoi mai auzi un zgomot de motor. Nu mai simți nimic. O voce ce părea că vine de foarte departe zise:

— Bine, Zukis. Treci în spate și ai grijă.

Vorbele parcă veneau de la capătul unui tunel. Avu o vagă senzație de mișcare și apoi nimic.

David Starr se prăbuși pe spate în scaun și din corpul lui dispăru ultimul semn de viață.

4. Viață Extraterestră

Petice de lumină intermitentă pluteau peste David Starr. Încet, devenea coștient de furnicăturile din tot corpul și de apăsarea din spate. Apăsarea se datora faptului că stătea întins cu fața în sus pe o saltea foarte tare. Știa că furnicăturile pe care le simțea erau urmarea razei pistolului sonic ale cărui radiații acționau asupra centrilor nervoși de la baza creierului.

Mai înainte ca luminile să devină pentru el ceva coerent, mai înainte de a fi conștient cu adevărat de ceea ce-l înconjură, David simți că cineva îi zgâlțâia umerii și niște palme puternice îi loveau obraji. Lumina îl orbi și își ridică brațul care îl furnica pentru a se apăra de următoarea palmă.

Bigman era aplecat deasupra lui, iar fața sa micuță cu nasul rotund și cărn aproape că o atinge pe cea a lui David.

— Pe Ganymede, am crezut că te-au terminat!

David se ridică sprijinindu-se în cotul care-l durea și zise:

— Am senzația că așa și este. Unde suntem?

— În închisoarea fermei. Orice încercare de evadare ar fi zadarnică. Ușa e încuiată și ferestrele au gratii.

Micuțul arăta dezamăgit. David se căută la subsuori. Îi luaseră Blasterele. Normal! Era de așteptat!

— Au tras și-n tine, Bigman? Bigman scutură din cap.

— Zukis m-a pus la pământ cu patul armei.

Arată cu degetul o regiune a capului, în silă dar cu grijă. Apoi începu să se umfle în pene:

— Dar mai întâi aproape că i-am rupt mâna.

Deodată se auziră pași dincolo de ușă. David se ridică și așteaptă. În încăpere intră Hennes însoțit de un bărbat mai în vârstă cu o față prelungă și

obosită, scoasă în evidență de niște ochi albaștri care păleau sub sprâncenele cărunte și stufoase ce păreau să se unească într-o singură linie. Era îmbrăcat într-un costum de oraș care semăna mult cu cele de pe Pământ. Nu avea nici măcar cizmele tipic marțiene. Hennes i se adresa întâi lui Bigman:

— Du-te la bucătărie, și prima dată când strănuți fără permisiune te-am ras!

Bigman se încruntă, îi făcu un semn lui David — ca și cum i-ar fi spus „Ne mai vedem, pământene!” — și ieși țăntoș făcându-și cizmele să zornăie.

Hennes îl urmări plecând și apoi încuie ușa în urma lui. Se întoarse apoi către bărbatul cu sprâncenele cărunte.

— Țsta e, domnule Makian. Zice că-l cheamă Williams.

— Ai riscat când ai tras în el, Hennes. Dacă l-ai fi omorât, o pistă prețioasă s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Hennes ridică din umeri.

— Era înarmat. Nu puteam risca. În orice caz, e aici, domnule. David își zise că discutau despre el ca și cum nici n-ar fi fost prezent sau ar fi fost doar o piesă de mobilier.

Makian se întoarse spre el și se uită cu o privire aspră.

— Tu, de colo, eu sunt proprietarul acestei ferme. Tot ce vezi pe o rază de o sută de kilometri e al meu. Eu hotărâsc cine e liber și cine trebuie închis, cine muncește și cine flămânzește; chiar și cine trăiește și cine moare. Pricepi?

— Da, răspunse David.

— Atunci răspunde cinstit și n-are de ce să-ți fie frică. Nu încerca să ascunzi nimic, că oricum vom scoate totul de la tine într-un fel sau altul. S-ar putea chiar să te omorâm. Pricepi?

— Perfect.

— Numele tău e Williams?

— Este singurul nume pe care o să-l spun pe Marte.

— Destul de corect. Ce știi despre mâncarea otrăvită? David își coborî picioarele de pe pat și apoi răspunse:

— Sora mea a murit, într-o după-amiază, imediat după ce a mâncat niște pâine cu gem. Avea doisprezece ani și zăcea moartă având încă gem pe față. Am chemat un doctor. A spus că e din cauza mâncării otrăvite și ne-a cerut să nu mai mâncăm nimic din casă până când nu se întoarce cu un echipament de analiză sigur. Nu s-a mai întors niciodată. A venit altcineva în schimb. Cineva care avea mai multă putere. Era însoțit de câțiva oameni îmbrăcați în haine civile. Ne-a cerut să-i povestim cum s-a întâmplat. Apoi ne-a spus: „A fost un infarct.” I-am replicat că e ridicol pentru că sora mea n-avea nimic la inimă, dar nu a vrut să ne asculte. Ne-a spus că dacă răspândim povești ridicole despre mâncare otrăvită s-ar putea să avem probleme. Apoi a luat borcanul cu gem. S-a enervat tare mult pe noi pentru că ștersesem gemul de pe buzele surorii mele. Am încercat să iau legătura cu doctorul nostru, dar asistenta lui spunea mereu că nu era acolo. Am intrat cu forța în cabinetul lui și l-am găsit. Dar, tot ce mi-a spus a fost că greșise diagnosticul. Părea că-i e frică să vorbească despre asta. Am fost la poliție, dar nici ei n-au vrut să mă asculte. Borcanul de gem pe care l-a luat omul acela era singurul lucru din casă din care sora mea mâncase, nu și restul familiei. Borcanul era deschis de puțin timp și fusese importat de pe Marte. Suntem oameni de modă veche și ne place mâncarea tradițională. Gemul era singurul aliment de pe Marte pe care-l aveam în casă. Am încercat să aflu din ziare dacă au mai existat cazuri de otrăvire. Totul mi se părea foarte dubios. M-am dus chiar la *International City*. Mi-am părăsit slujba și am hotărât că, într-un fel sau altul, tot am să aflu din ce cauză a murit sora mea și am să-l pedepsesc pe vinovat. Nicăieri n-am aflat nimic, dar apoi au apărut poliștii cu un

mandat de arestare pe numele meu. Aproape că mă așteptam la asta, așa că le-am luat-o înainte. Am venit pe Marte din două motive. Primul: era singurul chip de a scăpa de închisoare (dar observ că nu e chiar așa!); și al doilea, din cauza unui lucru pe care *l-am aflat*. Au fost două sau trei morți suspecte în *International City* și de fiecare dată numai la restaurante care serveau mâncăruri de pe Marte. M-am gândit atunci că răspunsul îl voi găsi pe Marte.

Makian își plimba degetul gros de-a lungul bărbiei lui enorme.

— Povestea ține, Hennes. Tu ce crezi? întrebă el.

— Cred că ar trebui să iei nume și date și apoi să verifici povestea. Nu știm cine e acest om.

Makian replică nemulțumit.

— Știi că nu putem face asta, Hennes. Nu vreau să fac nimic ce ar putea să răspândească toată povestea asta. Ar putea distruge tot sindicatul.

Apoi se întoarse spre David și zise:

— O să-l trimit pe Benson, agronomul nostru, să stea de vorbă cu tine.

După care i se adresă iar lui Hennes:

— Stai aici până vine Benson.

* * *

Până la venirea lui Benson trecu o jumătate de oră. În tot acest timp, David stătu întins nepăsător pe patul de campanie fără a-i acorda nici o atenție lui Hennes, care făcu și el același lucru.

Apoi ușa se deschise și se auzi o voce:

— Sunt Benson.

Era vocea ușoară și ezitantă a unui individ cu o față rotundă ce părea că are patruzeci de ani, cu un păr de culoarea nisipului, și care purta niște ochelari ce parcă nu aveau ramă.

Benson intră și spuse:

— Bănuiesc că tu ești Williams?

— Da, răspunse David Starr.

Benson se uită atent la tânărul pământean. Apoi întreabă:

— Ești violent?

— Sunt neînarmat, preciză David, și mă aflu într-o fermă plină de oameni gata să mă ucidă la prima greșală.

— Corect. Ne lași singuri, Hennes? Hennes se ridică în picioare și protestă:

— Nu ești în siguranță, Benson!

— Te rog, Hennes.

Ochii liniștiți ai lui Benson privesc pe deasupra ochelarilor. Hennes plecă bombănind, lovindu-și cu palma una din cizme în semn de nemulțumire. Benson încuie ușa în urma lui.

— Vezi dumneata, domnule Williams, spuse el de parcă s-ar fi scuzat, în ultima jumătate de an am devenit un om important aici. Chiar și Hennes mă ascultă. Dar încă nu m-am obișnuit cu asta.

Zâmbi apoi continuă:

— Povestește-mi. Domnul Makian mi-a spus că ai fost martorul unei otrăviri cu mâncare foarte ciudate.

— Da, e vorba de otrăvirea surorii mele.

— Oh! exclamă Benson pălind. Îmi pare sincer rău. Știu că trebuie să fie dureros să vorbești despre asta, dar aș putea să aflu detaliile? E foarte important.

David repetă povestea pe care i-o spusese puțin mai devreme lui Makian.

— S-a întâmplat atât de repede? întreabă Benson.

— N-au trecut decât cinci sau zece minute după ce-a mâncat.

— Îngrozitor! Îngrozitor! Nici nu-ți trece prin minte cât de periculos este acest lucru, spuse el frecându-și mâinile cu nervozitate.

— În orice caz, domnule Williams, ar trebui să-ți prezint întreaga poveste. Ai ghicit cea mai mare parte din ea, dar într-un fel mă simt dator, având în vedere ce s-a întâmplat cu sora dumitale. Noi toți cei de pe Marte suntem răspunzători până nu se

lămurește acest mister. Aceste otrăviri au loc de luni întregi. Nu multe, dar destule pentru a ne pune pe gânduri. Am parcurs în sens invers drumul alimentelor otrăvite dar, cu siguranță, acesta nu duce la nici o fermă. Totuși am descoperit un lucru: toate alimentele otrăvite sunt imbarcate într-un spațioport din Wingrad City; celelalte două orașe de pe Marte sunt „curate”, cel puțin până acum. Asta indică faptul că sursa de infecție este în interiorul orașului, iar Hennes verifică această ipoteză. A fost plecat în cercetări pe cont propriu, noaptea, dar nu a aflat nimic.

— Înțeleg, asta explică remarcile lui Bigman, îl întrerupse David.

— Ce? Fața lui Benson dădu pentru o clipă senzația că este încurcat, apoi păru că se lămurește. Aaa! Vorbești de tipul ăla mic care țipă tot timpul. L-a surprins pe Hennes plecând odată, iar Hennes l-a dat afară. Hennes e un om impulsiv, dar după părerea mea se înșeală. E normal ca toată mâncarea să treacă prin Wingrad City. Este singurul spațioport din întreaga emisferă. Dar și domnul Makian crede că aceste otrăviri se fac deliberat de către-o persoană, sau un grup. Cel puțin el și alți câțiva membri ai sindicatului au primit unele mesaje care le cereau să-și vândă fermele pentru un preț ridicol de mic. Dar în aceste mesaje nu se menționează nimic de otrăviri, și nu există nimic care să dovedească legătura între ofertele de cumpărare și aceste oribile otrăviri.

David asculta atent.

— Și cine a făcut aceste oferte? întrebă el.

— Păi, de unde să știm? Am văzut scrisorile și singurul lucru pe care-l spun nu folosește la nimic: dacă ofertele sunt acceptate, Sindicatul trebuie să transmită un mesaj codificat într-o anumită bandă subterică. Prețul oferit, se spune în scrisori, se va micșora cu zece la sută în fiecare lună.

— Scrisorile nu pot fi urmărite?

— Mă tem că nu. Trec prin poșta obișnuită cu ștampila poștală a unui asteroid. Cine ar putea cerceta asteroizii?

— A fost informată poliția planetară? Benson râse încetisor apoi răspunse:

— Crezi că domnul Makian, sau vreun alt membru al Sindicatului, ar anunța poliția pentru un lucru ca ăsta? Pentru ei e o declarație personală de război. Se pare că nu cunoști prea bine mentalitatea marțiană, domnule Williams. Nu apelezi la lege decât în cazul în care recunoști că e ceva care te depășește. Dar nici un fermier nu va face asta vreodată. Am sugerat ca informația să fie trimisă la Consiliul Științei, dar domnul Makian n-a vrut să facem nici asta. A spus că și Consiliul lucrează la acest caz fără succes, iar dacă sunt atât de proști se poate descurca oricum fără ei. Și aici intervin eu.

— Cercetezi și dumneata otrăvirile?

— Da. Sunt agronomul acestei ferme.

— ăsta e titlul pe care ți l-a acordat domnul Makian.

— ăăă... La modul strict, un agronom este o persoană specializată în agricultura științifică. Sunt specialist în principiile menținerii fertilității, rotația culturilor și probleme de genul ăsta. M-am specializat în problemele agriculturii de pe Marte. Nu sunt mulți specialiști ca mine, așa că poți obține o poziție bună, cu toate că fermierii se enervează câteodată, spunând despre noi că suntem „tocilari” fără pic de experiență. Sunt specialist și în botanică și bacteriologie, așa că am fost numit de domnul Makian responsabil cu întreg proiectul de cercetări de pe Marte privind otrăvirile. Ceilalți membri ai Sindicatului cooperează și ei.

— Și ce-ați găsit, domnule Benson?

— Până la urmă, la fel de puțin ca și Consiliul Științei, ceea ce nu e de mirare având în vedere echipamentul și ajutorul redus de care dispun eu în

comparație cu ei. Dar am și câteva teorii. Otrăvirea e mult prea rapidă ca să fie făcută de altceva decât de o bacterie toxică. Asta cel puțin dacă luăm în considerare blocarea nervilor care are loc alături de celelalte simptome. Am impresia că e o bacterie de pe Marte.

— Cum?

— *Există* viață pe Marte. Când au venit aici pământeni pentru prima dată, Marte avea o mulțime de forme simple de viață. Existau alge gigantice de culoare verde-albastru care puteau fi văzute cu ajutorul telescoapelor chiar mai înainte de prima călătorie în spațiu. Existau forme de viață precum bacteriile care trăiau pe aceste alge și chiar un fel de insecte care se mișcau liber și-și produceau singure mâncarea, la fel ca plantele.

— Și încă mai există?

— Păi, normal. E adevărat că le-am distrus complet de pe solul marțian înainte de a face aceste suprafețe prielnice fermelor și de a introduce speciile noastre de bacterii, cele necesare dezvoltării plantelor aduse de noi. Dar în zonele necultivate, viața specifică planetei încă mai există.

— Dar atunci, cum pot să afecteze plantele noastre?

— Asta e o întrebare bună! Vezi, fermele de pe Marte nu sunt ca cele de pe Pământ, cu care te-ai obișnuit. Pe Marte, fermele nu sunt deschise la soare și aer. Soarele pe Marte nu dă destulă căldură pentru plantele aduse de pe Pământ, și aici nu există nici ploaie. Dar, în schimb, pe Marte avem un sol bun, fertil, și destul de mult bioxid de carbon, esențial pentru viața plantelor. Deci, culturile de pe Marte se fac sub acoperișuri mari de sticlă. Sunt însămânțate, îngrijite, recoltate de mașinării aproape complet automatizate, așa că fermierii sunt în primul rând niște buni „mașiniști”! Fermele sunt irigate printr-un sistem de țevi întinse pe toată planeta care iau apă din

calota glaciară. Îți spun toate astea ca să-ți dai seama că nu e ușor să infectezi plantele. Toate recoltele sunt păzite din toate direcțiile, mai puțin de dedesubt.

— Și asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă că dedesubt sunt faimoasele peșteri de pe Marte și că în interiorul lor s-ar putea să fie marțieni inteligenți.

— Vreți să spuneți *oameni* marțieni?

— Nu oameni. Dar organisme la fel de inteligente ca și oamenii. Am motive serioase să cred că *există* ființe inteligente pe Marte, băștinași, care sunt gata să gonească pământenii nepoftiți de pe planeta lor!

5. Cina

— Ce motive? întrebă David.

Benson îl privi puțin încurcat. Își trecu mâna prin păr, mângâindu-și şuvițele rare și cărunte care nu reușeau să ascundă liniile roz de chelie care îi acopereau capul.

— Nici unul care să convingă Consiliul Științei. Nici unul pe care să-l pot prezenta domnului Makian. Dar eu cred că am dreptate.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

— Păi, nu știu. Cinstit să fiu, a trecut mult timp de când n-am mai vorbit decât cu fermieri. Este evident că dumneata ai făcut studii superioare. Ce-ai absolvit?

— Istoria, răspunse prompt David. Lucrarea mea de diplomă a fost despre relațiile politice internaționale în perioada atomică timpurie.

— Oh! exclamă Benson cu o privire dezamăgită. Și nici un curs de științe?

— Am avut câteva de chimie și unul de zoologie.

— Înțeleg. Mă gândeam că aș putea să-l conving pe domnul Makian să te lase să mă ajuți în laborator. N-ar fi mult de muncă, cu atât mai mult cu cât nu ai o pregătire științifică, dar e de departe mai bine decât orice te-ar pune Hennes să faci.

— Îți mulțumesc, domnule Benson. Dar ce spuneai despre marțieni?

— A, da! E destul de simplu. S-ar putea să nu știi că există peșteri enorme în subsolul marțian, chiar la câțiva kilometri adâncime. Atât știm din datele cutremurelor de pământ, sau, mai bine spus, a cutremurelor de sol marțian. Unii oameni de știință susțin că peșterile sunt rezultatul acțiunii de eroziune naturală a apei din zilele când Marte mai avea încă oceane, dar apoi s-au detectat unele radiații, care nu pot avea sursa decât în interiorul

planetei și care nu pot fi provocate de oameni, dar trebuie să fie provocate de niște ființe inteligente. Semnalele sunt prea regulate pentru a fi de altă natură. Există o logică, dacă stai și te gândești la asta. La începutul existenței acestei planete, apa și oxigenul erau în cantități suficiente pentru a întreține viața, dar gravitația fiind jumătate din cea a Pământului, amândouă substanțele s-au scurs încet în spațiu. Dacă au existat marțieni inteligenți, atunci probabil că au prevăzut asta. Poate că au construit caverne enorme în subsolul planetei în care să rețină destul aer și destulă apă pentru a-și continua la nesfârșit existența, dacă își mențineau populația stabilă. Și acum să presupunem că acești marțieni află că suprafața planetei lor adăpostește din nou viață, viață inteligentă. Să presupunem că îi deranjează sau chiar le este frică de o eventuală întâlnire cu noi. Ceea ce noi numim otrăvire a mâncării, s-ar putea de fapt să fie război bacteriologic.

— Înțeleg ce vrei să spui, spuse gânditor David.

— Dar ar înțelege asta Sindicatul? Sau Consiliul Științei? Nu contează. O să lucrezi cu mine cât mai curând și poate atunci vom fi în stare să-i convingem.

Zâmbi apoi întinse o mână moale care aproape că dispăru în mâna mult mai puternică a lui David Starr.

— Cred că o să te lase să ieși acum, spuse Benson.

Chiar l-au lăsat să iasă, și David avu pentru prima dată ocazia să observe inima unei ferme de pe Marte. Normal, ferma era și ea acoperită de o cupolă ca și orașele. David fusese sigur de asta încă de când își recăpătase cunoștința. Nu poți să respiri aer curat și să trăiești la o gravitație egală cu cea a Pământului decât în interiorul unei cupole.

Cum era de așteptat, cupola era mai mică decât cea a orașului. În cel mai înalt punct avea treizeci

de metri, iar structura ei translucidă era vizibilă în cele mai mici detalii, în timp ce raze de lumină albă fluorescentă întreceau strălucirea luminii solare. Întreaga cupolă se întindea pe o suprafață care depășea un kilometru pătrat.

În prima seară, David avu puțin timp să-și extindă cercetările. Domul părea plin de oameni care trebuiau hrăniți de trei ori pe zi. Mai ales seara, după o zi de muncă plină, păreau că nu se mai satură. David stătea nepăsător în spatele tejghelei în timp ce fermierii cu farfurii de plastic treceau prin dreptul lui. David a aflat mai târziu că farfuriile erau făcute special pentru uzul fermelor de pe Marte. La căldura mâinilor umane ele puteau fi modelate și se putea împacheta hrana atunci când era nevoie ca masa să fie luată în deșert. Astfel modelate, ele păstrau hrana caldă și o fereau de nisip. În interiorul fermei, farfuriile puteau fi din nou întinse și folosite ca de obicei.

Fermierii nu-i dădeau lui David nici un fel de atenție. Numai Bigman, a cărui față se vedea pe la mese unde tot înlocuia sticlele cu sos sau recipientele cu tot felul de mirodenii, îi făcu un semn. Micuțul căzuse mult în ierarhia fermei, dar suporta asta cu stoicism.

— Doar pentru o singură lună, îi explicase el odată în bucătărie când se prepara supa și bucătarul șef își părăsise postul pentru câteva minute, iar cei mai mulți dintre băieți știu care e treaba și nu-mi îngreunează situația. Recunosc, mai sunt Griswold, Zukis și restul trupei, șobolanii care încearcă să ajungă undeva fiind slugile preasupuse ale lui Hennes. Dar, până la urmă, de ce m-ar interesa? Stau numai câteva săptămâni.

— Să nu te deranjeze că băieții nu se împrietenesc cu tine, îi spusese el altă dată. Știu că ești pământean, dar nu știu, spre deosebire de mine, că ești destul de tare pentru un pământean. Hennes sau Griswold sunt tot timpul cu ochii pe mine ca să se asigure că nu le spun, altfel ar fi

auzit băieții totul de la mine. Dar, nici o problemă, or să afle ei până la urmă!

Numai că totul lua timp. Pentru David situația rămânea la fel: un fermier cu farfuria; o porție mare de piure, un polonic de mazăre, și o bucată mică de friptură (carnea era mult mai rară decât vegetalele pe Marte, din moment ce era importată de pe Pământ.) Fermierul își lua apoi singur o farfurie cu o prăjitură și o cană de Caféa. Apoi un alt fermier cu o altă tavă; o altă porție de piure, un alt polonic de mazăre și așa mai departe. Pentru ei, David Starr părea era doar un pământean cu un polonic într-o mână și cu o furculiță enormă în cealaltă. Nu era nici măcar o față: era doar un polonic și o furculiță.

Bucătarul își băgă capul pe ușă. Ochii lui porcini cercetară atent mulțimea agitată din sală.

— Hei! Williams! Mișcă-ți picioarele și du niște mâncare în sala specială de mese.

Makian, Benson, Hennes, și alții care erau considerați importanți din punctul de vedere al poziției sau serviciului, cinau singuri într-o cameră. Stăteau la mese și erau serviți acolo. David trecuse prin asta și mai înainte. Pregăti tăvile speciale și le duse acolo pe o masă cu roțile.

Se strecură tăcut printre mese, începând cu cea la care stăteau Makian, Hennes și alți doi. Zăbovi puțin la masa lui Benson. Acesta primi tava cu un zâmbet întrebând „Ce mai faci?”, apoi începu să mănânce cu poftă. David, cu un aer de chelner conștiincios, dădu la o parte niște firimituri invizibile. Astfel reuși să ajungă cu gura la urechea lui Benson iar buzele lui abia dacă se mișcară în timp ce murmură:

— A fost otrăvit cineva aici la fermă?

Benson reacționează de la primele cuvinte și se uită rapid la David. La fel de repede însă întoarce capul, încercând să pară indiferent. Apoi dădu din cap în semn că nu.

— Dar legumele sunt de pe Marte, nu-i așa? murmură David. Apoi o voce nouă răsună în cameră. Era un strigăt puternic din celălalt colț al încăperii.

— Pe Jupiter, lungan idiot de pe Pământ, mișcă-te odată!

Era Griswold cu fața lui bărboasă. „S-ar părea că din când în când se mai și bărbierește, își zise David, din moment ce barba nu-i crește niciodată mai mult, dar nici n-a fost văzut vreodată cu ea mai scurtă.”

Griswold mânca la ultima masă la care ajunsese David. Încă mai mormăia, evident scos din fire.

— Adu tava, afuristule! Mai repede! Mai repede! strigă încă o dată Griswold. David se îndreptă spre masa lui fără să se grăbească, iar mâna lui Griswold ce ținea o furculiță se întinse rapid. David se mișcă mult mai iute și furculița făcu un zgomot ascuțit când atinse plasticul mesei.

Ținând tava într-o mână, David prinse pumnul lui Griswold cu cealaltă. Strânsoarea lui devenea din ce în ce mai puternică. Ceilalți trei de la masă își împinseră în spate scaunele înroșindu-se la față.

Vocea lui David, joasă, rece și amenințătoare răsună exact atât de tare cât să audă Griswold.

— Potolește-te și cere-ți porția frumos, altfel ți-o pun pe toată în cap.

Griswold încercă să se miște, dar David nu slăbi strânsoarea. Apoi își puse genunchiul în spatele scaunului lui Griswold pentru ca acesta să nu se depărteze de masă.

— Cere frumos, zise David, zâmbind înșelător. Ca un băiat bine crescut.

Griswold fornăia nervos. Furculița îi căzu dintre degetele amorțite de durere.

— Pot să iau tava? murmură el.

— Și mai cum?

— Te rog, reuși el să pronunțe în cele din urmă.

David coborî tava apoi dădu drumul mâinii lui Griswold din care dispăruse tot sângele, lăsându-i

o culoare albă. Victima își masă mâna strivită apoi se întinse după furculiță. Se uită la David furios, dar nu întâlnește decât zâmbetul și indiferența din ochii acestuia. Fermele de pe Marte erau locuri dure unde fiecare trebuia să-și poarte singur de grijă.

Makian se ridicase în picioare.

— Williams! strigă el.

— Domnule? zise David apropiindu-se.

Makian nu se referi în mod direct la cele întâmplate, dar se uită cu atenție la David, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară și i-ar fi plăcut ce vede.

— Ai vrea să mergi la verificări mâine? îl întreabă el.

— Verificări, domnule? Ce sunt astea?

Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, David cercetă masa cu privirea. Friptura lui Makian dispăruse, dar mazărea era neatinsă iar din piure de-abia dacă luase de câteva ori. Nu avea, aparent, apetitul lui Hennes, care golise tava.

— ”Verificarea” e un control lunar în întreaga fermă a tuturor plantelor și serelor. E un vechi obicei. Căutăm posibile spurgeri accidentale ale geamurilor, analizăm starea mașinilor de recoltat și a conductelor de irigație ca și eventualii hoți. Pentru verificări ne trebuie oricât de mulți oameni buni putem găsi.

— Mi-ar plăcea să vin, domnule.

— Bine. Așa mi-am zis și eu.

Makian se întoarse spre Hennes, care ascultase toată discuția calm și nepăsător.

— Îmi place stilul băiatului, Hennes. S-ar putea să iasă din el un adevărat fermier. Și, Hennes...

Vocea lui Makian scăzu în intensitate, iar David, care se îndepărta, nu mai putu să audă, dar din privirea scurtă și încruntată pe care Makian i-o aruncă lui Griswold, pricepu că nu avea cum să-i aducă vreun compliment fermierului veteran.

David Starr auzi pașii în interiorul cabanei sale și acționează chiar mai înainte de a se trezi de-a binelea. Alunecă într-o parte a patului și se ascunde sub el. Văzu, în lumina palidă a lămpilor fluorescente de veghe ce pătrundea pe fereastră, forma vagă a unor picioare. Luminile de veghe erau permise pe tot cuprinsul fermei în perioada de somn pentru a se diminua întunericul total ce se așternea peste cupolă.

David așteaptă o clipă, apoi auzi foșnetul așternuturilor. Cineva căuta cu înfrigurare prin tot patul. O voce murmură:

— Pământeanule! Pământeanule! Unde cometa cometelor... David atinse unul din picioare. Necunoscutul își trase repede piciorul și icni speriat.

Urmă o pauză, apoi un cap, cu contururi vagi în întuneric, se apropia încet de el.

— Pământeanule? Ce faci aici?

— Unde altundeva aş putea să dorm, Bigman? Îmi place sub pat.

— Aș fi putut să țiș de spaimă și pe urmă aș fi încurcat-o rău de tot, șopti micuțul furios. Trebuie să-ți spun ceva.

— Acum este momentul! zise David râzând pe înfundate, în timp ce se băga la loc în pat.

— Ești un gândac spațial destul de suspicios pentru un pământean.

— Normal, replică David, intenționez să trăiesc ani lungi și fericiți.

— Dacă nu ești atent, n-ai nici o șansă.

— Nu?

— Nu. Nici nu știu de ce mă aflu aici. Dacă sunt prins, adio scrisori de recomandare! Fac asta doar pentru că m-ai ajutat când aveam nevoie, și acum mă revanșez. Ce i-ai făcut păduchelui de Griswold?

— A fost doar o mică altercație în sala de mese specială.

— O mică altercație? Era nebun de furie. Hennes a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-l calmeze.

— Și asta ai venit să-mi spui, Bigman?

— În parte, da. Erau în spatele garajelor după stingere. Nu știau că sunt și eu prin preajmă, dar nici eu nu le-am dat vreun motiv să creadă asta. Oricum, Hennes scotea untul din Griswold; prima, că s-a luat de tine când era de față Bătrânul, și a doua, că n-a avut curajul să termine ce a început. Griswold era prea nervos ca să mai vorbească rațional. Din cât am ghicit eu, se umfla în pene spunând că o să-ți scoată mațele. Hennes a spus...

Bigman făcu o scurtă pauză apoi continuă:

— Nu tu mi-ai spus că Hennes e curat din punctul tău de vedere?

— Așa pare.

— Dar plimbările lui nocturne...

— Nu l-ai văzut decât o dată.

— O dată e de ajuns. Dacă nu era nimic rău, de ce nu poți să-mi spui adevărul?

— Nu e treaba mea, Bigman, dar nu pare să fie nimic rău în acele plimbări.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce nu te lasă în pace?

— Ce vrei să spui?

— Păi, atunci când Griswold a terminat de vorbit, Hennes a spus să mai aștepte. A spus că vei fi și tu mâine la verificări și atunci o să fie momentul. Așa că m-am gândit că ar fi bine să vin să te avertizez, pământeanule. Mai bine nu veni la verificări.

Vocea lui David rămase la fel de calmă.

— Ce-a vrut să spună Hennes?

— Asta e tot ce-am auzit. S-au depărtat și nu i-am putut urmări fără să nu fiu descoperit. Bănuiesc însă că e destul de clar.

— Probabil. Dar să presupunem că încercăm să aflăm exact ce vor.

Bigman se apropie mai mult de David de parcă ar fi încercat să citească ceva pe fața lui în ciuda întunericului total.

— Și cum vrei să faci asta?

— Tu cum crezi? replică la rândul lui David. O să fiu la verificări mâine și o să le dau o șansă băieților să-mi arate.

— Nu poți să faci asta! rosti dintr-o suflare Bigman. Nu poți să li te împotrivești singur într-o verificare. Nu știi nimic despre Marte, pământean fără minte!

— Atunci, spuse pe un ton flegmatic David, presupun că asta ar însemna sinucidere. Om trăi și-om vedea!

Îl bătu pe Bigman pe umăr, se întoarse pe o parte și-și reluă somnul.

6. „Înainte!”

Freemătul verificărilor începu în interiorul cupolei care acoperea ferma de îndată ce primele neoane au fost aprinse. Era un zgomot sălbatic și o agitație nebună. Mașinile de nisip erau înșirate și fiecare fermier își făcea ultimele verificări.

Makian era peste tot, dar nu zăbovea prea mult într-un singur loc. Hennes, cu stilul lui categoric, cu vocea puternică, stabilea fermierii care urmau să participe la verificare și fixa pentru fiecare în parte zona de care trebuia să se ocupe din marea întindere a fermei. Ridică privirea când ajunsese în dreptul lui David și se opri lângă el.

— Williams, zise el, mai ești hotărât să mergi la verificări?

— N-aș pierde asta pentru nimic în lume!

— Bine! Pentru că n-ai o mașină a ta, o să-ți dau una din stocul de rezerve. Din moment ce ți-am dat-o, este treaba ta să ai grijă de ea și s-o ții în stare de funcționare. Plata pentru orice reparație sau stricăciune pe care consider că ai fi putut s-o eviți, o vei suporta din salariul tău. Înțeles?

— Corect!

— O să faci parte din echipa lui Griswold. Știu că voi doi nu vă înțelegeți, dar el este cel mai bun om al nostru, iar tu nu ești decât un pământean fără experiență. N-aș vrea să pun în cârca altuia mai puțin priceput pe unul ca tine. Poți să conduci o mașină de nisip?

— Cred că mă descurc cu orice fel de vehicul după puțină practică.

— Te descurci, ai? O să-ți dăm șansa să arăți ce poți. Hennes vru să plece, dar se opri și zise:

— Dar tu unde crezi că te duci?

Bigman tocmai intra în camera de adunare. Era îmbrăcat cu un echipament nou, iar cizmele îi erau lustruite ogindă. Avea părul uns și fața curată.

— La verificare, *mister* Hennes. Nu sunt închis și încă mai am gradul de fermier, cu toate că m-ați pus să lucrez la bucătărie. Asta înseamnă că pot să merg la verificări. Și mai înseamnă că am încă dreptul la vechea mea mașină și la vechea mea echipă.

Hennes dădu din umeri apoi răspunse:

— Ai citit destul de bine regulile, Bigman, și presupun că ai dreptate. Dar încă o săptămână, Bigman, o săptămână! Pe urmă, dacă-ți mai arăți nasul pe teritoriul lui Makian, o să pun pe cineva să te strivească.

Bigman răspunse cu un gest amenințător în timp ce Hennes se depărta, apoi se întoarse spre David.

— Ai folosit vreodată un aparat de respirat, pământeanule?

— Niciodată. Dar, oricum, am auzit de ele.

— Să auzi de ele nu e totuna cu a le folosi. Am verificat eu unul și pentru tine. Fii atent, am să te-nvăț cum să ți-l pui. Nu, nu, scoate degetele mari de acolo. Uite-te cum îmi țin mâinile. Acum peste cap, și ai grijă să nu ai curelele răsucite la ceafă, altfel mai târziu o să te doară capul. Acum poți să vezi prin el?

Partea superioară a feței lui David era transformată într-o monstruozitate înrămată în plastic, iar cele două furtunașe, care veneau de la tuburile de oxigen și treceau de o parte și de alta a bărbiei, alungau orice urmă de înfățișare umană din el.

— Ai probleme cu respirația? întrebă Bigman.

David lupta cu îndârjire să tragă aer. Își dădu jos masca de respirat.

— Cum îi dai drumul? Nu văd nici un buton. Bigman se amuza copios.

— Asta e plata pentru sperietura de aseară. Nu ai nevoie de nici un buton. Tuburile încep să pompeze oxigen imediat ce căldura și presiunea feței tale iau contact cu masca; tot așa, se oprește automat când o dai jos.

— Ceva nu merge la ea. Eu...

— Nu e nimic stricat. Pompează oxigen la jumătate din presiunea normală pentru a se potrivi cu presiunea atmosferică de pe Marte, și nu poți să respiri cu ea aici înăuntru când te afli la presiunea și atmosfera specifică Pământului. În deșert totul o să fie normal. Și o să-ți și ajungă, căci, deși e jumătate din normal, e numai oxigen. O să ai la fel de mult oxigen cât ai avut de fiecare dată. Fii atent la un singur lucru. Inspiră pe nas, și expiră pe gură. Dacă expiri pe nas o să-ți aburești ochii și, crede-mă, asta n-o să fie bine.

Bigman se învârti țănoș în jurul lui David și apoi dădu din cap.

— Nu știu ce să fac cu cizmele tale. Alb și negru! Arăți ca un deșeu sau ceva de genul ăsta! Apoi privi în jos la creația lui în purpuriu și galben-verzui peste măsură de satisfăcut.

— O să mă descurc. Mai bine te-ai duce la mașina ta. Se pare că sunt cu toții gata de plecare.

— Ai dreptate. Păi, ai grijă. Fii atent la schimbarea de gravitație. E destul de greu dacă nu ești obișnuit cu ea. Și, pământeanule...

— Da!

— Fii cu ochii-n patru! Știi ce vreau să zic.

— Mulțumesc. Așa voi face.

Mașinile de nisip se aliniau în grupe de câte nouă. Erau mai mult de o sută, lângă fiecare aflându-se câte un fermier care își tot verifica tabloul de comandă sau cauciucurile mașinii. Fiecare vehicul avea mai multe însemne care voiau să fie și pline de umor. Mașina de nisip repartizată lui David era plină de astfel de mesaje începând cu un „Păzea, fetelor!”, pictat pe botul de forma unui glonț, și terminând cu „Nu e o furtună de nisip, sunt doar eu”, pictat pe bara de protecție.

David intră în mașină și închise ușa. I se potrivea perfect. Toate liniile erau rotunjite. Exact deasupra lui se afla o supapă care filtra și re filtra aerul permițând o echilibrare a presiunii din

mașină și din afara ei. Geamul nu arăta prea curat. Stratul subțire depus pe el stătea drept dovadă a zecilor de furtuni pe care le înfruntase și prin care trecuse cu bine. David găsi panoul de control al mașinii destul de familiar. Era, în cea mai mare parte, la fel ca la celelalte mașini. Cele câteva butoane necunoscute își dezvăluiră utilitatea după ce le acționă.

Griswold ajunse lângă el, gesticulând furios. Apoi deschise ușa mașinii lui David.

— Coboară apărătorile din față, idiotule! Nu ne îndreptăm spre nici o furtună.

David căută butonul potrivit pe care îl găsi imediat lângă volan. Scuturile împotriva vântului, care păreau lipite de metalul mașinii, coborâră singure ascunzându-se în soclurile lor. Vizibilitatea se îmbunătăți instantaneu. „Normal, își zise David. Atmosfera de pe Marte nu va genera vreun vânt care să ne deranjeze și, în plus, pe Marte e vară. Nu poate fi prea frig”.

— Hei, pământene! se auzi o voce.

David privi în sus. Bigman îi făcea cu mâna. Se număra și el printre cei nouă oameni care formau echipa lui Griswold. David îi răspunse la salut.

O parte a cupolei se ridică. Nouă mașini se strecurară încet în secțiunea de presurizare. Apoi poarta se închise în spatele lor. După câteva minute se deschise din nou, sasul rămânând gol, și intrară alte nouă mașini.

Vocea lui Griswold se auzi deodată puternic și clar, exact lângă urechea lui David. Se întoarse și văzu un mic difuzor încorporat în capota mașinii chiar deasupra capului său. Deschizătura mică cu sită fină de la capătul mânerului manșei era un microfon.

— Echipa numărul 8, gata?

Apoi vocile au început să răsunе consecutiv: „Numărul 1, gata.” „Numărul 2, gata”. Urmă o pauză după numărul șase. Numai câteva secunde. Apoi se auzi vocea lui David: „Numărul 7, gata.”

După care urmă: „Numărul 8, gata.” Vocea lui Bigman se făcu auzită ultima: „Numărul 9, gata”.

O parte a cupolei se ridică din nou și mașinile din fața lui David se puseră în mișcare. David apăsă ușor pe rezistor, acționând bobinele pentru a permite accesul curentului electric în motor. Mașina lui de nisip se deplasă brusc înainte, mai-mai să se lovească de spatele celei din față. David luă piciorul de pe rezistor din cauza șocului și simți mașina tremurând sub el. Apoi, ușurel, o redresă. Secțiunea din cupolă îi prinse ca într-un tunel, închizându-se în spatele lor.

David își dădu seama de șuieratul aerului pompat din sas înapoi în interiorul cupolei. Inima începu să-i bată cu putere, dar mâinile lui erau bine prinse de volan.

Hainele fluturau pe el, iar aerul se strecura pe sub ele acolo unde cizmele întâlneau coapsa. Simțea niște furnicături pe mâini și în bărbie și avea un sentiment de dilatare. Înghiți de multe ori în sec pentru a scăpa de durerea din ce în ce mai puternică din urechi. După cinci minute, David răsufla din greu din cauza efortului pe care-l făcea pentru a aduna oxigenul necesar.

Ceilalți își puneau aparatele de respirat. Făcu și el același lucru, și oxigenul începu să pătrundă lin pe nări. Respiră adânc, dând aerul afară pe gură. Brațele și picioarele încă îl mai furnicau, dar această senzație dispărea încetul cu încetul.

Acum secțiunea se deschidea în fața lor, și nisipul tare și roșu de pe Marte strălucea în lumina plăpândă a soarelui. Apoi, după ce poarta exterioară a secțiunii se ridică, răsună un strigăt din gâturile a opt fermieri.

„Înainte!” Și prima mașină din șir porni.

Era strigătul tradițional al fermierilor, care în atmosfera rarefiată de pe Marte avea o tonalitate ascuțită, aproape soprano.

David acționează rezistorul și porni încet dincolo de linia ce despărțea metalul cupolei de solul

marțian.

Și atunci simți șocul!

Schimbarea rapidă de gravitație era ca o cădere liberă de la câteva sute de metri. Cincizeci și cinci de kilograme din cele nouăzeci și unu ale sale dispărură imediat ce trecu linia, lăsându-l cu un gol în stomac. Se ținu strâns de volan în timp ce senzația de cădere, cădere, *cădere* persista. Mașina de nisip coti brusc.

Se auzi vocea lui Griswold care rămânea la fel de groasă chiar și în goliciunea ridicolă pe care i-o dădea vocii aerul rarefiat ce transmitea atât de slab undele sonore.

— Numărul 8! Înapoi în rând!

David se lupta cu volanul, se lupta cu propriile senzații, se lupta pentru a vedea clar. Trase cu greutate oxigen prin aparatul de respirat și răul trecu.

Îl putea vedea pe Bigman privind îngrijorat spre el. Ridică o mână de pe volan pentru a-i face semn, dar numai pentru o clipă, fiindcă apoi se concentrează asupra drumului.

Deșertul marțian era aproape plat, plat și pustiu. Nici măcar o tufă nu exista aici. Acea zonă era moartă și fusese părăsită de cine știe câte mii de milioane de ani. Dar brusc îi veni în minte gândul că poate se înșela. Poate că nisipul deșertului fusese acoperit cu microorganisme albastre-verzui până în clipa în care pământeni au venit și le-au ars pentru a-și construi ferme.

Mașinile stârneau un praf slab care se ridica încet, ca și cum ar fi fost într-un film văzut cu încetinitorul. Praful se așternea la fel de încet în urma lor.

Mașina lui David avea probleme. Mări viteza, din ce în ce mai mult, apoi își dădu seama că ceva nu merge bine. Celelalte mașini din fața lui nu se ridicau de la sol, pe când el sărea ca un iepure. La cea mai neînsemnată imperfecțiune a solului, la cea mai mică piatră, mașina lui se ridica în aer. Era

purtată în sus, câțiva centimetri, roțile învârtindu-se în gol. Cobora la fel de ușor, apoi se repezea înainte cu o smucitură atunci când roțile aflate în mișcare se blocau la atingerea solului.

Asta îl făcu să piardă teren, iar atunci când începu să mărească viteza, săriturile se înmulțiră. Cauza era gravitația mică, dar ceilalți reușeau să o compenseze. David se întreba cum.

Se făcea din ce în ce mai frig. Chiar dacă era vară pe Marte, David își zise că temperatura e puțin deasupra limitei de îngheț. Putea privi direct soarele de pe cer. Era un soare mic pe un cer purpuriu pe care cu greutate se puteau observa trei sau patru stele. Aerul era prea rarefiat pentru a le ascunde sau pentru a împrăști lumina în așa fel încât să se formeze cerul albastru de pe Pământ.

Vocea lui Griswold se auzi din nou:

— Mașinile unu, patru și șapte, la stânga. Mașinile doi, cinci și opt, pe centru. Mașinile trei, șase și nouă, la dreapta. Mașinile doi și trei se vor ocupa de subsecțiunile lor.

Mașina lui Griswold, cea cu numărul unu, începuse să facă o curbă la stânga, iar David, urmărind-o cu privirea, observă linia neagră ce se vedea la orizont în partea stângă. Numărul patru urmă numărului unu, și David trase puternic de volan pentru a se înscrie în viraj.

Ceea ce urmă îl găsi pe David nepregătit. Mașina lui intră într-un derapaj atât de puternic încât abia își dădu seama ce se întâmplă. Se prinse cu disperare de volan rotindu-l în direcția derapajului. Opri alimentarea și simți roțile scrâșnind în timp ce mașina continua să se rotească. Deșertul se învârtea în fața ochilor lui și nu mai percepea decât culoarea lui incandescentă.

Apoi se auzi în diftizer vocea subțire a lui Bigman:

— Acționează frâna de urgență. E la dreapta rezistoarelor. David căută disperat frâna de urgență, deși nu știa cum arată, dar picioarele, care

îl dureau îngrozitor, nu reușiră să găsească nimic. În fața lui, linia neagră a orizontului apăru și dispăru. Era mult mai distinctă și mai clară. Deși o zărise doar o clipă, David își dădu seama imediat de natura ei. Era una din fisurile de pe Marte, lungă și dreaptă. La fel ca una din numeroasele fisuri de pe Lună, era o crăpătură în scoarța planetei, apărută de-a lungul milioaneilor de ani de când acest corp ceresc se usca. Fisurile erau mai late de trei metri și nimeni nu le sondase adâncimea.

— E un buton mic de culoare roz, strigă Bigman. Apasă peste tot!

David făcu întocmai, apoi simți ceva coborând sub degetele lui de la picioare. Mișcarea rapidă a mașinii de nisip deveni un scârțâit rebel care aproape că îl scotea din minți. Praful formă adevărați nori, înăbușindu-l și întunecând totul în jur.

Se aplecă pe volan și așteptă. Era clar că mașina încetineea. Până la urmă se opri definitiv.

Se așeză înapoi pe scaun și respiră liniștit pentru o clipă. Apoi își scoase aparatul de respirat, îi șterse interiorul în timp ce aerul rece îi înțepa nasul și ochii, apoi și-l puse la loc. Hainele erau de un roșu cenușiu din cauza prafului și avea bărbia plină de același praf roșu. Îi putea simți uscăciunea pe buze, iar interiorul mașinii era și el plin de praf.

Alte două mașini opriră lângă el. Griswold se dădu jos dintr-una, cu fața lui bârboasă, monstruos de urâtă din cauza aparatului de respirat. David își dădu seama de ce purtau toți fermierii bărbi. Ele serveau ca protecție împotriva frigului și a vântului tăios de pe Marte.

Griswold se apropia mârâind, arătându-și dinții îngălbeniți și stricați.

— Pământene, reparațiile pentru această mașină de nisip vor fi făcute din salariul tău. Hennes te-a avertizat!

David deschise ușa și sări din mașină. Pe dinafară mașina era o epavă. Cauciucurile erau sfâșiate, din ele ieșind niște „dinți” enormi care erau desigur frânele de urgență.

— Nici un bănuț nu va fi oprit din salariul meu, Griswold. Ceva nu a fost în regulă cu mașina.

— Așa e. Șoferul. Un pământău de șofer, asta nu a fost în regulă cu mașina.

O altă mașină venea scoțând un sunet ascutit, iar Griswold se întoarse să vadă cine era.

— Pleacă de-aici, muscă-n lapte ce ești! Întoarce-te la treaba ta, rosti Griswold, iar barba lui parcă se zbârlise.

Bigman se dădu jos din mașină.

— Nu, până nu mă uit la mașina pământeanului.

Bigman cântărea mai puțin de douăzeci și trei de kilograme pe Marte, și dintr-o singură săritură lungă ajunsese lângă David. Se aplecă pentru o clipă, apoi se îndreptă.

— Unde sunt tijele de greutate, Griswold? întrebă el.

— Ce sunt tijele de greutate, Bigman? zise David. Micuțul îi răspunse dintr-o suflare:

— Atunci când folosești mașinile astea la gravitație mică, se pun niște traverse groase la fiecare ax al roților. Le dai jos atunci când ești la gravitație mare. Îmi pare rău, prietene, dar nu m-am gândit nici o clipă că asta ar putea fi ce...

David îl opri. Micuțul tăcu brusc. Asta explica de ce mașina lui se ridica la fiecare hârtop în timp ce ale celorlalți păreau lipite de sol.

David se întoarse către Griswold.

— Nu știai că lipsesc tijele? Griswold începu să înjure:

— Fiecare om răspunde de mașina lui. Dacă n-ai observat că lipsesc, asta te privește.

Toate mașinile se adunaseră în jurul lor. Fuseseră împresurați de un cerc de oameni bărboși. Toți erau tăcuți și nici unul nu încerca să intervină.

Bigman sări ca ars:

— Cap sec ce ești, omul ăsta e un începător! Nu te poți aștepta să...

— Potolește-te, Bigman, spuse David. E treaba mea. Te întreb din nou, Griswold. Ai știut de asta dinainte?

— Ți-am mai spus, pământene. În deșert fiecare are grijă de pielea lui. Nu stau să te dădăcesc.

— Bine. În cazul ăsta o să am singur grijă de mine chiar din momentul ăsta.

David se uită în jur. Era chiar pe marginea fisurii. Câțiva metri, și ar fi fost un om mort!

— Oricum, va trebui să ai și tu grijă de tine, pentru că o să iau mașina ta. Poți să o conduci pe a mea înapoi la fermă sau să rămâi aici. E treaba ta!

— Pe Marte!

Mâna lui Griswold lovi una din cizme, iar mulțimea din jurul lor începu să strige:

— Luptă dreaptă! Luptă dreaptă!

Legile din deșertul de pe Marte erau dure, dar nu permiteau avantaje considerate necinstite. Asta era de la sine înțeles. Numai prin niște înțelegeri mutuale de acest fel orice om putea să fie protejat de vreun cuțit energetic în spate sau de vreo rază de blaster în burtă. Griswold se uită la fețele dure din jurul lui și zise:

— Bine, așa o să facem când ne vom întoarce la fermă. Și acum la muncă!

— O să ne luptăm la fermă dacă vrei. Dar până atunci, ferește-te din calea mea!

David păși fără grabă înainte, iar Griswold se dădu înapoi.

— Ageamiu prost! Nu ne putem lupta cu aparatele astea de respirat pe față! Ai vreun pic de creier în căpățâna aia?

— Atunci dă-l jos pe-al tău, și voi face și eu la fel, spuse David. Învinge-mă în luptă dreaptă, dacă poți.

— Luptă dreaptă! strigară cei din jurul lor.

— Ori lupti cinstit, ori renunți, Griswold! zise Bigman.

Făcu o săritură înainte și smulse blasterul din cizma lui Griswold. David puse mâna pe aparatul de respirat și întreabă:

— Gata?

— Voi număra până la trei! spuse Bigman.

Bărbații țipau agitați. Așteptau cu nerăbdare să vadă ce avea să urmeze. Griswold aruncă o privire sălbatică în jurul lui. Bigman începuse numărătoarea:

— Unu...

Când ajunse la trei, David își scoase aparatul de respirat și îl aruncă într-o parte împreună cu buteliile de oxigen. Stătea acolo, neprotejat, ținându-și răsuflarea în atmosfera nerespirabilă a planetei Marte.

7. Descoperirea

Griswold nu se mișcă iar aparatul de respirat rămase la locul lui. Drept răspuns, un mormăit amenințător se auzi din partea spectatorilor.

David se mișcă cât de repede putu, măsurându-și pașii de teama gravitației mici. Făcu o săritură stângace (era ca și cum ar fi fost în apă) și îl prinse pe Griswold de umăr. Se răsuci într-o parte pentru a se feri de lovitura de genunchi a fermierului. Apoi întinse o mână spre bărbia lui Griswold, prinse aparatul de respirat și i-l smulse de pe față.

Griswold se întinse după el cu un mic urlet, apoi își dădu seama că trebuie să închidă gura din cauza lipsei de aer. Se depărtă, ezitând o clipă. Apoi îi dădu încet un ocol lui David.

Trecuse aproape un minut de când David trăsesese ultima gură de aer. Plămânii săi luptau din greu. Griswold, cu ochii injectați, se ghemui ca să sară, încercând să-l păcălească pe David. Avea picioarele iuți și mișcările pline de grație. Se obișnuise cu gravitația mică și putea să-și stăpânească mișcările. David își dădu seama cu groază că el s-ar putea să nu fie în stare de asta. O mișcare rapidă și puțin chibzuită l-ar fi putut face să se prăbușească.

Fiecare secundă sporea încordarea. David se ferea și urmărea atent fața lui Griswold care devenea din ce în ce mai schimonosită. Trebuia să-l aștepte pe fermier. Și el avea plămâni de atlet. Dar Griswold mânca și bea prea mult pentru a fi într-o formă bună. Apoi zări fisura. Era undeva la un metru și jumătate în spatele lui: o margine abruptă ce părea aproape perpendiculară. Înspre ea încerca Griswold să-l împingă.

David se opri din retragere. În zece secunde, Griswold trebuia să atace. Era nevoit. Și așa și făcu.

David se lăsă într-o parte și își împinse adversarul cu umărul. Se răsuci în urma impactului și lăsă forța de rotație să se adauge la cea a pumnului său care lovi falca lui Griswold.

Lovitura îl făcu pe Griswold să se clatine. Dădu aerul afară cu un pufăit puternic și-și umplu plămânii cu un amestec de argon, neon, și dioxid de carbon. Apoi, ușor, se prăbuși la pământ. Cu un ultim efort, Griswold încercă să se ridice, reuși pe jumătate, dar căzu din nou, clătinându-se în încercarea de a-și menține echilibrul...

Urechile lui David percepeau un strigăt confuz. Cu picioarele tremurânde, surd și orb la orice în afară de aparatul de respirat de pe sol, David se întoarse la mașină. Forțându-și corpul supus la tortură – care acum avea mare nevoie de oxigen – să se miște încet și cu demnitate, își prinse în spate buteliile de oxigen și-și puse aparatul de respirat. Apoi, în sfârșit, trase o gură de oxigen care îi pătrunse în plămâni ca un torent de apă rece într-un stomac deshidratat.

Trecu un minut, timp în care nu putu să facă nimic altceva decât să respire, pieptul său enorm ridicându-se și coborând cu mișcări rapide și ample. Apoi deschise ochii.

— Unde e Griswold?

Toți erau în jurul lui, Bigman fiind cel mai aproape.

— N-ai văzut? zise Bigman surprins.

— Știu că l-am pus la pământ.

David se uită împrejur. Griswold nu era nicăieri. Bigman făcu o mișcare cu mâna arătând în jos.

— În fisură.

— Ce? zise David încruntându-se. Asta e o glumă proastă, adăugă el.

— Nu, nu.

— A plonjat peste margine ca un săritor în piscină.

— Milioane de asteroizi! A fost vina lui!

— Un caz clar de legitimă apărare pentru tine, pământene. Toți vorbeau în aceeași clipă.

— Un moment! Ce s-a întâmplat? L-am aruncat eu peste buza fisurii?

— Nu, pământene! strigă Bigman. Nu e vina ta. L-ai lovit și viermele a căzut. Apoi a încercat să se ridice. A căzut din nou și când a încercat să-și recapete echilibrul, a căzut cu capul în hău, prea orb să vadă ce era în fața lui. Am încercat să-l prindem, dar n-am avut timp, și dus a fost. Dacă nu s-ar fi străduit să te ducă spre marginea fisurii pentru a te arunca acolo, lucrurile s-ar fi petrecut cu totul altfel.

David se uita la fermieri și fermierii se uita la el. În cele din urmă, unul dintre ei întinse o mână grea.

— Frumos spectacol, *fermierule!*

O spusese calm, dar însemna o aprobare, care sparse gheața.

Bigman strigă triumfător, sări doi metri în sus, apoi coborî ușor, cu picioarele răsucindu-se sub el într-o mișcare pe care nici un balerin, oricât de expert, n-ar fi putut s-o realizeze la gravitația de pe Pământ. Ceilalți se înghesuiau acum lângă el. Bărbați care i se adresaseră lui David până acum cu „pământeanule” sau „tu”, sau nu i se adresaseră deloc, îl băteau acum pe spate spunându-i că era un adevărat „marțian” cu care ar putea să se mândrească.

— Să continuăm verificările! Avem nevoie de Griswold să ne arate cum? întrebă Bigman.

— Nu! strigară ei drept răspuns.

— Atunci ce mai așteptăm? răcni Bigman intrând în mașină.

— Hai, fermierule! strigară ei la David, care sări în mașina lui Griswold și o puse în mișcare.

Strigătul „înainteee!” se făcu încă o dată auzit în pustietățile de pe Marte.

Vestea se împrăștie prin receptoarele radio de la bordul mașinilor, trecând peste spațiile goale dintre

zonele acoperite de sticlă ale fermei. În timp ce David își manevra mașina de-a lungul coridoarelor din interiorul pereților de sticlă, vestea morții lui Griswold ajunsese în toate colțurile fermei.

Cei opt oameni care mai rămăseseră din ceea ce fusese echipa lui Griswold se adunară din nou în lumina slab roșiatică a soarelui palid de pe Marte, pentru a relua drumul înapoi spre cupola fermei, drum pe care îl parcurseră în acea dimineață. Când ajunseră la destinație, David devenise deja o persoană foarte cunoscută.

Nu era o masă de seară normală în acea zi. Se luase masa în deșert înainte de întoarcere așa că, la mai puțin de o jumătate de oră de la terminarea verificărilor, oamenii se adunaseră în fața clădirii principale așteptând.

Nu se îndoia nimeni că până la acea oră Hennes și bătrânul aflaseră despre bătaie. Erau acolo mulți din „gașca lui Hennes” – oameni care fuseseră angajați după ce Hennes devenise supraveghetor șef și ale căror interese erau legate strâns de cele ale șefului lor – care voiau să fie siguri că vestea ajunsese la el. Așa că oamenii așteptau bucuroși urmările. Asta nu pentru că îl urau pe Hennes. Era un tip eficient și nu se purta ca o brută. Dar nu era prea iubit. Se purta rece și distant, lipsindu-i acel spirit de echipă care îl caracterizase pe fostul supraveghetor șef. Pe Marte, unde lipseau diferențierile sociale, asta era o deficiență serioasă pe care oamenii nu se abțineau să nu o respingă. Iar Griswold era oricum, numai popular nu.

Una peste alta, era mai multă agitație decât văzuse ferma lui Makian în trei ani marțieni, iar un an marțian este doar cu o lună mai mic decât unul de pe Pământ.

În momentul în care apăru David, se auziră strigăte de îmbărbătare, iar în mijlocul mulțimii se făcut culoar, cu toate că de o parte se afla un grup ce îi arunca priviri ostile și posace.

Probabil că strigătele se auziră și înăuntru, pentru că Makian, Benson, Hennes și alți câțiva ieșiră afară. David urcă prima treaptă de la scara care ducea la ușă iar Hennes veni până la capătul scării unde se opri și privi în jos.

— Domnule, am venit să vă explic incidentul de astăzi, spuse David.

— Un angajat valoros al fermelor Makian a murit astăzi din cauza unei dispute cu tine. Poate explicația ta să schimbe lucrul ăsta? întrebă Hennes pe un ton calm.

— Nu, domnule, dar Griswold a fost învins în luptă dreaptă.

— Griswold a încercat să-l ucidă pe băiat. A uitat *din greșeală* să-i pună la mașină tije de greutate, se auzi o voce din mulțime.

Ca răspuns la vorbele acelea cu subînțeles, din mulțime răsunară câteva râsete răzlețe.

Hennes păli. Strânse pumnul după care întrebă:

— Cine a spus asta?

Se făcu liniște, apoi, din primul rând al mulțimii, se auzi o voce subțire și spășită:

— Vă rog, domnule profesor, nu sunt eu de vină.

Era Bigman cu mâinile împreunate în fața lui, privind rușinat în jos.

Râsetele răsunară din nou, dar de data asta mult mai puternice. Hennes își ascunse cu greu furia.

— Pretinzi că s-a atentat la viața ta? îl întrebă el pe David.

— Nu, domnule. Pretind doar că a fost o luptă dreaptă, și am martori șapte fermieri. Un bărbat care intră într-o luptă dreaptă trebuie să dea tot ce poate. Vreți să stabiliți noi reguli?

Un strigăt de aprobare se auzi din partea mulțimii. Hennes se uită la el, apoi strigă:

— Îmi pare rău de voi toți că sunteți atrași și vă agitați pentru ceva de care o să vă pară rău mai târziu. Acum, înapoi la muncă, toți, și să fiți siguri că seara asta nu va fi uitată așa de ușor. Cât despre

tine, Williams, vom cerceta cazul. Nu se va opri aici.

Apoi intră nervos înapoi în clădirea principală, urmat, după un moment de ezitare, de toți ceilalți.

David fu chemat în biroul lui Benson dis-diminează în acea zi. Fusese o noapte lungă de petrecere pe care David nu putu s-o refuze și nici nu avu cum să se retragă la un moment dat, de aceea căscă zdravăn când se opri să ferească pragul.

— Intră, Williams, spuse Benson.

Era îmbrăcat cu un halat negru iar biroul avea acel miros caracteristic care provenea de la cuștile de șoareci și hamsteri.

— Pari somnoros. Stai jos, îl îndemnă Benson zâmbind.

— Mulțumesc, răspuse David. Chiar *sunt* somnoros. Cu ce-ți pot fi de folos?

— Nu, cu ce-ți pot fi *eu* de folos, Williams. Ai probleme, și ai putea să ai chiar probleme și mai mari. Mi-e teamă că nu cunoști condițiile de pe Marte. Domnul Makian are autoritatea legală să te împuște dacă moartea lui Griswold este considerată crimă.

— Fără nici un fel de proces?

— Nu, dar Hennes poate găsi destul de ușor doisprezece fermieri care să gândească la fel ca el.

— Ar avea probleme cu ceilalți fermieri dacă ar face așa, nu?

— Știu. I-am explicat asta lui Hennes de sute de ori noaptea trecută. Nu cred că mă înțeleg prea bine cu el. Este mult prea dictatorial pentru mine; ține prea mult la ideile lui, cum ar fi cea de detectiv particular despre care ți-am vorbit data trecută. Iar domnul Makian a fost într-un totu de acord cu mine. Trebuie să-l lase pe Hennes să aibă grijă de toate problemele cu oamenii, de asta n-a intervenit ieri, dar i-a spus lui Hennes după aceea, între patru ochi, că nu va sta deoparte să-și vadă ferma distrusă din cauza unui nenorocit ca

Griswold, iar Hennes a trebuit să promită că va lăsa totul așa pentru un timp. Dar nu va uita așa repede, și nu e bine să-l ai dușman pe Hennes aici.

— Va trebui să risc, nu-i așa?

— Putem reduce la minim acest risc. L-am întrebat pe Makian dacă pot să te folosesc aici. Ai putea fi cu adevărat de ajutor, chiar și fără pregătire științifică. Poți să hrănești animalele și să cureți cuștile. Te-aș putea învăța cum să le anesteziezi și să le faci injecții. Nu e prea mult, dar te-ar putea ține departe de Hennes și am putea preveni subminarea moralului fermei, lucru pe care nu ni-l putem permite, după cum ar trebui să știi. Ce zici, ai vrea?

David replică pe un ton grav:

— Ar fi mai degrabă o coborâre pe scara socială pentru un bărbat căruia i s-a spus că este un fermier sadea.

— Fii serios, Williams, se încruntă Benson. Nu mai lua de bună ce-ți spun proștii ăia. Fermier! Hm! Este o denumire pompoasă pentru un țăran pe jumătate dus la școală, și nimic mai mult. Ai fi un prost dacă ai lua în seamă aprecierile lor deformate despre poziția socială. Uite, dacă lucrezi cu mine, ai putea ajuta la dezlegarea misterului otrăvirilor; ai putea ajuta la răzbunarea surorii tale. Pentru asta ai venit pe Marte, nu-i așa?

— O să lucrez pentru tine, încuviință David.

— Foarte bine.

Fața rotundă a lui Benson se luminează de un zâmbet de ușurare.

* * *

Bigman se uită precaut prin deschizătura ușii. Aproape că șopti:

— Hei!

David se întoarce și închise ușa cuștii.

— Salut, Bigman.

— Benson e prin preajmă?

— Nu. E plecat toată ziua.

— O.K.

Bigman intră, pășind cu grijă de parcă ar fi vrut să prevină orice atingere, fie și din greșeală, a hainelor cu vreun obiect din laborator.

— Să nu-mi spui că ai ceva împotriva lui Benson.

— Cine, eu? Nu. Doar că e un pic... știi tu.

Dădu de câteva ori cu degetul în tâmplă apoi întrebă:

— Ce fel de om sănătos ar veni pe Marte să se prostască cu niște animăluțe? Și apoi, ne spune totdeauna cum să facem însămânțările și recoltările. Ce știe el? Nu poți învăța nimic despre fermele de pe Marte în vreo facultate de pe Pământ. La asta încearcă să pară mai bun decât noi. Înțelegi ce vreau să spun? Trebuie să-i închidem gura din când în când.

Se uită cu tristețe la David.

— Și acum, uită-te la tine. Te-a îmbrăcat frumos într-o cămașă de noapte, punându-te să te joci de-a dădaca cu un șoarece. Cum de l-ai lăsat?

— E ceva de scurtă durată, răspunse David.

— Bine.

Bigman, stând pe gânduri câteva clipe, îi întinse o mână cu stângăcie.

— Aș vrea să-mi iau rămas bun.

— Pleci? îl întrebă David strângându-i mâna.

— Luna mea aici s-a terminat. Am hârtiile, așa că pot să-mi găsesc de lucru în altă parte. Îmi pare bine că ne-am întâlnit, pământeanule. Poate când se va termina și timpul tău de stat aici ne vom întâlni din nou. Nu cred că vrei să stai cu Hennes.

— O clipă! zise David fără să-i dea drumul la mână. O să pleci la Wingrad City acum, nu-i așa?

— Da. Până-mi găsesc o slujbă.

— Bine. Așteptam asta de o săptămână. Nu pot părăsi ferma, Bigman, așa că ai vrea să-mi faci un serviciu?

— Mai încape vorbă! Numai spune-mi ce.

— E puțin riscant. Va trebui să te întorci aici.

— Nici o problemă. Nu mi-e frică de Hennes. Sunt destule moduri de a ne întâlni de care el nu are habar. Am lucrat la ferma lui Makian cu mult timp înainte să fie el aici.

David îl forță pe Bigman să se așeze pe un scaun. Apoi se lăsă pe vine lângă el și începu să șoptească:

— Fii atent, la colțul străzilor *Canal* și *Phobos* din Wingrad City există o mică bibliotecă. Aș vrea să-mi aduci niște filme și un aparat de proiecție. Informațiile care te vor duce la filmele de care am nevoie se află în acest plic...

Bigman se repezi fulgerător cu mâna, apucând mâneca lui David și ridicând-o.

— Hei, ce faci? întrebă David.

— Vreau să văd ceva, răspunse gâfâind Bigman. Dezgolise încheietura mâinii lui David, cu partea interioară în sus.

David nu-și retrase mâna. Se uita și el curios la încheietură.

— Care e problema?

— Nu asta, bombăni Bigman.

— Chiar așa?

David își trase fără pic de efort mâna din strânsoarea lui Bigman arătându-și cealaltă încheietură. Le ținea pe amândouă în fața lui.

— Ce cauți?

— Știi prea bine ce caut. Mi-am zis că fața ta mi-e familiară de când ai venit aici. Nu știam de unde să te iau. Îmi vine să-mi trag palme. Ce fel de pământean ar veni aici și, în mai puțin de o lună, ar fi tratat ca orice fermier adevărat? Și am așteptat să mă trimiți la biblioteca de la Consiliul Științei înainte să sar pe tine.

— Nu te înțeleg, Bigman.

— Eu cred că da, David Starr. Strigă numele aproape triumfător.

8. Întâlnire nocturnă

— Potolește-te, omule! strigă David. Bigman coborî glasul:

— Te-am văzut destul de des pe benzile video. Dar de ce nu apare pe încheietura ta semnul? Am auzit că toți membrii Consiliului au acest semn.

— De unde ai auzit asta? Și cine ți-a spus că biblioteca de la colțul străzilor *Canal* și *Phobos* este sediul Consiliului Științei?

Bigman se înroși.

— Nu te uita de sus la acest fermier, *mister*. Am trăit în oraș. Am fost chiar la școală.

— Scuzele mele. N-am vrut să sune așa. O să mă mai ajuți?

— Nu, până nu înțeleg ce e cu încheieturile.

— Nu e mare lucru. Este un tatuaj necolorat care se înnegrește în aer, dar asta numai când vreau eu.

— Cum vine asta?

— E în legătură cu emoțiile. Fiecare emoție umană este însoțită de un hormon anume din sânge. Acesta și numai acesta activează tatuajul. Iar eu știu emoția care-l activează.

David nu făcu nimic vizibil, dar, încet, o pată apăru pe suprafața interioară a încheieturii de la mâna dreaptă, pentru ca mai apoi să se închidă la culoare. Punctele aurii ale Carului Mare și ale constelației Orion străluciră pentru o clipă și apoi totul dispăru subit.

Fața lui Bigman se luminează iar mâinile lui coborâră pentru a-și lovi cizmele, gest ce devenise un tic. David îi prinse cu putere mâinile.

— Hei! exclamă Bigman.

— Nu te agita, te rog. Ești de partea mea?

— Nici nu se pune problema. O să mă întorc la noapte cu lucrurile pe care mi le-ai cerut și o să-ți

spun și unde ne putem întâlni. E un loc afară, lângă Secțiunea Doi...

Continuă șoptind instrucțiuni.

— Bine. Uite plicul, spuse David încuviințând din cap. Bigman îl luă și îl puse între cizmă și coapsă, apoi zise:

— Cizmele de bună calitate au un buzunar în partea de sus, *mister* Starr. Știai asta?

— Da. Nici tu nu te uita de sus la acest fermier! Iar numele meu este în continuare Williams. Mai rămâne un singur lucru de spus. Bibliotecarul Consiliului este singurul care poate să desfacă în siguranță plicul. Oricine altcineva care încearcă acest lucru va fi rănit.

Bigman deveni bățos.

— Nimeni altcineva nu-l va deschide. Există oameni mai puternici decât mine. Poate crezi că eu nu știu asta, dar nu e așa. Cu toate astea, mai puternic sau nu, nimeni, dar absolut nimeni nu va lua plicul de la mine înainte să mă omoare. Și în plus, nici nu mi-a trecut prin cap să-l deschid, dacă la asta te-ai gândit.

— M-am gândit, recunosc David. M-am gândit la toate posibilitățile, dar la asta cel mai puțin.

Bigman zâmbi, lovi în glumă cu pumnul bărbia lui David, apoi plecă.

Benson se întoarse înainte de ora cinei. Avea o înfățișare nefericită iar obrajii lui cărnoși păreau că își pierd culoarea.

— Ce mai faci, Williams? întrebă el cu indiferență.

David își spăla mâinile înmuindu-le în soluția specială de detergent care era universal folosită pe Marte în scopul ăsta. Își retrase mâinile sub un jet de aer cald pentru a le usca, în timp ce apa în care se spălase se scurgea într-un rezervor unde era purificată și transportată din nou în rezerva centrală. Apa era foarte scumpă pe Marte și era folosită și refolosită de câte ori era posibil.

— Pari obosit, domnule Benson, spuse David.

Benson închise cu grijă ușa în spatele lui. Apoi începu să vorbească.

— Șase oameni au murit ieri otrăviți. Asta e rata cea mai mare pentru o singură zi. Devine din ce în ce mai rău pe zi ce trece și se pare că nu putem face nimic.

Se uită apoi la rândul de cuști spunând:

— Toate animalele sunt în viață, presupun?

— Toate sunt în viață.

— Atunci, eu ce pot să fac? În fiecare zi Makian mă întreabă dacă am descoperit ceva. Crede c-o să găsesc vreo soluție dimineța sub pernă? Astăzi am fost la silozurile de grăunțe, Williams. Era un ocean de grâu, mii și mii de tone gata pentru a fi trimise pe Pământ. M-am scufundat în el de sute și sute de ori. Cincizeci de grăunțe de aici, cincizeci de grăunțe de acolo. Am încercat fiecare colț de la fiecare hambar. I-am pus să se scufunde la o jumătate de metru pentru a lua probe. Dar la ce bun? În situația de față ar fi o estimare „generoasă” să presupun că un grăunte dintr-un miliard este infestat.

Atinse cu cotul geanta pe care o adusese.

— Crezi că în cele cincizeci de mii de grăunțe pe care le am cu mine se găsește acea una la un miliard? Șansa ar fi de unu la douăzeci de mii!

— Domnule Benson, mi-ai spus că n-a murit nimeni aici la fermă, cu toate că se mănâncă aproape numai alimente de pe Marte, zise David.

— Cel puțin din câte știu eu, așa e.

— Dar în restul planetei a mai murit cineva? Benson se încruntă.

— Nu știu. Presupun că nu, altfel aș fi auzit. Dar, desigur, viața nu e așa de bine organizată aici pe Marte cum e pe Pământ. Un fermier moare și este pur și simplu incinerat fără nici un fel de formalități. Aici oamenii nu-și fac atâtea probleme. Dar de ce vrei să știi asta? îl întreabă el cu un ton aspru.

— Mă gândeam că dacă este un germen de pe Marte, oamenii de pe această planetă ar trebui să fie mai obișnuiți cu el decât cei de pe Pământ. S-ar putea chiar să fie imuni.

— Bine! Nu e o idee rea pentru unul care nu este om de știință. Până la urmă chiar e o idee bună. O să mă gândesc la ea.

Se întinse ca să-l bată ușor pe umăr apoi adăugă:

— Du-te și mănâncă. Mâine o să începem să hrănim animalele cu noile probe.

În timp ce David pleca, Benson, cu fața la geanta lui, ridică cu grijă pachetele marcate, unul dintre ele putând conține grăuntele otrăvit. Până mâine aceste probe vor fi pisate, fiecare grămadă de pulbere va fi amestecată, apoi separată cu mîgală în douăzeci de alte probe, unele pentru hrănirea animalelor, altele pentru teste.

Până mâine! David zâmbi. Se întreba unde va fi mâine. Se întreba dacă mâine va mai fi în viață.

* * *

Cupola fermei adormise ca un monstru preistoric, încolăcit pe suprafața planetei Marte. Luminile fluorescente de veghe erau străluciri pale pe acoperișul cupolei. În acea tăcere, vibrațiile aparatelor pentru aer, care comprimau atmosfera de pe Marte la nivelul normal al celei de pe Pământ și care adăugau umezeala și oxigenul rezultat de la plantele din interiorul serelor, cu toate că erau de obicei de neperceput, seara li se auzea zbârnăitul slab.

David se mișca repede de la o umbră la alta cu o prudență care nu era până la urmă așa de necesară. Nu era nimeni treaz. Cupola era la mică distanță deasupra lui, David trebuind să se aplece mult atunci când ajunse la Hangarul 17. Părul lui chiar atinse cupola.

Ușa era deschisă și David păși înăuntru. Raza lanternei stilou mătură zidurile din interior. Găsi panoul de comandă. Butoanele nu erau marcate,

dar instrucțiunile lui Bigman fuseseră destul de clare. Apăsă butonul galben. Se auzi un sunet ușor, urmă o pauză, apoi un zgomot de aer sub presiune. Era mult mai puternic decât fusese în ziua verificării și, din moment ce camera de presiune era una mică, făcută pentru trei sau patru oameni și nu pentru nouă mașini de nisip, presiunea aerului scăzu mult mai repede.

Își puse aparatul de respirat, așteptă ca șuieratul să dispară, liniștea indicându-i echilibrarea presiunii. Abia atunci apăsă butonul roșu. Peretele din afară culisă, iar el ieși.

De data aceasta nu încerca să controleze o mașină. Coborî pe nisipul rece și tare și așteptă ca senzațiile de rău din stomac să treacă, în timp ce se obișnuia cu schimbarea de gravitație. Trecură cam două minute până să se întâmple asta. Alte câteva schimbări de gravitație, se gândi David, și va avea ceea ce fermierii numeau „picioare antigravitaționale”.

Se ridică, se întoarse pentru a se orienta, și apoi rămase aproape involuntar mut de fascinație!

Era pentru prima dată când vedea cerul de pe Marte noaptea. Stelele erau cele cunoscute de pe Pământ, aranjate în aceleași constelații familiare. Distanța de la Pământ la Marte, cât era ea de mare, era insuficientă pentru a modifica percepția poziției relative a unor stele depărtate. Dar, cu toate că stelele erau neschimbate ca poziție, cât de diferită era strălucirea lor!

Aerul rarefiat de pe Marte nu le micșora, ci le lăsa puternice și cu o strălucire de nestemate. Nu era nici o Lună, desigur! Nici una așa cum o știm noi pe Pământ. Cei doi sateliți ai planetei Marte, Phobos și Deimos, erau două obiecte care zburau la zece-cincisprezece kilometri deasupra planetei, doi bolovani zburând liberi în spațiu. Chiar dacă erau mult mai aproape de Marte decât este Luna de Pământ, ei nu arătau ca niște discuri ci doar ca alte două simple stele.

Le căută, cu toate că își dădu seama că puteau fi foarte bine în cealaltă parte a planetei. Undeva la mică înălțime, pe linia vestică a orizontului, observă altceva. Încet își întoarse privirea într-acolo. Era de departe cel mai strălucitor obiect de pe cer, cu o nuanță de un verde albastrui pal, care nu era egalată în frumusețe de nimic din ce putea vedea. Separat de el, și aproape de mărimea soarelui văzut de pe Marte, era un alt obiect, mai galben, și el destul de strălucitor, dar care pălea în fața strălucirii vecinului său.

David nu avea nevoie de hartă pentru a identifica cele două obiecte. Erau Luna și Pământul, „steaua dublă” a nopților de pe Marte.

Își depărtă privirea de la ele, apoi se întoarse cu fața la stânga ce se vedea în lumina lanternei-stilou și începu să meargă într-acolo. Bigman îi spusese să se ghideze după acele stânci. Noaptea era răcoroasă pe Marte, iar David era conștient de puterea soarelui, aflat la două sute zece milioane de kilometri de Marte.

Mașina de nisip era invizibilă, sau aproape invizibilă în lumina slabă a stelelor, și auzi motorul torcând cu mult timp înainte să o poată vedea.

— Bigman! strigă David, și micuțul ieși imediat din mașină.

— Pe Jupiter! Începusem să cred că te-ai rătăcit, spuse Bigman.

— De ce merge motorul?

— E la mintea cocoșului! Altfel cum aș putea să nu îngheț? Cu toate astea, n-o să fim auziți. Cunoscut acest loc.

— Ai filmele?

— *Dacă le am?* Ascultă, nu știu ce-ai scris în mesajul pe care l-ai transmis, dar imediat au apărut cinci sau șase savanți care au început să roiască în jurul meu ca sateliții. „Mister Jones” în sus, „Mister Jones” în jos, la care eu am spus, „Numele meu e Bigman”. Oricum nu s-au potolit, au continuat cu „Mister Bigman, dacă nu vă

deranjează”. Oricum, înainte să se însereze aveau deja – și Bigman începu să numere pe degete – pentru mine patru filme, două proiectoare, o cutie la fel de mare ca mine pe care nu am deschis-o, și mi-au împrumutat – sau dăruit – mașina asta de nisip în care să le car.

David zâmbi, dar nu răspunse. Intră în mașină unde era cald și, grăbit de parcă ar fi vrut să întreacă noaptea trecătoare, introduse în aparat benzile video potrivindu-l pentru proiecție. Vizionarea directă ar fi fost de preferat, fiind mai rapidă, dar chiar în interiorul cald al mașinii aparatul de respirat era necesar, iar ecranul transparent ce îi acoperea ochii făcea vizionarea directă imposibilă.

Încet, mașina se strecură în noapte repetând aproape exact drumul făcut de echipa lui Griswold în ziua verificărilor.

— Nu înțeleg, făcu Bigman.

Mormăise aceste cuvinte fără nici un rezultat timp de cincisprezece minute și acum fusese nevoit să repete de două ori cu voce tare pentru a primi un răspuns de la David.

— Ce nu înțelegi?

— Nu înțeleg ce faci. Unde te duci. Mă gândesc că e și treaba mea, pentru că de acum înainte o să stau cu tine. M-am gândit astăzi, *mister* St... Williams, și m-am gândit mult. Domnul Makian a fost cam răutăcios de câteva luni încoace, iar înainte nu era chiar deloc un tip așa rău. Hennes a venit atunci și a început să dea ordine peste tot. Și mai e și „școlitul” de Benson, care dintr-o dată își bagă nasul peste tot. Înainte să înceapă povestea asta era un nimeni, iar acum a intrat în gașcă cu toți șefii. Apoi, colac peste pupăză, ai apărut și tu, iar Consiliul Științei este gata să-ți pună tot la dispoziție. Se pune ceva mare la cale, știu, și vreau să iau și eu parte la asta.

— Chiar vrei? îl întreabă David. Ai văzut hărțile pe care le-am vizionat?

— Normal. Doar hărți vechi de pe Marte. Le-am văzut de milioane de ori.

— Dar pe cele cu porțiuni hașurate? Știi ce reprezintă acele zone?

— Orice fermier îți poate spune asta. Se presupune că sunt caverne dedesubt, cu toate că eu nu cred. Fii atent cum gândesc eu: cum naiba poate cineva să spună că există niște găuri la trei kilometri în subsol dacă nimeni nu a fost acolo ca să le vadă? Răspunde-mi!

David nu se obosi să-i explice lui Bigman știința seismografiei, dar în schimb îl întrebă:

— Ai auzit vreodată de marțieni? Bigman se grăbi să-i răspundă:

— Normal. Ce fel de întrebare... apoi mașina frână cu un scrâșnet și începu să tremure când micuțul strânse puternic volanul. Vrei să spui marțieni *adevărați*? Marțieni, *marțieni*! Nu *oameni* ca noi de pe Marte? Marțieni care trăiesc aici dinainte să vină oamenii?

Râsul lui subțire răsună puternic în interiorul mașinii, și atunci când își recapătă suflul – e dificil să râzi și să respiri în același timp cu un aparat de respirat pe față – spuse:

— Ai stat de vorbă cu Benson. David rămase imun la veselia celuiilalt.

— De ce spui asta? întrebă el.

— L-am surprins odată pe Benson citind astfel de cărți și am râs de el de ne-am prăpădit. Ne-a făcut țărani ignoranți, iar eu am căutat cuvântul în dicționar și le-am spus băieților ce a vrut să zică cu asta. L-am vorbit de rău și l-am „aranjat” așa din greșeală, dacă înțelegi ce vreau să spun. De atunci n-a mai scos o vorbă despre marțieni în fața *noastră*: n-a mai avut curajul. Mă gândesc, totuși, că și-a închipuit că dacă ești pământean o să înghiți asemenea vrăjeli.

— Ești sigur că sunt vrăjeli?

— Normal. Ce altceva ar putea fi? Oamenii au venit pe Marte de sute și sute de ani. Nici unul n-a

văzut marțieni.

— Și dacă sunt în cavernele lor la trei kilometri dedesubt?

— Nici cavernele nu le-a văzut nimeni. Și, în plus, cum au ajuns marțienii acolo? Oamenii au cercetat fiecare colțișor al planetei și e sigură treaba că nu sunt nicăieri scări care coboară. Și nici lifturi.

— Ești sigur? Eu am văzut una ieri.

— Ce? zise Bigman uitându-se în spate. Glumești?

— Nu era o scară, dar era o gaură. Și avea *cel puțin* trei kilometri adâncime.

— A, vorbești de *fisură*. Asta nu înseamnă nimic! Marte e plin de fisuri.

— Exact, Bigman. Am aici harta detaliată a tuturor fisurilor de pe Marte. Chiar aici. E un lucru ciudat în legătură cu ele, care nu a fost observat până acum. Spun asta din concluziile pe care le-am putut trage studiind lucrările de geografie pe care mi le-ai adus. Nici o fisură nu trece peste o cavernă.

— Și asta ce dovedește?

— Are o anumită logică. Dacă vrei să construiești o cavernă în care să se mențină aerul, ai vrea o gaură în acoperiș? Fiecare fisură se află în apropierea unei caverne, dar fără s-o atingă, ca și cum marțienii se foloseau de fisuri ca de niște intrări în cavernele pe care le construiau.

Mașina de nisip se opri. În lumina slabă a proiectoarelor, care transmiteau încă imagini ale hărților proiectate simultan pe suprafața albă și plană a ecranelor din interiorul mașinii, Bigman, cu fața încruntată, se uită către David.

— Așteaptă o clipă. Așteaptă o clipă. Unde mergem?

— La fisură, Bigman. Cam la trei kilometri depărtare de locul unde a căzut Griswold. Acolo se apropie fisura cel mai mult de caverna aflată sub ferma lui Makian.

— Și după ce ajungem acolo?
— Odată ajunși acolo, o să cobor în ea, răspunse
David calm.

9. Interiorul Fisurii

— Vorbești serios? întrebă Bigman.

— Foarte serios, răspunse David.

— Vrei să spui că există cu adevărat marțieni?
zise el încercând să zâmbească.

— M-ai crede dacă ți-aș spune că există?

— Nu.

Apoi adăugă repede:

— Dar oricum nu contează. Am spus că vreau și eu să iau parte la asta, și n-o să dau înapoi.

Și mașina porni mai departe.

Când mașina se apropie de fisură, prima geană de lumină a dimineții de pe cerul planetei Marte începuse să alunge umbrele terenului sinistru. Merseseră încet timp de o jumătate de oră, puternicele lumini din față scrutând întunericul, ca nu cumva, așa cum spusese Bigman, să găsească fisura „prea repede”.

David coborî din mașină și se apropie de spărtura enormă. La acea oră, nici o lumină nu pătrundea înăuntrul ei. Era o gaură neagră și înfricoșătoare care se întindea în toate direcțiile cât vedeai cu ochii, cealaltă margine fiind doar o proeminență cenușie fără formă. David își îndreptă în jos lanterna și raza ei nu se lovi de nimic.

— Ești sigur că ăsta e locul? întrebă Bigman venind în spatele lui.

David se uită la el și îi răspunse:

— Conform hărților, ăsta e locul cel mai apropiat de o cavernă. La ce distanță suntem de cea mai apropiată clădire a fermei?

— Cel puțin trei kilometri.

Pământeanul dădu din cap. Fermierilor nu le prea plăcea să vină aici decât atunci când erau nevoiți, ca în cazul verificărilor.

— N-are nici un rost să mai pierdem timpul, spuse David.

— Până la urmă, cum ai de gând să cobori? întrebă Bigman. David scosese deja din mașină cutia pe care Bigman o adusese de la Wingrad City. O desfăcu și goli conținutul.

— Ai văzut vreodată așa ceva? întrebă David.

Bigman scutură din cap. Răsuci între degetul mare și arătător o bucată din ea. Era o pereche de corzi lungi având legate între ele, la intervale de treizeci de centimetri, niște bucăți de frânghie mătăsoasă.

— Presupun că e o scară de frânghie, răspunse Bigman.

— Da, dar nu e din frânghie, îi explică David. Este silicon împletit, mai ușor decât magneziul, mai rezistent decât oțelul și nu e afectat de temperaturile de pe Marte. Cel mai frecvent se folosește pe Lună, unde gravitația e mică iar munții sunt înalți. Pe Marte nu prea se folosește fiindcă terenul e plat. De fapt, am avut mare noroc că cei de la Consiliu au putut găsi una în oraș.

— La ce-ți folosește asta? întrebă Bigman trecând prin mâini toată lungimea corzii până când aceasta se termină cu un bulb gros de metal.

— Fii atent cu asta! îl avertiză David. Dacă siguranța nu e pusă, te-ai putea răni destul de rău.

Apoi, luându-l ușor din mâna lui Bigman, cuprinse bulbul cu mâinile lui puternice și roti fiecare mână în direcții opuse. Se auzi un sunet ascuțit, dar atunci când lăsă bulbul din mână acesta părea neschimbat.

— Acum fii atent.

Solul nisipos se subție și dispăru pe măsură ce se apropiară de fisură, marginea acesteia fiind din rocă pură. David se aplecă și, cu o ușoară apăsare, atinse bulbul de la capătul scării de piatra care era de un roșu pal în lumina dimineții. Apoi își luă mâna de pe el, bulbul rămânând acolo așezat într-o poziție ciudată.

— Ridică-l, spuse David.

Bigman se uită la el, se aplecă și trase. O clipă păru năucit. Bulbul nu se mișcase de la locul lui. Apoi trase cu toată puterea și tot nu se întâmplă nimic.

Se ridică nervos și zise:

— Ce i-ai făcut? David zâmbi.

— Când nu e pusă siguranța, orice presiune în vârful bulbului generează un câmp de forță de aproape douăzeci și cinci de centimetri care taie în stâncă. Capătul câmpului se extinde apoi în toate direcțiile pe o rază de aproape zece centimetri pentru a forma un alt câmp de forță în formă de „T”. Marginile câmpului nu sunt ascuțite, ci rotunjite, astfel încât să nu poți desprinde scara trăgând de ea dintr-o parte în alta. Singurul mod de a desprinde un bulb este să spargi roca din jurul lui.

— Și tu cum o să-l desfaci?

David trecu prin mâini cei treizeci de metri de scară până când ajunse la un bulb identic aflat la celălalt capăt. Îl roti și apoi îl prinse de rocă. Rămase acolo și, după câteva secunde, primul bulb se desprinse și căzu.

— Dacă activezi un bulb, spuse el, celălalt se dezactivează imediat. Sau, bineînțeles, dacă pui siguranța la un bulb activat, explică el aplecându-se pentru a-i arăta lui Bigman, acesta este „dezactivat”. Iar celălalt este neafectat, încheie el ridicându-l.

Bigman se aplecă. În locul unde se aflaseră cei doi bulbi erau acum două găuri mici de zece centimetri adânci în stâncă. Erau mult prea mici pentru a-i încăpea degetul în ele.

David Starr îi spuse lui Bigman:

— Am apă și mâncare pentru o săptămână. Mă tem că oxigenul nu va dura mai mult de două zile, dar tu așteaptă oricum o săptămână. Dacă nu mă întorc până atunci, iată o scrisoare pe care trebuie s-o duci la sediul Consiliului.

— O clipă! Tu crezi cu adevărat în basmele astea cu marțieni...

— Nu e vorba doar de asta. S-ar putea să alunec. Scara de frânghie ar putea fi defectă. S-ar putea s-o prind de o rocă fisurată. Se poate întâmpla orice! Deci, mă pot baza pe tine?

Bigman părea dezamăgit.

— Dar asta pare cu adevărat o aventură. Și eu trebuie să stau aici sus când tu îți asumi toate riscurile?

— Așa lucrează adevăratele echipe, Bigman! Știi asta.

Se opri pe marginea fisurii. Soarele trecea de linia orizontului în fața lor, iar cerul se făcea din negru purpuriu. În schimb fisura rămânea un abis întunecat și de nepătruns. Atmosfera rarefiată de pe Marte nu împrăștia prea bine lumina și numai atunci când soarele era exact deasupra ei noaptea neagră a fisurii dispărea.

David aruncă cu greu scara în interiorul fisurii. Nu făcu nici un zgomot atunci când se lovi de piatră, și rămase întinsă, menținută de bulbul înfipt pe buza fisurii. Apoi auziră, treizeci de metri în jos, celălalt bulb lovind de câteva ori piatra.

David trase de frânghie pentru a-i testa rezistența, apoi, apucând prima treaptă cu amândouă mâinile, dispăru și el în abis. Coborârea îi dădu, în primul moment, senzația că e un fulg care coboară cu o viteză de cel puțin două ori mai mică decât cea pe care ar fi avut-o pe Pământ, dar senzația încetă după câteva clipe. Greutatea lui nu era mult diferită de cea pe care ar fi avut-o pe Pământ, datorită celor două tuburi de oxigen, ambele cu cea mai mare capacitate disponibilă de la fermă.

David își săltă capul deasupra buzei fisurii. Bigman se uita cu niște ochi mari la el.

— Acum pleacă și ia mașina cu tine. Du înapoi la Consiliu filmele și proiectoarele și lasă-mi scuterul.

— Bine, răspunse Bigman.

Toate mașinile aveau la ele un scuter în formă de platformă pe patru roți care se putea deplasa cu jumătate din viteza mașinii. Nu erau prea confortabile, nu aveau nici o protecție împotriva frigului și, mai rău, nici împotriva prafului sau a furtunilor de nisip. Totuși când o mașină se strica la kilometri distanță de fermă, era mai bine să mergi într-un scuter decât să aștepti să fii găsit.

David Starr privi în jos. Era prea întuneric ca să vadă capătul scării, a cărei strălucire licărea în întuneric. Lăsă picioarele libere, coborî de pe marginea fisurii și apoi în jos pe scară numărând treptele. Când ajunse la a optzecea, atinse capătul liber al scării și îl apucă după ce își prinsese un braț între două trepte pentru a-și lăsa amândouă mâinile libere.

Când prinse în mână bulbul de jos, se întinse în partea dreaptă și îl apăsă de stâncă. Bulbul rămase fără probleme acolo. Trase tare de el, dar acesta rămase fixat. David trecu, cât putu de repede, de la poziția de dinainte pe cealaltă parte a scării, care era acum ancorată. O mână îi rămase prinsă de porțiunea de scară pe care tocmai o părăsise, așteptând ca aceasta să cadă. Imediat ce scara căzu, trase puternic de mână pentru ca bulbul de deasupra să se depărteze de el în cădere.

Simți o ușoară mișcare de balans atunci când bulbul care fusese agățat de buza fisurii cu treizeci de secunde înainte, lovi peretele fisurii undeva la șaizeci de metri adâncime de suprafața planetei Marte. Apoi privi în sus. Deasupra era o fâșie mare de cer purpuriu, dar știa că se va micșora o dată cu fiecare treaptă coborâtă.

Cobora, și la fiecare optzeci de trepte ancora din nou scara, mai întâi la dreapta celei vechi și apoi la stânga, menținând în general un drum drept la coborâre.

Trecură șase ore și David se opri încă o dată pentru a mai mânca puțin din rația concentrată și

pentru a mai lua o gură de apă din bidonaș. Tot ce putea face pentru a se odihni era să-și prindă picioarele în trepte, slăbind astfel presiunea din mâini. Nicăieri de-a lungul coborârii nu găsisese vreo porțiune orizontală de stâncă unde să-și tragă răsuflarea. Cel puțin nu în raza lanternei lui.

Asta era rău și din alte puncte de vedere. Unul dintre ele era urcatul înapoi – presupunând că va mai urca vreodată înapoi – care ar fi trebuit făcut tot prin metoda greoaie de a înfige fiecare bulb cât mai sus posibil. Asta se putea face – și fusese făcut – pe Lună. Pe Marte, în schimb, gravitația era cel puțin de două ori mai mare decât pe satelitul natural terestru și tot acest proces ar fi fost îngrozitor de lent, mult mai lent decât era cel de coborâre. Și coborârea – își dădu seama cu părere de rău David – era destul de lentă. Nu coborâse mai mult de un kilometru și jumătate.

În jos totul era întunecat. Deasupra, fâșia de cer îngustată acum și mai mult se mai luminase. David se hotărî să aștepte. Ceasul lui, potrivit după fusul orar de pe Pământ, îi arăta că era trecut de unsprezece, dar se putea folosi de el și pe Marte, unde perioada de rotație era doar cu o jumătate de oră mai mare decât cea a Pământului. Peste puțin timp soarele va fi exact deasupra lui.

Își dădea seama că hărțile cavernelor de pe Marte erau cel mult niște simple aproximări făcute în funcție de acțiunea undelor în scoarța planetei. Luând în considerare erorile foarte mici existente, s-ar fi putut afla la câțiva kilometri distanță de intrarea într-o cavernă.

Și, în plus, s-ar fi putut să nu existe nici un fel de intrare. Cavernele ar putea fi doar fenomene naturale, cum sunt Peșterile Carlsbad de pe Pământ. Cu excepția că toate cavernele de pe Marte se întindeau pe sute de kilometri.

Așteptă, aproape gata să-l ia somnul, atârnat de scară deasupra hăului, în întuneric și tăcere. Își mișcă degetele amorțite. Chiar și în mănuși, frigul

de pe Marte se făcea simțit. Cât timp coborâse, mișcarea îi menținuse temperatura ridicată, dar acum când stătea pe loc, frigul începea să-l înțepe.

Aproape că se hotărâse să-și reînceapă coborârea pentru a nu îngheța, când văzu apărând prima rază de lumină. Privi în sus și văzu lumina slabă a soarelui coborând. Deasupra buzei fisurii, în pata mică de cer pe care o putea vedea, apărea soarele. Trecură zece minute până când lumina atinse intensitatea maximă, atunci când întreg globul strălucitor deveni în totalitate vizibil. Cu toate că era mic pentru un pământean, soarele era aproape cât un sfert din lățimea fisurii. David știa că lumina nu va dura decât o jumătate de oră, sau chiar mai puțin, iar după aceea întunericul se va așterne din nou pentru încă douăzeci și patru de ore.

Se uită repede în jur, balansându-se pentru a avea o vedere mai amplă. Peretele fisurii nu era deloc drept, ci neregulat, dar peste tot vertical. Ca și cum în scoarța planetei ar fi fost făcută o tăietură cu un cuțit cu zimți, dar unul care tăiasse drept în jos. Peretele opus era cu mult mai aproape decât fusese la suprafață, dar David se gândi că ar trebui să coboare mai mult de doi-trei kilometri pentru a-l putea atinge.

Și totuși nu apărea nimic. Nimic!

Dar imediat văzu o fâșie întunecată. Răsuflă ușurat. Într-un loc apărea ceva întunecat. De fiecare dată când o stâncă ieșită în afară arunca o umbră, aceasta forma o pată neagră. Atât doar că fâșia pe care o vedea David era dreptunghiulară. Avea, sau cel puțin așa părea, unghiuri drepte. Trebuia să fie ceva artificial. Arăta ca un fel de ușă construită în stâncă.

Apucă repede bulbul de jos, îl îndreptă cât de mult putu în direcția petei, prinse celălalt bulb în timp ce cădea și îl fixă cât mai departe în aceeași direcție. Făcu aceleași mișcări cât de repede putu,

sperând cu disperare ca lumina soarelui să se mențină și ca acea pată să nu fie cumva o iluzie.

Soarele traversase fisura și ajunsese acum pe buza de pe care coborâse David. Stânca pe care o vedea fusese roșu-galbenă iar acum devenise din nou gri. Dar era încă lumină pe celălalt perete al fisurii și încă mai putea vedea destul de bine. Ajunsese la mai puțin de treizeci de metri distanță și fiecare schimbare de bulb îl aducea cu un metru mai aproape.

Strălucind, lumina trecuse pe celălalt perete, iar amurgul se apropia atunci când David ajunsese la marginea petei. Mâinile lui înmănușate apucară marginea unei spărturi ce fusese făcută în stâncă.

Era fină. Nu avea nici un fel de asperitate sau defect. Probabil că fusese făcută de o ființă inteligentă.

Nu mai avea nevoie de lumina solară. Raza lanternei era suficientă. Trase scara în scobitura din stâncă și atunci când dădu drumul unui bulb îl simți lovindu-se puternic de roca de dedesubt. Era o margine orizontală!

Coborî repede și, în câteva minute, stătea pe rocă. Pentru prima dată în mai mult de șase ore stătea pe ceva solid. Găsi bulbul de dezactivat al scării și îl înfipse în rocă undeva la nivelul taliei, dădu jos scara, apoi trase siguranța și scoase bulbul. Pentru prima dată în mai mult de șase ore ambele capete ale scării erau libere.

David își înfășură scara în jurul brațului și al taliei și se uită în jur. Scobitura din fața stâncii era înaltă de trei metri și avea o lățime de doi metri. Îndreptă lumina lanternei în față și înaintă până când ajunsese la o stâncă care bloca drumul.

Stânca era și ea lucrată de ființe inteligente. Nu putea fi altfel. Dar rămânea ca un fel de barieră în calea cercetărilor lui.

Simți apoi o durere instantanee în urechi și se întoarse rapid. Nu putea fi decât o singură explicație. Într-un fel, presiunea aerului din jurul

lui creștea. Se îndreptă spre marginea terasei și nu fu surprins să descopere că deschizătura pe care intrase era acum barată de o stâncă ce nu fusese mai înainte acolo. Apăruse în acel loc fără nici un fel de zgomot.

Inima începu să-i bată cu putere. Se afla, desigur, într-un fel de cameră de depresurizare. Își scoase cu grijă aparatul de respirat și trase o gură de aer. Îl simțea plăcut și cald în plămâni.

Înaintă spre stânca care îi bloca drumul așteptând cu încredere să se ridice.

Exact așa se întâmplă, dar cu o clipă înainte de asta, David își simți brațele strânse dintr-o dată pe lângă corp ca și cum ar fi fost prins de un lasou de oțel și apoi strâns cu putere. Avu timp să scoată doar un strigăt de surpriză, apoi își simți picioarele legate în același fel.

De-abia atunci ușa din interior se deschise și intrarea în cavernă deveni liberă, dar David Starr nu putea să miște nici mâinile, nici picioarele.

10. Nașterea Rătăcitorului în Spațiu

David aștepta. Nu avea nici un rost să vorbească la pereți. Se presupunea că entitățile care construiseră aceste caverne și care putuseră să-l imobilizeze în acest fel aveau în mână toate atuurile.

Se simți ridicat în aer, apoi aplecat pe spate până când linia corpului său deveni paralelă cu solul. Încercă să-și ridice capul pentru a vedea, dar acesta rămase nemișcat. Legăturile nu erau atât de puternice ca cele care îi strânseseră brațele. Era mai degrabă senzația unui ham catifelat, asta cel puțin până acum.

O forță îl împinse înainte foarte încet. Era ca și cum ar fi intrat într-o apă caldă, parfumată, dar în care se putea respira. În momentul în care părăsi camera de depresurizare, îl cuprinse un somn fără vise.

David Starr deschise ochii neavând nici o senzație de trecere a timpului, dar cu senzația unei forme de viață lângă el. Nu putea descrie exact forma pe care o lua acea senzație. Era în primul rând conștient de căldură. O căldură dintr-o zi toridă de vară de pe Pământ. În al doilea rând, era înconjurat de o lumină roșie, atât cât să-i ajungă pentru a vedea în jur. Cu ajutorul ei, David abia distinse zidurile micii încăperi atunci când își întoarse capul în toate direcțiile. Nu văzu nicăieri nici o mișcare: nu era nicăieri nici o urmă de viață.

Și totuși undeva în apropierea lui se petrecea ceva ce avea drept cauză activitatea unei ființe inteligente. David își dădu seama de asta într-un fel pe care nu-l putea explica.

Încercă cu grijă să-și miște o mână, reușind asta fără nici o greutate. Nedumerit, se ridică în

picioare și își dădu seama că se află pe o suprafață moale, dar a cărei natură nu o putea preciza în semiîntunericul din cameră.

Deodată se auzi o voce:

— Creatura este conștientă de ceea ce o înconjoară... Ultima parte a propoziției era o adunătură de sunete fără sens.

David nu putu identifica direcția din care venea vocea. Părea că vine din toate părțile și de nicăieri.

Apoi se făcu auzită o a doua voce. Era altfel, diferența fiind de abia sesizabilă. Vocea era mai ușoară, într-un fel mult mai feminină:

— Te simți bine, creatură?

— Nu vă pot vedea, răspunse David.

Prima voce – David se gândi la ea ca la o voce de bărbat – vorbi din nou.

— Este cum am spus eu,... Din nou acele sunete de neînțeles. Nu ești dotat pentru a vedea mintea, a continuat vocea.

Ultimele cuvinte erau greu de înțeles, dar lui David i s-au părut că spun „a vedea mintea”.

— Pot să văd materia, spuse el, dar aici este puțină lumină, încât abia văd.

Urmă o clipă de tăcere, ca și cum cei doi ar discuta separat, apoi în mâna lui David apără un obiect. Era lanterna lui.

— Are asta, se auzi din nou vocea masculină, vreo semnificație pentru tine privitor la lumină?

— Desigur. Nu vezi?

O aprinse și apoi împrăstie o rază de lumină în jurul lui. În cameră nu era nici un fel de formă de viață. Suprafața pe care stătea era transparentă și situată undeva la un metru deasupra podelei.

— Este cum am spus, rosti vocea feminină bucuroasă. Vederea creaturii este activată de radiații de unde scurte.

— Dar cel mai mult din radiația instrumentului este în infraroșu. E cum m-am gândit eu, protestă celălalt.

Lumina își schimba intensitatea în timp ce se auzea acea voce, devenind întâi portocalie, apoi roșie, și la sfârșit albă. David interveni:

— Puteți să răciți camera?

— Dar a fost potrivită la temperatura corpului tău.

— Oricum, aș dori să fie mai răcoare.

Cel puțin erau cooperanți. Un vânt rece trecu peste David, fiind binevenit și într-un fel plăcut. Lăsa temperatura să scadă la 20 de grade înainte să-i oprească.

— Cred că voi comunicați direct cu mintea mea. Presupun că din cauza asta vă aud vorbind engleza internațională, rosti David.

Vocea masculină spuse:

— Ultima frază nu o înțeleg, dar cu siguranță comunicăm. Cum crezi că s-ar întâmpla toate astea altfel?

David dădu din cap. Asta se întâmpla simultan cu acel zgomot ocazional. Când se folosea o noțiune pe care David nu putea să o asocieze cu vreo imagine din mintea lui, nu putea percepe decât un zgomot. Ca un „zgomot de fond” mental.

Vocea feminină se făcu din nou auzită:

— În istoria timpurie a rasei noastre există legende care spun că mințile noastre erau aproape una de cealaltă, și că noi comunicam cu ajutorul simbolurilor pentru ochi și urechi. Pornind de la întrebarea ta, nu pot decât să mă întreb dacă acesta este și cazul rasei tale, creatură?

— Da, așa este, răspunse David. Cât timp a trecut de când m-ați adus în cavernă?

Vocea masculină zise:

— Nu mai mult de o rotație planetară. Ne cerem scuze pentru neplăcerile pe care ți le-am cauzat, dar era prima noastră șansă de a studia una din creaturile de la suprafață aflate în viață. Am mai recuperat câteva înainte, una chiar cu puțin timp înainte, dar nici una nu a fost funcțională, și

cantitatea de informații obținută a fost totuși limitată.

David se întreabă dacă nu era chiar cadavrul lui Griswold cel pe care îl recuperaseră de curând. Apoi întreabă precaut:

— Examinarea mea s-a terminat? Vocea feminină răspunse imediat:

— Ți-e teamă să nu-ți facem vreun rău. În mintea ta există impresia limpede că noi am fi atât de sălbatici încât să intervenim asupra funcțiilor tale vitale pentru a obține cunoștințe. Cât de groaznic!

— Îmi pare rău că v-am ofensat. Asta se întâmplă doar pentru că metodele voastre îmi sunt necunoscute.

Vocea masculină spuse:

— Noi cunoaștem tot ce avem nevoie. Suntem capabili să facem o analiză a corpului tău moleculă cu moleculă, fără contact fizic. Dovezile psiho-mecanismelor noastre sunt suficiente.

— Ce sunt aceste psiho-mecanisme?

— Cunoști transformările psiho-materiale?

— Mă tem că nu.

Urmă o pauză, apoi vocea masculină vorbi concis:

— Tocmai ți-am investigat creierul. Mă tem că, judecând după textură, cantitatea de principii științifice îți este insuficientă pentru a înțelege explicațiile mele.

David se simți neputincios.

— Scuzele mele, spuse el.

— O să-ți pun câteva întrebări, continuă vocea masculină.

— Începeți, *sir*:

— Ce înseamnă ultima parte a propoziției tale?

— Este un mod respectuos de adresare. Urmă o pauză, după care vocea se auzi din nou:

— Aha, înțeleg. Complicați simbolurile de comunicare în conformitate cu persoana căreia vă adresați. Un vechi obicei. Dar să trecem la subiect.

Spune-mi, creatură, radiezi enorm de multă căldură. Ești bolnav sau așa este normal?

— Da, este normal. Corpurile moarte pe care le-ați examinat erau fără îndoială la temperatura mediului înconjurător, oricare ar fi fost aceea. Dar atâta timp cât sunt funcționale, corpurile noastre mențin o temperatură potrivită nouă.

— Atunci, nu sunteți de pe această planetă?

— Mai înainte să vă răspund, pot să întreb care ar fi atitudinea voastră față de creaturile asemănătoare mie, dacă nu am fi originari de pe această planetă?

— Te asigur că tu și semenii tăi ne sunteți indiferenți, cu excepția faptului că, până acum, ne-ați făcut curioși. Văd în mintea ta că nu ești sigur de motivele noastre. Văd că ți-e teamă de ostilitatea noastră. Lasă la o parte aceste gânduri.

— Nu poți citi în mintea mea răspunsurile la întrebări? De ce mă întrebi direct pe mine?

— Nu pot citi decât emoții și atitudini generale în absența comunicației. Totuși, ești o creatură, și nu poți înțelege. Pentru informații precise, comunicarea implică un efort de voință. Dacă asta te ajută să te liniștești, te informez că avem toate motivele să credem că ești membru al unei rase care nu aparține acestei planete. În primul rând, compoziția țesuturilor tale este diferită de aceea a oricăror ființe care au existat vreodată pe fața acestei planete. Căldura corpului tău indică faptul că vii din altă lume, una mai caldă.

— Ai dreptate. Vin de pe Pământ.

— Nu înțeleg ultimul cuvânt.

— De pe planeta de lângă voi în direcția soarelui.

— Așa! Asta e foarte interesant. În vremea când rasa noastră s-a retras în caverne, în urmă cu circa o jumătate de milion de mișcări de revoluție, știam că planeta voastră adăpostește viață, probabil nu inteligentă. Era atunci rasa voastră inteligentă?

— Cât de cât, răspunse David.

Trecuseră un milion de ani pământenii de când marțienii părăsiseră suprafața planetei lor.

— Asta este cu adevărat interesant. Trebuie să duc această informație direct la Memoria Centrală. Vino...

— Lasă-mă să mai rămân... Aș vrea să comunic în continuare cu această creatură.

— Cum dorești.

Vocea feminină spuse:

— Povestește-mi despre lumea ta.

David începu să vorbească liber. Simțea o osteneală plăcută. Nu mai avea nici o suspiciune și nu-l mai împiedica nimic să răspundă sincer și complet. Aceste ființe erau prietenoase. Și începu să ofere informații.

La un moment dat, ea întrerupse legătura cu mintea lui, iar David se opri brusc.

Întrebă supărat:

— Ce-am spus?

— Nimic rău, îl liniști vocea feminină. Am descătușat toate inhibițiile din mintea ta. Nu este legal să fac asta, și nu aș fi îndrăznit dacă... ar fi fost aici. Dar tu ești doar o creatură și eu sunt atât de curioasă! Știam că suspiciunile tale sunt mult prea profunde pentru a te lăsa să vorbești fără să te ajut puțin, iar suspiciunile tale sunt atât de nefondate! Noi nu am putea face nici un rău nici unei creaturi de-a voastră atâta timp cât nu interveniți asupra noastră.

— Deja am făcut asta, nu-i așa? întrebă David. Ocupăm planeta voastră de la un capăt la altul.

— Acum mă testezi iar. Nu ai încredere în mine. Suprafața planetei nu ne interesează. Aceasta este casa noastră. Și totuși – vocea feminină sună ca un șuiert – trebuie să fie o adevărată plăcere să călătorești de pe o lume pe alta. Știm și noi că există multe planete și mulți sori în spațiu. Când te gândești că niște creaturi ca voi locuiesc peste tot. Este atât de interesant încât sunt tare mulțumită că

am simțit la timp cum coborai neîndemânatic spre noi. Și astfel am putut face acea intrare.

— Ce! strigă David fără să se poată abține, deși știa că undele acustice ale corzilor lui vocale rămâneau neauzite și că numai gândurile minții erau percepute. Vrei să spui că tu *ai făcut* acea intrare?

— Nu singură. M-a ajutat... De asta ni s-a dat șansa să te investigăm.

— Dar cum ai făcut asta?

— Cum adică, *cum*? Prin voință.

— Nu înțeleg.

— Dar e simplu. Nu poți să vezi în mintea mea? A, am uitat. Tu ești o creatură. Vezi, când ne-am retras în caverne, am fost nevoiți să distrugem milioane de metri cubi de materie pentru a ne face loc aici. Nu aveam unde să depozităm materia, așa că am transformat-o în energie și...

— Nu, nu, nu te înțeleg.

— Nu înțelegi? În cazul ăsta, tot ce-ți pot spune este că această energie a fost stocată în așa fel încât să poată fi captată oricând printr-un simplu efort al minții.

— Dar dacă toată materia care a existat odată în aceste caverne a fost convertită în energie...

— Asta a fost ceva! Cu siguranță. Trăim din acea energie de jumătate de milion de mișcări de revoluție, și s-a calculat că e suficientă pentru alte douăzeci de milioane de mișcări de revoluție. Chiar mai înainte de a părăsi suprafața planetei, studiasem raportul dintre minte și materie, și de când am venit în caverne ne-am perfecționat știința la un așa grad încât am renunțat la materie pentru uzul nostru personal. Suntem creaturi formate din spirit pur și energie, care nu mor și nu se mai nasc. Eu sunt aici cu tine, dar din moment ce nu poți să percepi mintea, nu poți fi conștient de mine decât cu mintea ta.

— Dar, cu siguranță că ființe ca voi pot stăpâni tot universul.

— Te temi că o să ne disputăm universul cu niște amărâte de ființe materiale ca voi? Că ne vom lupta pentru un loc între stele?

Asta e ceva prostesc. Tot universul este aici cu noi. Ne suntem suficienți nouă înșine.

David tăcu. Apoi, încet, își puse mâinile în cap în timp ce senzația calmă de comuniune îi cuprindea mintea. Era pentru prima dată când avea acest sentiment și rămase mut în fața intimității lui.

Ea continuă:

— Din nou scuzele mele. Dar ești o creatură așa de interesantă! Mintea ta îmi spune că semenii tăi sunt în mare pericol și tu ai impresia că noi suntem cauza. Te asigur, creatură, că nu este așa.

Spuse asta în cel mai simplu mod cu putință. David nu putea să nu creadă.

— Cealaltă ființă care era cu tine a spus că țesuturile mele au o chimie diferită de cea a oricăror forme de viață de pe Marte. Pot să întreb cum?

— Este compusă dintr-un material care are la bază azotul.

— Proteine, explică David.

— Nu înțeleg cuvântul.

— Din ce sunt compuse țesuturile voastre?

— Din... Este ceva diferit. Practic nu avem azot în ele.

— Atunci nu poți să-mi oferi hrană?

— Mă tem că nu... a spus că orice fel de materie organică de pe planeta noastră ar fi otrăvitoare pentru tine. Am putea să fabricăm componente simple asemănătoare tipului tău de materie cu care ai putea să te hrănești, dar materialul azotic care formează cea mai mare parte a țesuturilor tale ne depășește fără un studiu detaliat. Ți-e foame, creatură?

Era o frântură de simpatie și de grijă în gândurile ei. David continua să se gândească la ea ca la o voce.

— Deocamdată am mâncarea mea, spuse el.
Vocea feminină replică:

— Mi se pare neplăcut să mă gândesc la tine ca la o simplă creatură. Care este numele tău?

Apoi adăugă, ca și cum s-ar fi temut că nu e înțeleasă.

— Cum te identifică semenii tăi?

— Mă cheamă David Starr.

— Nu înțeleg, cu excepția faptului că se face o referire la stelele din univers. Te numesc așa pentru că ești un călător prin stele?

— Nu, mulți oameni călătoresc prin spațiu. Starr nu are nici un înțeles deosebit până acum. Este doar un sunet pentru a mă identifica, așa cum numele voastre sunt niște simple sunete. Cel puțin ele nu generează nici o imagine în mintea mea; nu pot să le înțeleg.

— Ce păcat. Ar trebui să ai un nume care să arate că ești un rătăcitor în spațiu; felul în care mergi dintr-un colț în celălalt al universului. Dacă aș fi fost o creatură la fel ca tine, mi se pare că ar fi fost potrivit să fiu numită „Rătăcitorul în Spațiu”.

Și așa, de pe buzele unei creaturi pe care nu o putea vedea și a cărei adevărată formă nu o va putea vedea niciodată, David Starr auzi, pentru prima dată, numele sub care va fi cunoscut în toată galaxia.

11. Furtuna

În mintea lui David răsună deodată o voce mai gravă.

— Salutări, creatură!... ți-a dat un nume bun, auzi David. Vocea feminină se făcu din nou auzită:

— O să te las pe tine,...

După pierderea acestui contact mai vag din mintea sa, David își dădu seama că posesoarea vocii feminine nu mai era în contact mental cu el. Se întoarse îngrijorat, având din nou iluzia că exista o direcție din care veneau aceste voci, și-și dădu seama că din nou mintea lui nepregătită încerca să interpreteze după vechile metode ceva cu care nu intrase în contact niciodată. Dar vocea nu venea dintr-o anumită direcție. Era doar în interiorul minții lui.

Creatura cu vocea gravă își dădu seama de această dificultate.

— Ești tulburat de neputința simțurilor tale de a mă detecta, iar eu nu vreau să fii tulburat. Aș putea lua forma fizică a unei creaturi asemănătoare ție, dar asta ar fi o postură săracă și nedemnă. Ajunge atât?

David Starr urmări strălucirea ce apăru în aer chiar în fața lui. Era o rază de lumină verde-albăstruie, înaltă de aproape doi metri și lată de o jumătate de metru.

— Este suficient atât, răspunse David. Vocea gravă continuă:

— Bun. Acum să-ți explic cine sunt. Sunt Administratorul...

...A ajuns la mine raportul capturării unui specimen viu din noua formă de viață de la suprafață. Eu o să-ți examinez mintea.

Funcția noii ființe nu fusese pentru David decât o adunătură de sunete, dar simțise imediat

demnitatea și responsabilitatea care răzbătuse din ea. Cu toate astea răspunse ferm:

— Aș prefera să rămâi afară din mintea mea.

— Prudența, rosti vocea gravă, este de înțeles și de lăudat. Totuși, examinarea mea va fi limitată la exterior. O să am grijă să nu-ți încalc intimitatea.

David își încorda mușchii fără nici un rezultat. Câteva minute nu simți nimic. Chiar și iluzia unei atingeri ca de fulg pe mintea lui, iluzie ce apăruse atunci când fusese examinat de ființa cu vocea feminină, dispăru la noua inspecție evident mai experimentată. Și, cu toate astea, David era conștient, neînțelegând cum se putea întâmpla asta, de compartimentele minții sale care erau deschise cu grijă, apoi închise la fel, fără vreun fel de durere sau tulburare.

La un moment dat, vocea gravă rosti:

— Îți mulțumesc. Vei fi eliberat și dus din nou la suprafață peste puțin timp.

David întrebă sfidător:

— Ce ai găsit în mintea mea?

— Destul ca să-mi fie milă de semenii tăi. Noi, cei din Viața Interioară, am fost odată la fel ca voi, așa că, într-un fel, vă înțelegem. Oamenii voștri nu se află în echilibru cu universul. Aveți o minte iscoditoare care caută să înțeleagă ceea ce este aproape de neînțeles, fără a fi înzestrați cu simțul profund și adevărat care vă poate dezvălui Realitatea. În încercarea voastră zadarnică de a căuta umbrele care vă înconjoară, ați călătorit în spațiu până la cele mai îndepărtate limite ale galaxiei. Am avut dreptate,... v-a numit bine. Sunteți cu adevărat o rasă de Rătăcitori în Spațiu. Totuși, la ce vă folosește rătăcirea? Adevărata victorie este în interior. Pentru a înțelege universul material, va trebui mai întâi să vă separați de el așa cum am făcut noi. Ne-am întors privirea de la stele spre noi înșine. Ne-am retras în cavernele din lumea noastră și ne-am părăsit corpurile. Cu noi nu există moarte, decât atunci când o minte se

odihnește; nici naștere, decât atunci când o minte care se duce să se odihnească trebuie să fie înlocuită.

— Și totuși, spuse David, nu vă sunteți suficienți. Unii dintre voi suferă de curiozitate. Ființa cu care am vorbit mai înainte voia să știe mai multe lucruri despre Pământ.

— ... este născută de curând. Viața ei nu este egală cu o sută de mișcări de revoluție ale planetei în jurul Soarelui. Controlul ei asupra minții nu este perfect. Noi, cei care suntem maturi, putem concepe cu ușurință toate modelele după care s-ar putea desfășura istoria voastră. Câteva dintre ele pot fi înțelese și de tine, și nu vom termina niciodată presupunerile în legătură cu lumea voastră, iar fiecare gând va fi la fel de fascinant și de stimulator ca și realitatea însăși. Cu timpul,... va învăța că așa este.

— Chiar și tu te-ai deranjat să-mi examinezi mintea.

— Asta pentru a mă asigura că presupunerile mele sunt adevărate. Rasa voastră are capacitatea de a evolua. După cele mai bune presupuneri, peste un milion de mișcări de revoluție ale acestei planete – o clipă din viața galaxiei – s-ar putea să vedem rasa voastră obținând Viața Interioară. Asta va fi bine. Rasa mea va avea un semen în eternitate, iar această tovărășie ne va servi tuturor.

— Spui că *s-ar putea* s-o obținem, spuse David cu prudență.

— Specia voastră are unele tendințe pe care semenii mei nu le-au avut niciodată. Din mintea ta pot vedea cu ușurință că sunt tendințe împotriva binelui tuturor.

— Dacă vorbești de lucruri precum războaie și crime, atunci poți vedea în mintea mea că majoritatea oamenilor luptă împotriva tendințelor anti-sociale și că victoriile noastre împotriva lor, așa lente cum sunt, sunt totuși sigure.

— Văd asta. Văd chiar mai mult. Văd că și tu dorești binele tuturor. Ai o minte puternică și sănătoasă, o esență pe care aș fi mândru să o văd la semenii mei. Aș vrea să te ajut în năzuințele tale.

— Cum? întrebă David.

— Mintea ta e din nou plină de suspiciuni. Eliberează-te de tensiune. Te asigur că ajutorul meu nu se va face printr-o intervenție în activitățile semenilor tăi. O astfel de intervenție va fi de neînțeles pentru voi și nedemnă pentru mine. Lasă-mă să-ți prezint cele două lucruri necorespunzătoare de care și tu însuși ești conștient. Primul, din moment ce ești compus din materie instabilă, ești o creatură care nu are permanență. Nu numai că te vei descompune după câteva mișcări de revoluție, dar mai înainte de asta ești supus la tot felul de lucruri dureroase. Al doilea, crezi că lucrezi mai bine în secret; totuși, cu puțin timp înainte, un semen de-al tău ți-a recunoscut adevărata identitate, cu toate că ai pretins că ești altcineva. E adevărat ce am spus?

— E adevărat, răspunse David. Dar ce pot face? Vocea gravă dădu răspunsul:

— Soluția este deja în mâna ta.

Și imediat apăru în mâna lui David ceva subțire. Degetele lui erau gata să o scape înainte să-și dea seama că ține ceva. Era o bucată aproape fără greutate din... Din ce?

Vocea gravă răspunse calm la gândul nerostit:

— Nu e nici pânză, nici fibră, nici plastic, nici metal. Nu e materie, așa cum înțelegeți voi materia. Este... Puneți-o pe față.

David făcu ce îi spusese vocea și ea se desfăcu în mâini de parcă ar fi fost vie, mulându-se perfect pe toată suprafața frunții, ochilor și nasului său, neîmpiedicându-l totuși să respire sau să clipească.

— Ce s-a întâmplat? întrebă David.

Mai înainte ca el să termine de rostit acele cuvinte, o oglindă făcută din energie apăru în fața lui la fel de repede ca gândul. Se putea vedea în ea,

dar destul de vag. Costumul lui de fermier, de la cizme până la rever, apăru înconjurat de o ceață care se schimba continuu, ca și cum ar fi fost un fum subțire ce plutea dar nu dispărea niciodată. De la buza de sus până în creștetul capului totul era pierdut într-o strălucire luminoasă care nu împiedica vederea, dar prin care din exterior nu se vedea nimic. După ce se privi în oglindă, aceasta dispăru, întorcându-se în depozitul de energie din care fusese scoasă.

David întrebă:

— Așa mă văd ceilalți?

— Da, dacă și ei au același aparat senzorial ca și tine.

— Dar pot vedea perfect. Asta înseamnă că razele de lumină pot pătrunde în interiorul scutului. Atunci cum se face că nu-l pot părăsi, arătându-mi astfel fața?

— Pot părăsi scutul, după cum spui, dar sunt transformate la trecerea prin scut, lăsând să se vadă numai ce poți vedea în oglindă. Pentru a-ți explica asta ar trebui să folosesc concepte pe care mintea ta nu le-ar înțelege.

— Și restul?

Mâna lui David se mișcă prin fumul care îl înconjura fără să simtă ceva.

Vocea gravă răspunse la gândul nerostit:

— *Tu* nu simți nimic. Dar ceea ce ție ți se pare a fi fum este de fapt o barieră rezistentă la orice radiație de unde scurte, care este de netrecut pentru orice obiect material cu masa mai mare decât a unei molecule.

— Vrei să spui că este un scut de forță personal?

— E o descriere rudimentară, dar asta este.

— Pe Jupiter! Asta e imposibil! S-a dovedit clar că nu poate exista un câmp de forță destul de mic pentru a proteja un om de radiații și de inerția materială care ar putea fi generată de o mașină ce poate fi purtată de un om.

— Da, asta e adevărat pentru orice fel de știință pe care ați putea să o dezvoltăți voi. Dar masca pe care o porți nu este o sursă de energie. Este de fapt un dispozitiv de stocare a energiei care, de exemplu, se poate încărca prin expunerea pentru câteva minute la o radiație solară care trebuie să fie cel puțin egală în intensitate cu cea de pe Marte. Ba chiar mai mult, masca este un mecanism care eliberează acea energie la comanda minții. Întrucât mintea ta nu poate controla această putere, dispozitivul a fost adaptat la caracteristicile creierului tău și va acționa de fiecare dată când vei avea nevoie de ea. Acum scoate-ți masca.

David își duse mâinile la ochi și, răspunzând voinței lui, masca se desprinse de față rămânând doar o bucată de voal. Vocea gravă se făcu auzită pentru ultima dată:

— Și acum trebuie să pleci, Rătăcitorule în Spațiu!

Și David Starr își pierdu cunoștința în modul cel mai plăcut pe care și-l putea imagina.

Nu simți nici un fel de trecere atunci când îți reveni. Își recăpătă cunoștința dintr-o dată. Nu avu nici un moment de nesiguranță – de genul „Ce se întâmplă cu mine?” – și nici nu-și puse întrebarea „Unde mă aflu?”

Știa cu siguranță că stătea pe suprafața planetei, că purta din nou aparatul de respirat și că respira prin el; că în spatele lui era exact buza fisurii, de care ancorase pentru prima dată scara pentru a-și începe coborârea; știa că la stânga lui, pe jumătate ascuns între stânci, se afla scuterul pe care i-l lăsase Bigman.

Era conștient și de felul în care ajunsese la suprafață. Dar toate astea nu aparțineau memoriei lui: era o informație care îi fusese introdusă deliberat în minte, poate ca un ultim lucru cu care marțienii voiau să-l impresioneze, demonstrându-i puterea lor de a transforma materia în energie și invers. Făcuseră pentru el un tunel până la

suprafață. Îl ridicaseră în ciuda gravitației cu o viteză aproape similară cu cea a unei rachete, transformând stânca dinaintea lui în energie care, după trecerea sa, se transformase la loc în stâncă. Și tot acest proces durase până când ajunsese la suprafață.

În mintea lui stăruiau chiar și niște cuvinte pe care nu le auzise în mod conștient. Cuvintele aparțineau vocii feminine și erau dătătoare de speranță: „Nu te teme, Rătăcitorule în Spațiu!”

După primii pași, David își dădu seama că atmosfera și căldura specifice Pământului, pregătite pentru el în cavernă, acum dispăruseră. Din cauza acestui contrast, simți frigul de pe Marte mai pătrunzător ca niciodată, iar vântul care bătea i se păru cel mai puternic pe care îl simțise de când venise pe planetă. Soarele era la orizont, spre est, la fel cum fusese atunci când coborâse în hău. Era al doilea răsărit? Nu avea cum să socotească trecerea timpului în intervalele în care fusese inconștient, dar era aproape sigur că nu trecuseră mai mult de două răsărituri.

Cerul părea acum diferit. Era mai albastru, iar soarele mult mai roșu. David se încruntă, apoi ridică din umeri. Începuse să se obișnuiască cu terenul marțian. Îi devenise mult mai familiar și începuse să interpreteze semnele la fel ca pe Pământ.

Cel mai bine ar fi să se întoarcă cât mai repede la cupola fermei. Scuterul nu era nici pe departe la fel de rapid sau de confortabil ca o mașină de nisip. Deci, cu cât se întorcea mai repede, cu atât mai bine.

Cercetă formațiunile de stânci și se simți un adevărat expert. Fermierii găseau drumul prin ceea ce părea un deșert fără urme folosind această metodă. Mergeau pe lângă o stâncă ce „arată ca un pepene verde pe o pălărie”, apoi o țineau în acea direcție până când ajungeau lângă ceva ce „seamănă cu o rachetă cu motoarele descentrate”

și își continuau drumul mai departe spre o altă stâncă ce „aduce cu o cabană cu acoperișul căzut înăuntru”. Era o metodă primitivă dar, pentru a te orienta astfel, nu aveai nevoie de nici un instrument, ci doar de o memorie vizuală și o imaginație de pictor, iar fermierii nu duceau lipsă de nici una dintre ele.

David mergea pe drumul arătat de Bigman, pentru a se întoarce cât mai repede posibil și pentru a nu risca să se rătăcească printre formațiunile stâncoase mai puțin spectaculoase. Scuterul înainta, sărind nebunește atunci când atinge vreo ridicătură și stârnind nori de praf când atinge din nou solul. David îl conducea stând cu tălpile bine înfipite în locașurile de jos și strângând puternic în mâini o lesă de metal. Nu avea deloc de gând să micșoreze viteza. Chiar dacă vehiculul se răsturna, riscurile unui accident erau foarte mici datorită gravitației existente pe Marte.

Altceva îl opri însă. Avea în gură un gust ciudat și simțea un fel de mâncărime pe maxilar și pe șira spinării. În gură îi stăruia un gust ciudat de nisip, iar când privi în spate, văzu un nor de praf aruncat de scuter ca un jet de rachetă. Era totuși ciudat că acel praf reușea să ajungă la el, să-l înconjoare și să-i umple gura.

Praf în față și în jur! *Pe Galaxie!* Gândul care îi veni minte îi provocă un fior rece pe șira spinării.

Reduse viteza și se îndreptă spre un adăpost în stâncă unde nu mai putea stârni praf. Se opri și așteptă ca aerul să devină curat. Dar nu se întâmplă așa! Își dădu seama că toată cavitatea sa bucală era plină cu praf. Înțelese acum de ce soarele arăta mai roșu iar cerul mult mai albastru. Asta se întâmpla din cauza prafului din aer care împrăștiă mai multă lumină, luând din albastrul soarelui și adăugându-l la cer. Buzele i se uscau iar mâncărimea pe care o simțea începea să se întindă pe tot corpul.

Înțelese, sări pe scuter și porni cu cea mai mare viteză printre stânci, pietre și nisip.

Praf!

Praf!

Chiar și pe Pământ oamenii știau despre furtunile de praf de pe Marte, furtuni ce semănau numai ca denumire cu furtunile de nisip din deșerturile terestre. Furtunile de aici erau cele mai periculoase din întregul sistem solar. Nici un om prins la fel ca David Starr acum, nu supraviețuise, în toată istoria planetei, unei astfel de furtuni. Oamenii trecuseră prin chinurile morții la treizeci de metri de cupolă, fără a fi în stare să parcurgă distanța, în timp ce oamenii din dom nu avuseseră curajul sau nu se putuseră aventura să-i recupereze fără o mașină de nisip.

David Starr știa că îl aștepta o moarte cu o agonie prelungită. Praful se strecura deja între aparatul de respirat și pielea feței. Își simțea deja ochii umezindu-se și clipind de durere.

12. Piesa Lipsă

Originea furtunilor de pe Marte nu era înțeleasă. Ca și Luna, suprafața planetei Marte este, la o scară mai mare, acoperită cu praf fin. Spre deosebire de Lună, Marte are o atmosferă capabilă să ridice astfel de praf. Atmosfera marțiană este rarefiată, iar vânturile nu bat pe suprafețe mari.

Numai că, din când în când, din motive necunoscute, dar probabil având o legătură cu bombardamentele de electroni din spațiu, praful se încarcă electric și fiecare particulă de praf își respinge vecinii. Chiar și fără vânt au tendința de a se ridica. Fiecare pas iscă un nor de praf care refuză să se așeze la loc, dar care zboară și se împrăștie în aer.

Când acest nor întâlnește un curent de aer, se poate spune că se formează o adevărată furtună de praf. Praful care nu este niciodată atât de gros încât să împiedice vederea; dar nu în asta constă pericolul furtunilor. Ceea ce ucide e mai degrabă felul în care se împrăștie peste tot acest praf.

Particulele de praf sunt extrem de fine și astfel pot penetra orice. Hainele nu le pot opri; un adăpost în stâncă nu este de nici un ajutor și nici aparatele de respirat cu marginile lor elastice, strânse pe față, nu pot opri particulele să-și croiască drum înăuntru.

În punctul maxim al unei furtuni sunt de ajuns două minute pentru a produce o iritație insuportabilă, cinci minute pentru a orbi un om și cincisprezece minute pentru a-l omorî. Chiar și o furtună medie, atât de ușoară încât nici măcar să nu fie remarcată de cei care sunt expuși la ea, este suficientă pentru a înroși pielea expusă și pentru a produce așa-numitele arsuri de furtună.

David Starr știa toate astea și chiar mai mult. Știa că pielea lui se înroșea. Expira puternic dar

asta nu-l ajuta în nici un fel să-și curețe gâtul plin de praf. Încercă să-și țină gura închisă, să respire numai printr-o mică deschizătură. Nici asta nu-l ajută în nici un fel. Praful intra croindu-și drum printre buze. Scuterul trosnea din toate încheieturile acum când praful avea același efect asupra motorului ca și asupra lui David.

Avea acum ochii umflați și aproape închiși. Lacrimile, curgând șiroaie, se strângeau la baza aparatului de respirat și acopereau deschizăturile pentru ochi prin care oricum nu se mai putea vedea nimic.

Nimic nu putea opri acele mici particule de praf, poate doar sudurile unei cupole sau o mașină de nisip. *Nimic* altceva. *Nimic*?

Cu toată mâncărimea înnebunitoare și cu toate torturile prin care trecea atunci când respira, David se gândea cu disperare la marțieni. Știuseră ei oare de furtuna ce urma să aibă loc? Puteau ei oare să știe? L-ar fi trimis la suprafață dacă ar fi știut? În momentul în care îi examinaseră mintea, ar fi trebuit să afle că avea doar un scuter cu care putea ajunge la fermă. Ar fi putut chiar să-l transporte la suprafață lângă fermă sau, de ce nu, chiar înăuntru.

Au știut sigur că afară erau toate condițiile pentru a se forma o furtună de praf. Își aducea aminte că ființa cu vocea gravă a fost atât de directă atunci când a luat decizia de a-l transporta la suprafață, ca și cum s-ar fi grăbit să facă asta la timp pentru ca David să fie prins de furtună.

Și totuși, ultimele cuvinte ale vocii feminine, cuvinte pe care nu le auzise în mod conștient și care, cu siguranță, au fost introduse în mintea lui în timp ce era adus la suprafață fuseseră: „Nu te teme, Rătăcitorule în Spațiu.”

Soluția îi veni în minte chiar în clipa în care se gândi la aceste cuvinte. Căută cu o mână în buzunare iar cu cealaltă își scoase aparatul de respirat. Imediat ce făcu asta, ochii și nasul, parțial

protejați până atunci, primiră o nouă rafală de praf care îl ardea și îi irita fața.

Imediat simți nevoia să strănute, dar se abținu. Inspirația involuntară i-ar fi umplut plămânii cu o mare cantitate de praf și asta i-ar fi fost fatal.

Dar în acel moment ridică fâșia de pânză pe care o scosese din buzunar și o înfășură pe față și pe ochi, punându-și apoi peste ea aparatul de respirat.

De-abia atunci strănută. Asta însemna că va trage o enormă cantitate de gaz atmosferic nefolositor, dar fără nici un firicel de praf. Urmă o inspirație, trăgând o cantitate cât mai mare de oxigen, o evacua apoi cu putere, eliminând astfel praful din gură și alternând asta cu inhalarea aerului pe gură pentru a preveni o „beție” cu oxigen.

Pe măsură ce lacrimile îi curătau praful din ochi și nici un firicel nu mai pătrundea prin mască, David își dădu seama că putea să vadă din nou. Membrele și corpul se vedeau neclar prin ceața răspândită de câmpul de forță și era conștient că partea de sus a capului era invizibilă în strălucirea măștii.

Moleculele de aer puteau trece prin scut, dar oricât de mici ar fi fost, particulele de praf, erau destul de mari pentru a fi oprite. David putea vedea acest lucru cu ochii lui. Fiecare particulă de praf care lovea scutul era oprită iar energia mișcării ei era transformată în lumină, astfel încât la fiecare încercare de penetrare a scutului apărea o mică luminiță. David își văzu corpul ca un ocean de astfel de luminițe una lângă alta, la fel de strălucitor ca și soarele de pe Marte care, deși roșu și încețoșat de praf, lăsa să se întrezărească într-un fel de semiîntuneric solul planetei.

David își scutură hainele. Norii de praf stârniți imediat erau mult prea fini pentru a fi văzuți, chiar dacă scutul nu împiedica pătrunderea luminii. Praful ieșea din scut dar nu mai putea pătrunde înapoi. Treptat, David nu mai avea pe el aproape

nici un fir de praf. Se uită cu neîncredere la scuter și încercă să pornească motorul. Nu se auzi decât un zgomot scurt și apoi tăcere. Era de așteptat. Diferite de mașinile de nisip, scuterele nu aveau, *nu puteau avea*, motoarele acoperite.

Era obligat să meargă pe jos. Gândul acesta nu-l sperie. Cupola fermei era la mai puțin de trei kilometri, iar el avea destul oxigen. Buteliile erau pline. Marțienii avuseseră grijă de asta înainte de a-l trimite la suprafață.

Acum înțelegea. Marțienii știuseră de furtună. Ba chiar era posibil ca acele ființe „să-i fi dat o mână de ajutor”. Ar fi fost ciudat ca, în ciuda experienței îndelungate în privința climei de pe Marte și a științei lor avansate, să nu fi învățat cauzele fundamentale și mecanismele care generează furtunile de praf. Dar chiar și trimitându-l afară în mijlocul furtunii, știau că avea mijlocul perfect de apărare în buzunar. Nu-l avertizaseră nici de încercarea ce-l aștepta, nici de mijlocul de apărare pe care îl avea în buzunar. Totul începea să aibă un sens acum. Dacă el era omul care să merite ca dar un scut-forță, va trebui, sau cel puțin ar trebui să-și dea seama singur când era cazul să-l folosească. Dacă nu-i trecea prin cap asta, însemna că nu era persoana potrivită.

David se înfioră și strânse din dinți când, pornind la drum, hainele i se atinseră de pielea inflamată. Marțienii fuseseră nemiloși atunci când îi riscaseră viața, dar aproape că era de acord cu ei. Se gândise repede cum să se salveze, dar nu se mândrea cu asta. Ar fi putut să descopere soluția mult mai repede.

Câmpul de forță care îl înconjura îl ajuta la mers. Observă că scutul îi acoperea și talpa cizmelor așa că acestea nu intrau niciodată în contact cu suprafața planetei, stând ridicate la un centimetru deasupra solului. Forța de respingere dintre el și planetă era elastică ca și cum s-ar fi aflat pe niște arcuri de oțel. Acest lucru împreună

cu gravitația mică îi permiteau să micșoreze distanța dintre el și cupola fermei în salturi uriașe.

Se grăbea. În acea clipă, mai mult decât orice, simțea nevoia unei băi fierbinți.

* * *

În momentul în care David ajunse la una din intrările cupolei, partea cea mai rea a furtunii trecuse, iar fulgerele de pe scutul de forță se redusese la niște luminițe infime. Acum își putea da jos masca.

Când ușile metalice se deschisese, toată lumea se holbă la el, apoi urmară strigăte în timp ce toți fermierii de serviciu se înghesuie în jurul lui.

— Pe Jupiter! E Williams!

— Băiete, unde-ai fost?

— Ce s-a întâmplat?

Și peste toate acele întrebări venite de-a valma se făcu auzit un strigăt pătrunzător:

— Cum ai supraviețuit unei furtuni de praf? Întrebarea răsună puternic apoi urmă un moment de liniște. Cineva spuse:

— Uitați-vă la fața lui! E ca o roșie decojită.

Era o exagerare, dar nu prea departe de adevăr pentru a nu-i impresiona pe toți cei prezenți acolo. Măinile se întindeau spre gulerul lui care fusese puternic strâns în jurul gâtului pentru a se proteja de frigul marțian. Îl puseră imediat pe un scaun și îl chemară pe Hennes.

Hennes veni în zece minute, dându-se jos dintr-un scuter și apropiindu-se cu o privire care arăta că era enervat și mânios. Nu se arăta deloc ușurat că un angajat al lui se întorsese teafăr.

— Ce se întâmplă, Williams? întrebă el mânios. David își ridică ochii și spuse calm:

— M-am rătăcit.

— Aha, deci așa îi spui tu? Plecat de două zile înseamnă rătăcit. Și cum ai reușit?

— Am ieșit să mă plimb și să iau o gură de aer și am ajuns prea departe.

— Ai crezut că aveai nevoie să ieși o gură de aer și ți-au trebuit două nopți marțiene? Te aștepți să cred asta?

— Lipsește vreo mașină de nisip?

Unul dintre fermieri interveni repede în timp ce Hennes continua să se înroșească de nervi.

— E terminat, domnule Hennes. A fost afară în furtună.

— Nu fi prost, replică Hennes. Dacă l-ar fi prins furtuna, acum n-ar mai fi în viață.

— Păi, știu, continuă fermierul, dar uitați-vă la el.

Hennes se uită la el. Roșeața gâtului și a umerilor era un argument care nu putea fi ușor înlăturat.

— Ai fost prins de furtună? întrebă Hennes.

— Mă tem că da, răspunse calm David.

— Și cum ai reușit să scapi?

— A apărut un om, spuse David. Un om înconjurat de fum și de lumină. Praful nu-l deranja. Spunea că îl cheamă Rătăcitorul în Spațiu.

Imediat fermierii prezenți se adunară în jurul lor. Hennes se întoarse spre ei furios, cu fața lui durdulie deformată de un rictus violent.

— Cărați-vă mai repede de-aici! strigă el. Înapoi la muncă! Tu, Jonnitel, adu mai repede o mașină de nisip aici.

Abia după o oră îi fu permis lui David să facă baie fierbinte pe care o ceruse. Hennes nu dăduse voie nimănui să se apropie de el. De sute de ori, în timp ce măsura cu pașii podeaua biroului său, oprindu-se în mijlocul camerei, se întorsese furios și îl întrebase pe David:

— Ce e cu acest Rătăcitor în Spațiu? Unde l-ai întâlnit? Ce-a spus? Ce-a făcut? Ce sunt fumul și lumina pe care le-ai văzut?

La toate întrebările David răspunsese dând ușor din cap:

— Am plecat să mă plimb. M-am rătăcit. Cineva pe nume Rătăcitorul în Spațiu m-a adus înapoi.

În cele din urmă, Hennes se dădu bătut. Doctorul fermei veni pentru a prelua cazul. David își făcu baie. Corpul îi fu uns cu tot felul de alifii și i se făcură injecții cu hormoni. Nu putu să scape de injecția cu Soporit. Adormi mai înainte ca acul să fie scos din el.

David se trezi în așternuturi curate și uscate la infirmerie. Roșeața pielii îi dispăruse considerabil. Știa că se vor întoarce din nou ca să-l asalteze cu întrebări, știa asta, dar acum va trebui să-i înfrunte cu adevărat.

Era sigur că avea răspunsul la misterul mâncării otrăvite; aproape tot răspunsul. Îi mai lipseau câteva piese, și desigur, dovada legală.

Auzi pași ușori în spatele patului și rămase nemișcat. Așa de repede? Dar nu era decât Benson care îi apăru imediat în față. Benson, cu buzele lui groase, părul rar și dezordonat, a cărui față era o mască de îngrijorare. Avea cu el ceva ce semăna cu o pușcă foarte veche.

— Williams, ești treaz? întrebă el.

— Tu nu vezi? răspunse David.

Benson își trecu mâna peste fruntea plină de transpirație.

— Nu știe nimeni că sunt aici. Presupun că nici nu aș avea voie să mă aflu aici.

— De ce?

— Hennes e convins că ești implicat în otrăvirea mâncării. Ne-a înnebunit cu asta și pe mine și pe Makian. Sustine că ai fost plecat undeva și că nu ai nimic de spus decât povești ridicole. În ciuda a tot ce pot face, mi-e teamă că ai probleme mari.

— În ciuda a tot ceea ce poți face?! Deci tu nu crezi teoria lui Hennes în legătură cu implicarea mea în toată povestea asta?

Benson se aplecă și David îi putu simți pe față căldura răsufării când acesta șopti:

— Nu, nu cred. Nu, pentru că eu cred în povestea ta. De asta am și venit aici. Trebuie să te întreb despre creatura de care tot vorbești, de cea

pe care pretinzi că ai văzut-o învăluită în fum și lumină. Ești sigur că n-a fost o halucinație, Williams?

— L-am văzut, spuse David.

— De unde știi că era uman? Vorbea engleza?

— Nu vorbea, dar avea formă de om. David spuse uitându-se fix la Benson:

— Crezi că e vreun marțian?

— Ah, te gândești la teoriile mele, zise Benson zâmbind. Da, cred că era un marțian. Gândește omule, *gândește!* Ies la iveală acum și fiecare informație este vitală. Mai avem atât de puțin timp!

— De ce mai avem puțin timp? spuse David ridicându-se într-un cot.

— Normal că nu știi ce s-a întâmplat din moment ce ai fost plecat! Sincer, Williams, suntem cu toții disperați.

Ridică cu mâna acel lucru care arăta ca o pușcă și continuă cu amărăciune:

— Știi ce e asta?

— Am mai văzut-o.

— Este harponul meu pentru prelevarea probelor; invenție proprie. Îl iau cu mine când mă duc la silozurile din oraș. Harponul aruncă o bilă goală pe dinăuntru, legată de el cu o coardă metalică, într-un siloz, să zicem de cereale. La un anumit timp după ce bila este aruncată, în ea apare o deschizătură care permite scobiturii din interior să se umple cu boabe. Apoi bila se închide din nou. O trag înapoi și scot din ea cerealele culese la întâmplare. Prin varierea timpului dintre aruncarea bilei și deschiderea ei pot fi luate probe de la adâncimi diferite din hambar.

— E ingenios, spuse David, dar de ce o ai acum la tine?

— Pentru că mă gândesc dacă ar trebui să o arunc în convertorul de materie după ce plec de la tine. A fost singura mea armă cu care am luptat împotriva celor vinovați de otrăviri. Nu mi-a fost

de nici un ajutor până acum, și cu siguranță că nu-mi va fi *nici* de-acum înainte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă David întinzându-se și apucându-l cu putere pe Benson de umăr. Spune-mi!

Benson se îndoi de durere apoi zise:

— Fiecare membru al Sindicatului a primit o nouă scrisoare de la autorul otrăvirilor. Nu e nici o îndoială că scrisorile și otrăvirile sunt opera acelorași oameni, sau, mai degrabă, entități. Asta se precizează clar în ultima scrisoare.

— Ce spun?

— Ce mai contează detaliile? răspunse Benson dând din umeri. Important e că cer o cedare totală din partea noastră, altfel otrăvirile se vor înmulți de mii de ori. Cred că se poate face asta, și chiar va fi făcut, iar dacă lucrurile se vor întâmpla astfel, atunci Pământul și Marte, ba chiar întreg sistemul solar va fi cuprins de panică. Se ridică în picioare și continuă:

— I-am spus și lui Makian, ca și lui Hennes, că eu te cred, că acest Rătăcitor în Spațiu este cheia poveștii, dar ei n-au vrut să mă asculte. Cred că Hennes mă suspectează că sunt complicele tău.

Benson spuse asta gândindu-se la propriile lui greșeli.

— Cât timp mai avem? întrebă David.

— Două zile. Nu, asta a fost ieri. Mai avem treizeci și șase de ore.

Treizeci și șase de ore!

David trebuia să acționeze repede. Foarte repede! Dar poate că mai era timp. Fără să știe, Benson îi oferise pe tavă piesa lipsă a misterului.

13. Consiliul Intervine

Benson plecă zece minute mai târziu. Nimic din ce-i spusese David nu-l satisfăcea în legătură cu teoriile lui privind relația dintre marțieni și otrăviri, iar neliniștea lui crescuse destul de repede.

— N-aș vrea ca Hennes să mă prindă aici, zise el. Am avut... o înțelegere.

— Dar Makian? El e de partea noastră, nu-i așa?

— Asta nu știu. Aproape că va fi ruinat peste două zile. Nu cred că mai are așa de mult curaj pentru a-l susține pe Hennes. Oricum, mai bine plec. Dacă îți vine vreo idee, orice, adu-mi într-un fel la cunoștință, da?

Întinse o mână. David i-o strânse ușor, după care Benson plecă.

David se ridică din pat. Neliniștea lui crescuse de când se trezise. Hainele stăteau aruncate pe un scaun în celălalt capăt al camerei. Cizmele se aflau la marginea patului. Nu avusese curajul să le cerceteze cât timp fusese împreună cu Benson; deabia dacă îndrăznise să se uite la ele.

„Poate, își zise el pesimist, nu căutaseră în ele.” Cizmele unui fermier sunt sacre. Să furi ceva din ele sau să furi o mașină de nisip în deșert sunt niște crime de neiertat. Chiar după ce moare, fermierul este incinerat cu cizmele din care nu este scos nimic.

David căută în interiorul fiecărui buzunar al cizmelor, dar nu găsi nimic. Într-unul avusese o batistă, iar în celălalt câteva monede. Cu siguranță că îi scotociseră hainele. Era de așteptat! Dar, după toate aparențele, nu întrecuseră măsura căutându-i și în cizme. Își țină respirația atunci când introduse mâna în interiorul cizmei. Pielea fină îi ajunsese la subsuoară și se strânse atunci când degetele atinseră talpa. Un sentiment de ușurare îl cuprinse

atunci când simți materialul subțire ca un voal al măștii primite de la marțieni.

Ascunsese masca acolo pentru cazul în care ar fi fost percheziționat chiar înainte de baie, dar nu anticipase injecția cu somnolent. Avusese un noroc chior că nu-i căutaseră pe talpa cizmelor. Va trebui să fie mai precaut pe viitor.

Puse masca într-un buzunar și îl închise. Își ridică cizmele; fuseseră lustruite în timp ce dormea. Cineva îi făcuse acest serviciu, dezvăluind respectul aproape instinctiv pe care îl arătau fermierii pentru cizme, oricui ar fi aparținut ele.

Hainele lui fuseseră și ele spălate. Fibrele strălucitoare de plastic din care era făcut costumul miroseau a nou. Buzunarele erau goale, desigur, dar sub scaun stăteau grămadă toate lucrurile pe care le conținuseră. Se uită prin ele. Nu părea să lipsească nimic. Găsi chiar și batista și cele câteva monede pe care le avea.

Își puse pe el hainele de piele și șosetele, apoi salopeta și la urmă cizmele. Tocmai își încheia cureaua când un fermier bărbos intră pe ușă.

David se uită la el și spuse pe un ton rece:

— Ce vrei, Zukis?

Fermierul răspunse pe același ton:

— Unde crezi că pleci, pământeanule?

Ochii lui sclipeau de răutate, iar pentru David privirea lui Zukis era aceeași ca cea din prima zi în care se întâlniseră. David își amintea de mașina lui Hennes aflată în fața clădirii pentru angajări la ferme, de el stând pe scaun și parcă vedea și acum fața bărboasă a lui Zukis privind-l cu ură, în timp ce primea din plin un toc de armă mai înainte de a se putea apăra.

— Nicăieri unde ar trebui să-ți cer ție permisiunea, răspunse David.

— Așa? Te înșeli, *mister*, pentru că o să stai chiar aici. Ordinul lui Hennes.

Zukis se așeză în cadrul ușii. Două blastere atârnavă la vedere de o parte și de alta a centurii

sale. Bărbosul aştepta. Apoi apăru o spărtură cu dinţi galbeni în barba lui atunci când zâmbi.

— Cred că te-ai cam răzgândit, pământeanule, ai?

— Poate, spuse David. Cineva a fost la mine chiar acum. Cum vine asta? Nu erai de pază?

— Taci! se răsti Zukis.

— Sau ai fost cumva plătit să te uiţi în altă parte puţin timp? S-ar putea ca asta să nu-i prea placă lui Hennes.

Scuipatul lui Zukis trecu la câţiva centimetri de cizma lui David.

— Ai curaj să repeţi figura asta fără blastere? întrebă David.

— Stai potolit dacă vrei să primeşti ceva de mâncare, pământeanule! zise Zukis.

Închise uşa după el şi o încuie. După câteva clipe se auzi zgomotul provocat de lovirea cu un obiect metalic. Zukis se întorcea cu o tavă pe care se afla mâncare: un terci galben şi ceva verde ce părea făcut din frunze.

— Salată de vegetale, spuse Zukis, prea bună pentru tine.

Un deget gros, negru de mizerie, se vedea la un capăt al tăvii. Celălalt capăt al ei stătea pe încheietură, astfel încât mâna fermierului nu se vedea.

David se îndreptă sărind într-o parte, îşi îndoi picioarele sub el, sărind apoi pe salteaua patului. Zukis, surprins, se întoarse speriat, dar David, folosind arcurile patului, se avântă spre el.

Se lovi puternic de fermier, dădu cu mâna în tavă făcându-l pe celălalt s-o scape, în timp ce mâna cealaltă lovi puternic barba fermierului.

Zukis căzu cu un strigăt răguşit. Piciorul lui David se aşeză pe mâna cu care fermierul ţinuse tava. Următorul strigăt deveni unul de agonie în timp ce degetele zdrobite se desfăcură lăsând să cadă blasterul.

David luă mâna de pe barba fermierului și, prinzându-l de cealaltă mână, se întinse după al doilea blaster. Îi ridică mâna până la ceafă după care trase puternic de ea.

— Liniște sau ți-o rup! zise David. Zukis se potoli și, gâfâind obosit, întreabă:

— Ce urmărești?

— De ce-ai ascuns un blaster sub tavă?

— Trebuia să mă protejez, nu? Dacă săreai pe mine când eu aveam mâinile ocupate cu tava?

— Atunci de ce n-ai trimis pe altcineva cu tava, iar tu să-l acoperi?

— Nu m-am gândit la asta, se plânse Zukis.

David mai strânse încă puțin iar gura lui Zukis se schimonosi de durere.

— Și dacă ai spune adevărul?

— Tre... trebuia să te ucid.

— Și ce i-ai fi spus lui Makian?

— Că ai încercat să evadezi.

— Asta a fost ideea ta?

— Nu, a lui Hennes. Ia-te de el! Eu doar primesc ordine. David îi dădu drumul. Ridică unul dintre blastere și-l trase pe celălalt din toc.

— Ridică-te!

Zukis se rostogoli într-o parte. Scoase un geamăt de durere atunci când încercă să se ridice sprijinindu-se în mâna dreaptă care îi fusese zdrobită, asta și din cauza umărului aproape fracturat.

— Ce vrei să faci? Nu ai împușca un om neînarmat, nu?

— Tu n-ai face asta?

O nouă voce se făcu auzită.

— Lasă armele, Williams, se auzi o voce puternică.

David întoarse repede capul. Hennes se afla în cadrul ușii cu blasterele ridicate. În spatele lui stătea Makian, cu fața întunecată și brăzdată de riduri. Fața lui Hennes arăta destul de clar ce avea de gând, iar blasterele lui erau pregătite.

David lăsa armele pe care tocmai le luase de la Zukis.

— Împinge-le înapoi! David le împinse.

— Și acum, spune ce s-a întâmplat?

— Știi ce s-a întâmplat. Zukis a încercat un mic asasinat la ordinele tale, iar eu n-am stat cu brațele încrucișate, spuse David.

Zukis începu să se bâlbâie:

— Nu, domnule Hennes. Nu, domnule. Nu, n-a fost nimic de genul ăsta. Eu îi aduceam de mâncare când a sărit pe mine. Aveam mâinile ocupate cu tava; n-am avut nici o șansă să mă apăr.

— Taci! spuse Hennes cu dispreț. Vorbim despre asta mai târziu. Ieși și într-o clipă să fii înapoi cu o pereche de cătușe.

Zukis dispăru repede. Makian spuse calm:

— De ce-ți trebuie cătușe?

— Pentru că omul ăsta e un impostor periculos, domnule Makian. Vă amintiți că l-am adus aici pentru că părea să știe ceva în legătură cu otrăvirile.

— Da, da, așa e.

— Ne-a spus o poveste despre sora lui care a murit otrăvită cu niște gem de pe Marte. Am verificat toată povestea. N-au fost prea multe morți prin otrăvire care să semene cu asta și care să fi ajuns la cunoștința autorităților. N-am găsit nimic despre vreo fetiță de doisprezece ani cu vreun frate de vârsta lui Williams, care să fi murit din cauza gemului.

Makian era surprins.

— De cât timp ai știut asta, Hennes?

— Aproape de când am venit aici. Dar am lăsat-o așa. L-am pus pe Griswold să-l urmărească...

— Vrei să spui să mă ucidă, îl întrerupse David.

— Da, ai spune asta, considerând că tu l-ai ucis pentru că a fost destul de prost ca să-l suspectezi tu, spuse Hennes după care continuă întorcându-se spre Makian. Apoi a reușit să ajungă lângă pământul de Benson, unde putea afla de toate

progresele noastre în investigarea otrăvirilor. Și, colac peste pupăză, acum trei nopți s-a strecurat afară din cupolă dintr-un motiv pe care nu vrea să-l explice. Vreți să-l știți? Se dusesese să raporteze celui care l-a angajat – celui care se află în spatele afacerii. E mai mult decât o coincidență că ultimatumul a venit în timp ce era el plecat.

— Și tu unde ai fost? întrebă brusc David. Nu m-ai mai urmărit după ce a murit Griswold? Dacă știai că mă duc unde presupui tu, de ce n-ai trimis oameni după mine?

Makian păru năucit, apoi zise:

— Păi...

David îl întrerupse:

— Lăsați-mă să termin, domnule Makian. Cred că nici Hennes nu a fost în cupolă în noaptea în care eu am plecat, și nici a doua zi n-a fost aici. Unde ai fost, Hennes?

Hennes făcu un pas în față, iar gura lui se schimonosi de furie. Pumnul lui David era chiar lângă fața lui. Nu credea că Hennes va trage, dar era gata să folosească scutul dacă va fi nevoie.

Makian puse o mână tremurândă pe umărul lui Hennes.

— Mai bine să-l lăsăm în seama Consiliului. David interveni rapid:

— Ce e cu Consiliul?

— Nu e treaba ta! spuse Hennes nervos.

Zukis adusesese cătușele. Erau niște vergi de plastic care puteau fi îndoite în orice fel și apoi blocate într-o anumită poziție. Erau cu mult mai puternice decât frânghiile sau decât cătușele de metal.

— Ridică-ți mâinile! ordonă Hennes.

David se supuse fără să protesteze. Vergile fură înfășurate de două ori în jurul încheieturilor sale. Zukis, evident satisfăcut, le strânse puternic, apoi trase siguranța, ceea ce genera o rearanjare a moleculelor care întări plasticul. Toată energia

emanată încălzi cătușele. Cealaltă pereche fu înfășurată în jurul gleznelor.

David se așază liniștit pe pat. Într-o mână încă mai ținea scutul-mască. Remarca lui Makian despre Consiliu era un semn pentru el că nu va sta prea mult încătușat. Până atunci se hotărâse să lase lucrurile să-și urmeze cursul.

— Ce e cu Consiliul? întrebă David din nou.

Dar nu mai avu nevoie de răspuns. Se auzi un strigăt din afara camerei, apoi un bărbat grăbit intră în forță pe ușă strigând:

— Unde e Williams?

Era chiar Bigman, mare cât viața, care nu era așa de mare. Nu dădu atenție nimănui îndreptându-se direct spre David.

— Nu auzisem c-ai trecut printr-o furtună de praf până când n-am intrat în cupolă. Pe Ceres, cred că te-ai prăjit bine! Dar cum de-ai supraviețuit? Eu... Eu...

Apoi observă poziția lui David și se întoarse furios:

— Pe Jupiter! Cine l-a legat pe băiat în felul ăsta?

Hennes se abținuse până atunci. Întinse o mână, îl prinse brutal pe Bigman de guler și îl ridică de la podea.

— Ți-am spus ce-o să se întâmple, vierme, dacă te mai prind pe-aici!

— Dă-mi drumul, ticălos nenorocit! Am dreptul să fiu aici! Ai o fracțiune de secundă să-mi dai drumul sau vei răspunde în fața Consiliului Științei!

— Pe Marte! Dă-i drumul, Hennes, spuse Makian. Hennes îl lăsă să cadă.

— Șterge-o de-aici!

— Nici vorbă. Sunt acreditat de Consiliu aici. Am venit cu doctorul Silvers. Întreabă-l.

Apoi arătă cu capul spre bărbatul din cadrul ușii. Numele i se potrivea. Părul lui era culoarea argintului iar mustața avea și ea aceeași nuanță.

— Dacă-mi permiteți, spuse doctorul Silvers, o să preiau eu conducerea. Guvernul din *International City* de pe Pământ a declarat stare de urgență în tot Sistemul. Din acest moment, toate fermele vor fi sub comanda Consiliului Științei. Am fost desemnat să preiau fermele Makian.

— Mă așteptam la așa ceva, murmură nefericit Makian.

— Descătușați-l, ordonă doctorul Silvers.

— E periculos, spuse Hennes.

— Îmi asum toată responsabilitatea. Bigman sări și-și lovi călcâiele.

— Executarea, Hennes, spuse el în culmea fericirii. Hennes păli de furie, dar nu scoase nici un cuvânt.

* * *

Trecuseră trei ore de când doctorul Silvers se întâlnise cu Makian în sectorul de protocol al fermei.

— Am nevoie de toate registrele voastre cu producția de pe ultimele șase luni. Trebuie să stau de vorbă cu doctorul Benson despre progresele pe care le-a făcut în investigarea otrăvirilor. Avem la dispoziție șase săptămâni pentru a rezolva problema. Nici o clipă mai mult.

— Șase săptămâni! izbucni Hennes. Vrei să spui o singură zi.

— Nu, domnule. Dacă nu găsim o soluție până la expirarea ultimatumului, toate exporturile de pe Marte vor fi sistate. Nu ne vom da bătuți atâta timp cât mai există vreo șansă.

— Pe Jupiter! spuse Hennes. Pământul va muri de foame.

— Nu în șase săptămâni, replică doctorul Silvers. Rezervele de hrană vor ajunge destul dacă vor fi raționalizate.

— Dar o să fie panică și vor începe demonstrațiile, spuse Hennes.

— Adevărat, răspunse doctorul Silvers hotărât, va fi ceva neplăcut.

— O să ruinați syndicatele fermierilor, se plânse Makian.

— Oricum vor fi ruinate. În seara asta aş vrea să vorbesc cu doctorul Benson. Vom avea o discuție în patru mâine la prânz. Mâine noapte, dacă nu se va găsi o soluție aici pe Marte sau în laboratoarele centrale de pe Lună, se instituie embargoul și se vor face pregătiri pentru o întâlnire cu toți fermierii din syndicatele de pe Marte.

— De ce? întrebă Hennes.

— Pentru că, spuse doctorul Silvers, există motive care ne fac să credem că indiferent cine ar fi implicat în această crimă nebunească, este un apropiat al fermelor. Știe prea multe în legătură cu fermele pentru ca noi să nu tragem concluzia asta.

— Și cu Williams ce se va întâmpla?

— L-am interogat. Rămâne la povestea lui, care este, trebuie să recunosc, destul de ciudată. Va fi trimis în oraș unde va fi interogat în continuare, sub hipnoză dacă va fi necesar.

Se auzi semnalul de la ușă.

— Deschide ușa, domnule Makian, spuse doctorul Silvers. Makian făcu asta, ca și cum nu ar fi fost proprietarul celei mai mari ferme de pe Marte și, în acest fel, unul din cei mai bogați și mai puternici oameni din sistemul solar.

Intră Bigman, uitându-se provocator la Hennes.

— Williams este sub pază într-o mașină de nisip care se îndreaptă spre oraș.

— Bine, spuse doctorul Silvers strângând din buze.

La doi kilometri distanță de cupolă, mașina de nisip se opri. David Starr, cu aparatul de respirat pe față, coborî din ea. Îi făcu semn cu mâna șoferului. Acesta scoase capul afară și spuse:

— Ține minte, intrarea 17! O să te aștepte un om de-al nostru care o să-ți dea drumul înăuntru!

David zâmbi și dădu din cap. Se uită la mașina care se îndepărta spre oraș și apoi o porni înapoi spre fermă.

Oamenii din Consiliu cooperaseră, desigur. Fuseseră de acord să-l lase să se întoarcă singur în secret, dar nimeni, nici măcar doctorul Silvers nu știa scopul acestei cereri.

Avea piesele întregului puzzle, dar încă nu avea dovada.

14. „Eu Sunt Rătăcitorul în Spațiu”

Hennes intră în dormitorul lui cuprins de oboseală și mânie. Oboseala se datora orelor înaintate. Era aproape trei dimineața. Nu prea se odihnisese în ultimele două nopți, ba chiar mai mult, nu scăpase de tensiune în ultimele șase luni. Și totuși i se păruse necesar să ia parte la interminabila discuție pe care o avusese acest doctor Silvers cu Benson.

Doctorul Silvers nu fusese de acord, și asta a fost picătura care a umplut paharul. Doctorul Silvers! Un bătrân incompetent care venise de la oraș gândindu-se că va putea rezolva totul într-o zi și o noapte, când întreaga știință de pe Pământ și de pe Marte se străduia de luni întregi fără nici un folos!

Hennes era nervos și pe Makian, care se înmuiase ca o pereche de cizme bine cremuite și ajunsese un fel de lacheu în fața acestui prost cu părul alb. Makian! Acum două decenii ajunsese aproape o legendă, despre el spunându-se că era cel mai puternic proprietar al celei mai puternice ferme de pe Marte.

Și mai era și Benson, cu amestecul lui în planurile lui Hennes, împotrivindu-se planului de a-l neutraliza cât mai ușor și mai rapid pe acel novice băgăcios, pe acel Williams. Și Griswold, împreună cu Zukis, doi proști care nu fuseseră în stare să facă pașii necesari pentru a avea câștig de cauză asupra slăbiciunii lui Makian și a sentimentalismului lui Benson.

Se gândi mult dacă ar trebui să ia o pastilă de Soporit. În această noapte își dorea odihna necesară în perspectiva agitației zilei de mâine și,

în plus, o dată cu somnul ar fi putut să-i treacă și mânia.

Dădu din cap. Nu! Nu putea risca să rămână neajutorat din cauza drogurilor în timpul unor posibile evenimente importante din acea noapte.

Făcu totuși un compromis și, atingând întrerupătorul, comandă închiderea magnetică a ușii. Chiar o testă pentru a verifica funcționarea circuitelor electromagnetice. Ușile personale în atmosfera „masculină” și liberă de la fermă erau așa de rar încuiate încât nu ar fi fost ceva neobișnuit ca una dintre ele să aibă izolația deteriorată sau unele fire desprinse, asta fără ca cineva să-și fi dat seama de-a lungul anilor. Din câte știa el, ușa lui nu fusese încuiată niciodată de când luase în primire postul.

Dar circuitele funcționau perfect. Ușa nici măcar nu tremură când trase de ea. Destul cu verificatul ușilor!

Oftă din greu, se așeză pe pat și-și scoase pe rând cizmele. Își frecă picioarele obosit, oftă din nou, apoi sări brusc, atât de brusc încât nici nu-și dădu seama că se mișcă.

Se uita complet năucit. Nu putea fi adevărat. *Nu putea fi adevărat!* Asta însemna că povestea prostească a lui Williams era adevărată. Însemna că poveștile ridicole spuse de Benson despre marțieni s-ar putea dovedi până la urmă...

Nu! Refuză să creadă asta. I-ar fi fost mult mai ușor să creadă că mintea lui, lipsită de somn, se ținea de șotii.

Totuși, întunericul camerei era luminat de o strălucire albăstruie care împrăstia lumină. Cu ajutorul ei putea vedea patul, pereții, scaunul, dulapul, chiar și cizmele care erau exact unde la așezase. Putea vedea creatura care avea numai o lumină acolo unde ar fi trebuit să aibă capul și nici o altă formă în jur; mai degrabă un fel de fum.

Simți peretele în spatele lui. Nici măcar nu fusese conștient că se dăduse câțiva pași înapoi.

Obiectul vorbi, iar vorbele lui erau seci și răsunătoare de parcă ar fi avut un ecou:

— Eu sunt Rătăcitorul în Spațiu!

Hennes se îndreptă. La început fusese surprins, după care se strădui să se calmeze. Apoi spuse cu o voce fermă:

— Ce vrei?

Rătăcitorul în Spațiu nu se mișcă și nici nu vorbește, iar Hennes rămase cu ochii fixați la el.

Fermierul așteptă cu inima bătând puternic, dar lucrul acela învăluit în fum și lumină nu făcu nici o altă mișcare. S-ar fi putut chiar să fie un robot programat doar să-și spună numele. Pentru o clipă, Hennes se gândi că așa stăteau lucrurile, dar imediat abandonează acest gând. Stătea chiar lângă fișet și, cu toată mirarea de care era stăpânit, nu putea să uite asta. Încet, mâna lui începu să se miște.

În lumina pe care o degaja obiectul, mișcarea lui era vizibilă, dar cu toate astea nu atrăgea atenția. Hennes puse mâna pe birou, într-un gest ce se voia nevinovat. „Robot, marțian, om, sau orice ar fi fost, își zise Hennes, nu avea de unde să știe secretul biroului.” Se ascunsese în cameră așteptând, dar nu o percheziționase. Sau dacă o făcuse, însemna că fusese o treabă de profesionist, din moment ce ochii atenți ai lui Hennes nu descoperiseră nimic anormal în cameră; nimic care să nu fi fost la locul lui; nimic care să nu fi trebuit să fi fost acolo, cu excepția Rătăcitorului în Spațiu.

Degetele lui atinseră o creștătură făcută în lemnul biroului. Era un mecanism cunoscut, deținut de majoritatea administratorilor fermelor de pe Marte. Într-un fel era ceva de modă veche, la fel ca biroul de lemn importat și el. Era o veche tradiție care data de pe vremea pionieratului lipsit de legi pe Marte, dar tradițiile dispăreau greu. Micuța creștătură se mișcă încet sub degetul lui, făcând să se deplaseze o mică bucată de lemn.

Mâna lui Hennes se îndreaptă fulgerător spre blasterul pe care îl dezvăluisese mica deschizătură.

Cu toate că ținea în mână blasterul ochind un punct letal, creatura nu se mișcă. În mâinile ei nu părea să fie nici o armă.

Hennes, increzător, se dădu înapoi. Robot, marțian sau om, obiectul nu putea să reziste unui foc de blaster. Era o armă mică, iar proiectilul pe care îl folosea avea o mărime neglijabilă. Vechile „puști” din timpurile antice aveau gloanțe de metal, adevărate pietroaie în comparație cu acesta. Dar micul proiectil al blasterului era aproape mortal. Odată aflat în mișcare, orice l-ar fi oprit, făcea să acționeze un detonator atomic care convertea o fracțiune submicroscopică din masa proiectilului în energie, și în această conversiune, obiectul care îl oprea, orice ar fi fost, metal, piatră sau carne de om, era distrus, totul fiind însoțit de un sunet ce semăna cu o lovitură de deget pe un cauciuc.

— Cine ești? Ce vrei? spuse Hennes pe un ton ce împrumutase ceva din amenințarea blasterului.

Încă o dată creatura vorbi, repetând cu o voce domoală:

— Sunt Rătăcitorul în Spațiu!

Buzele lui Hennes se arcuiră violent atunci când trase. Proiectilul părăsi țeava, porni drept spre obiectul învăluit în fum, îl atinse și se opri. Se opri instantaneu la un centimetru de țintă. Nici unda de șoc nu trecu de scutul care absorbi forța mișcării convertind-o într-un fulger luminos.

Dar fulgerul nu putu fi văzut. Era acoperit de puternica strălucire a proiectilului de blaster convertit în energie, oprit, neavând nimic în jurul lui care să mascheze lumina generată. Era ca și cum un soare de dimensiunea unui ac ar fi apărut pentru o fracțiune de secundă în cameră.

Hennes, cu un strigăt sălbatic, își duse mâinile la ochi deși parcă ar fi vrut să se protejeze de explozie. Dar era prea târziu. După câteva minute,

când îndrăzni să-și deschidă pleoapele, ochii lui iritați și arși nu îi dezvăluiau nimic. Cu ei deschiși sau închiși nu vedea altceva decât o negură în care apăreau puncte roșii. Nu îl putu vedea nici pe Rătăcitorul în Spațiu în mișcare, repezindu-se la cizmele lui, căutând în buzunare cu niște mâini abile, deschizând circuitul magnetic al ușii, apoi strecurându-se afară din cameră mai înainte ca mulțimea de oameni cu strigătele lor de panică să se adune inevitabil.

Hennes avea încă mâna la ochi atunci când îi auzi venind.

— Prindeți-l! Prindeți-l! Puneți mâna pe el, fricoși în cizme negre ce sunteți! strigă el.

— Nu e nimeni! se auziră deodată câteva voci. Apoi cineva adăugă:

— Cu toate astea, miroase a blaster.

— Ce se-ntâmplă, Hennes? se auzi vocea autoritară a doctorului Silvers.

— Intruși, răspunse Hennes, foindu-se nervos. Nu l-a văzut nimeni? Ce se întâmplă cu voi? Sunteți...

Nu putu să spună cuvântul. În ochii din care clipea nervos și se umezeau, treptat, lumina începea să pătrundă din nou. Nu putuse să spună „orbi”.

Silvers întrebă din nou:

— Cine era intrusul? Poți să-l descrii?

Dar Hennes nu putu decât să dea din cap neajutorat. Ce putea să explice? Putea să le spună de coșmarul învăluit în fum care putea vorbi și în fața căruia un proiectil de blaster nu putea decât să explodeze prematur fără să-l rănească?

Doctorul James Silvers se întorse în cameră dus pe gânduri. Toată această gălăgie care îl scosese din cameră înainte să-și fi terminat pregătirile pentru somn, apoi fuga fără sens după o nălucă și lipsa explicațiilor lui Hennes nu erau pentru el decât niște mici motive de supărare. Nu se gândea decât la ziua de mâine.

Nu avea nici un pic de încredere în victorie, nici un pic de încredere în embargo. Chiar dacă s-ar opri exporturile de alimente! Chiar dacă câțiva de pe Pământ ar înțelege de ce, sau, mai rău, ar trage propriile lor concluzii, rezultatele tot ar putea fi mai înspăimântătoare decât cele ale unei otrăviri în masă.

Acest David Starr arăta încrezător, dar până acum acțiunile lui nu-i însuflaseră încredere. Povestea lui despre Rătăcitorul în Spațiu era prea grozavă, nu făcea decât să arunce bănuieli asupra unor oameni ca Hennes, ba chiar era să-l aducă la un pas de moarte. Fusesse un mare noroc că el, Silvers, a apărut la timp. Îi spusese doar vag de planul lui de a părăsi orașul și de a se întoarce în secret la fermă. Dar, când Silvers a primit scrisoarea de la Starr, adusă de omul acela mic, Bigman – cum singur își spunea în total dezacord cu realitatea – a contactat imediat sediul Consiliului de pe Pământ. I s-a confirmat că David Starr trebuia ascultat fără rețineri.

Și totuși, cum putea un tip atât de tânăr...

Doctorul Silvers se opri. Ceva ciudat! Ușa de la cameră, pe care o lăsase întredeschisă în grabă, rămăsese tot așa, dar nici o lumină nu răzbătea pe coridor. Și totuși nu stinsese lumina atunci când plecase! Își putea aminti strălucirea ei în spate în momentul în care se grăbea să coboare scările.

O stinsese cineva dintr-un exces de zel? Puțin probabil.

Din cameră nu se auzea nici un sunet. Își scoase blasterul, deschise larg ușa și se îndreptă direct spre locul unde știa că se află întrerupătorul.

O mână îi acoperi brusc gura.

Încercă să se răsucescă, dar mâna care îl ținea era mare și puternică, iar vocea pe care o auzi răsună familiar.

— Nu e nici o problemă, doctore Silvers. Doar că nu voiam să mă dați de gol.

Mâna se dădu la o parte și doctorul Silvers spuse:

— Starr?

— Da. Închideți ușa. Se pare că această cameră e locul cel mai sigur cât timp continuă cercetările. În orice caz, trebuie să vă vorbesc. V-a spus Hennes ce s-a întâmplat?

— Nu, nu chiar. Ești cumva implicat în asta?

Zâmbetul lui David își păstră toată discreția în penumbra camerei.

— Într-un fel, doctore Silvers. Hennes a primit vizita Rătăcitorului în Spațiu și, în confuzia creată, am putut să ajung la camera dumneavoastră fără, sper, să fi fost văzut de cineva.

Vocea bătrânului membru al Consiliului se ridică în ciuda calmului care îl caracteriza:

— Ce tot spui? Nu prea am chef de glume.

— Nu glumesc. Rătăcitorul în Spațiu există.

— Nu ține. Povestea nu l-a impresionat pe Hennes, iar eu merit să aflu adevărul.

— Acum îl impresionează pe Hennes, sunt sigur, iar dumneavoastră veți avea adevărul mâine. Între timp, ascultați-mă. Rătăcitorul în Spațiu există, după cum am spus, iar el este marea noastră speranță. Jocul nostru e un joc pe muchie de cuțit și, cu toate că știu cine se află în spatele otrăvirilor, asta nu-mi folosește la nimic. Nu avem de-a face cu un criminal sau doi care intenționează să câștige câteva milioane dintr-un șantaj ci, mai degrabă, cu un grup bine organizat care intenționează să preia controlul asupra întregului sistem solar. Și ar putea realiza asta, sunt sigur, chiar dacă am prinde șefii, și nu ne-am da seama de majoritatea detaliilor conspirației pentru a o înăbuși încă din fașă.

— Spune-mi cine e liderul, îi ceru doctorul Silvers hotărât, iar Consiliul își va da seama de detaliile necesare.

— Graba strică treaba, replică David la fel de hotărât. Trebuie să avem răspunsul, întreg răspunsul în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

O victorie după acest termen nu va opri moartea a milioane de oameni de pe Pământ.

— Atunci ce ai de gând? întrebă doctorul Silvers.

— Teoretic, răspunse David, știu cine este criminalul și cum operează. Ca să nu tăgăduiască, îmi mai trebuie o dovadă, pe care o voi avea până dimineată. Pentru a obține o mărturisire de la el, va trebui să-i distrugem complet moralul. Aici trebuie să ne folosim de Rătăcitorul în Spațiu. De fapt chiar a început procesul de distrugere a moralului.

— Iar acest Rătăcitor în Spațiu! Ești fascinat de această nălucă. Dacă există cu adevărat, dacă nu e o șmecherie de-a ta căreia chiar trebuie să-i cad victimă, atunci cine e și ce e?

— Nu vă pot da alte detalii. Nu pot să vă spun decât că știu că e de partea noastră. Am încredere în el ca și în mine însumi și îmi asum întreaga responsabilitate pentru acțiunile lui. Trebuie să procedați cum vă spun eu, doctore Silvers, sau vă avertizez că am să merg mai departe fără dumneavoastră. Importanța acestei probleme este atât de mare încât nici dumneavoastră nu-mi puteți sta în cale.

Din vocea lui răzbătea o hotărâre de nezdruncinat. Doctorul Silvers nu putea vedea în întuneric expresia de pe fața lui David, dar, într-un fel, nici nu era nevoie.

— Ce vrei să fac? întrebă Silvers convins.

— Mâine va trebui să vă întâlniți cu Makian, Benson și Hennes. Luați-l pe Bigman cu dumneavoastră ca gardă de corp. Este mic, dar e iute și nu-i e teamă de nimic. Înconjurați clădirea centrală cu oameni ai Consiliului, și vă sfătuiesc să aibă la ei, pentru orice eventualitate, blastere cu repetiție și grenade fumigene. Și acum, fiți atent. Între orele doisprezece și cincisprezece minute și doisprezece și treizeci de minute lăsați intrarea din spate nepăzită. O să garantez eu siguranța ei. Să nu păreți surprins, orice s-ar întâmpla mai târziu.

— O să fii și tu acolo?
— Nu. Prezența mea nu va fi necesară.
— Atunci?
— Veți primi o vizită din partea Rătăcitorului în Spațiu. Știe tot ce știu și eu, iar, oricum, din partea lui acuzațiile vor fi și mai nimicitoare pentru criminal.

Doctorul Silvers simți cum se înfiripă în el o undă de speranță.

— Crezi că vom reuși?

Urmă o clipă de tăcere. Apoi David Starr spuse:

— De unde să știu? Nu pot decât să sper.

Pauza următoare se prelungi. Doctorul Silvers simți un curent de aer ca și cum ușa s-ar fi deschis. Se întoarse spre întrerupător. Camera fu inundată de lumină, dar nu mai era nimeni acolo în afară de el.

15. Rătăcitorul în Spațiu

Preia Controlul

David Starr se mișcă cât de repede putu. Nu mai rămăsese mult din noapte. O parte din agitație și din tensiune începuse să dispară, iar oboseala cumplită pe care nu voia să o ia în seamă îl copleșea puțin câte puțin.

Raza lanternei strălucea într-un colț sau altul al camerei. Spera cu adevărat ca ceea ce căuta să nu fie în spatele ușilor speciale. Dacă așa ar fi stat lucrurile, ar fi trebuit să folosească forța și nu se simțea în stare să atragă tocmai acum atenția. Nu vedea acolo nici un seif; nimic care să semene cu așa ceva. Asta era pe de o parte bine, dar pe de altă parte era și rău. Ce căuta el nu putea fi greu de găsit, dar putea să nu fie deloc în cameră.

Ar fi fost păcat având în vedere modul bine plănuit în care obținuse cheile de la cameră. Hennes nu avea cum să-și revină așa de repede după tot ce i se întâmplase.

David zâmbi. Fusesse la început la fel de surprins ca și Hennes. „Eu sunt Rătăcitorul în Spațiu” fuseseră primele cuvinte pe care le spusese prin scut de la ieșirea din cavernele marțienilor. Nu-și putea aminti cum suna vocea lui acolo. Probabil că nici nu o auzea cu adevărat. Poate că, sub influența marțienilor, doar își simțea gândurile așa cum le simțea pe ale lor.

Aici, la suprafață, sunetul vocii lui îl lăsase mut de uimire. Rezonanța și tonul puternic fuseseră de-a dreptul neașteptate. Dar într-o clipă își revenise și înțelesese. Cu toate că scutul lăsa moleculele de aer să treacă, probabil că le încetinea. O asemenea interferență modifica desigur undele sonice.

Lui David nu-i părea rău de asta. Vocea, așa cum se auzea ea, putea fi de folos.

Scutul rezistase bine la radiațiile blasterului. Raza nu fusese oprită complet și putuse să vadă totul cu ochii lui. Până la urmă efectul asupra lui fusese un nimic, în comparație cu cel suferit de Hennes.

Metodic, chiar când se gândea la toate astea, David inspecta conținutul rafturilor și al dulapurilor.

Raza de lumină se opri o clipă. David lăsă la o parte celelalte aparate pentru a lua în mână un mic obiect de metal. Îl studie în lumina lanternei. Atinse un buton care schimbă ceva, după care urmări atent ce se întâmplă.

Inima îi bătea cu putere.

Era dovada finală. Dovada tuturor speculațiilor sale – speculații care fuseseră foarte logice și foarte complete, dar până acum nu se putuse baza decât pe logică. Acum logica se năștea din ceva făcut din molecule, ceva care putea fi simțit și pipăit.

Îl puse în cizmele lui înalte, alături de mască și de cheile pe care i le luase lui Hennes cu puțin timp în urmă în acea noapte.

Închise ușa după el și păși afară. Cupola începea să devină cenușie. Peste puțin timp, fluorescențele principale vor fi aprinse iar ziua va începe oficial. Ultima zi, fie pentru criminali, fie pentru civilizația de pe Pământ.

Între timp mai avea cel puțin șansa să doarmă.

Ferma lui Makian era cufundată într-o tăcere de gheață. Puțini fermieri își dădeau cu părerea despre cele ce se întâmplau. Era ceva serios, desigur, dar nimeni nu putea spune mai mult. Câțiva dintre ei șopteau că Makian fusese prins cu nereguli financiare, dar nimeni nu credea asta. Nu era nici măcar logic, căci pentru așa ceva nu ar fi fost trimisă armata.

Dar în jurul clădirii centrale se învârtteau oameni în uniformă care aveau în mâini blastere cu repetiție. Pe acoperișul clădirii fuseseră instalate

două piese de artilerie iar zona dimprejur fusese evacuată. Toți fermierii, cu excepția celor care erau necesari la menținerea principalelor anexe, erau consemnați în barăci. Puținii care rămăseseră primiseră ordine clare să-și vadă doar de treaba lor.

La ora douăsprezece și cincisprezece minute, cei doi bărbați care patrulau separat la intrarea din spatele clădirii se depărtară lăsând zona nepăzită. La douăsprezece și treizeci de minute își reluară patrularea. Unul dintre artileriștii de pe acoperiș susținu după aceea că văzuse pe cineva intrând în clădire în acel interval de timp. Admisese că îl zărise doar o fracțiune de secundă, dar descrierea lui nu prea avea sens deoarece pretindea că văzuse ceea ce părea a fi un om în flăcări.

Doctorul Silvers nu era sigur de nimic. Nu știa deloc cum să înceapă discuția. Se uită la ceilalți patru care stăteau în jurul mesei.

Primul era Makian. Arăta de parcă nu ar mai fi dormit de o săptămână. Probabil că așa și era. Până acum nu scosese nici un cuvânt. Silvers chiar se întreba dacă Makian era conștient de ce se întâmplă în jurul lui.

Urma Hennes. Acesta purta ochelari negri. Și-i scotea din când în când iar ochii lui erau injectați și furioși. Acum doar stătea acolo mormăind pentru sine.

Cel de-al treilea era Benson. Avea fața tristă și nefericită. Doctorul Silvers petrecuse câteva ore cu el cu o noapte în urmă și nu avea nici o îndoială că toate investigațiile lui fără nici un rezultat erau o rușine și o durere pentru el. Îi vorbise despre marțieni, marțieni adevărați, ca fiind cauza otrăvirilor, dar Silvers știa că nu trebuie să-l ia în serios.

Ultimul era Bigman. Singura persoană veselă dintre toți. Cu siguranță că el nu înțelegea decât o parte a adevăratei crize. Stătea cu spatele rezemat de speteaza scaunului, evident mulțumit că se afla

la masă cu oameni importanți, savurându-și din plin rolul.

Și mai era un scaun pe care Silvers îl adusese la masă. Stătea acolo gol, în așteptare. Nimeni nu comentase acest lucru.

Doctorul Silvers întreținea conversația făcând tot felul de remarci lipsite de importanță, încercând astfel să-și mascheze propria îngrijorare. Ca și acel scaun gol, și el aștepta.

La douăsprezece și șaisprezece minute privi în sus și se ridică încet în picioare. Nu putu să articuleze nici un sunet. Bigman își împinse scaunul și se prăbuși cu el. Hennes se întoarse brusc și apucă masa cu niște degete care deveniră albe de încordare. Benson privi și el cu un murmur. Numai Makian părea nemișcat. Ochii lui se ridicară, apoi privi ca și cum ar fi văzut un alt element de neînțeles într-o lume care devenise prea mare și prea ciudată pentru el.

— Eu sunt Rătăcitorul în Spațiu, spuse arătarea din cadrul ușii.

În luminile puternice ale camerei, strălucirea care îi înconjura capul era într-un fel atenuată, iar fumul din jurul lui era cumva mai substanțial decât îl văzuse Hennes cu o noapte mai înainte.

Rătăcitorul în Spațiu intră. Aproape instantaneu toți cei din cameră își dădură scaunele la o parte lăsând loc liber lângă masă, așa că singurul scaun gol rămase izolat.

Rătăcitorul în Spațiu se așeză, cu fața ascunsă în spatele luminii și cu brațele așezate în față pe masă, dar fără să o atingă. Între masă și brațe rămăseseră câțiva centimetri de spațiu gol.

— Am venit să vorbesc cu criminalii! spuse Rătăcitorul. Hennes rupse tăcerea apăsătoare care se așternuse:

— Vrei să spui hoții? zise el cu vocea plină de venin.

Mâna lui se mișcă spre ochelarii întunecați, dar nu îi dădu la o parte. Degetele îi tremurau vizibil.

Vocea Rătăcitorului în Spațiu era calmă și înceată, iar vorbele lui păreau a avea un ecou puternic.

— Este adevărat că sunt un hoț. Uite cheile pe care le-am sustras din cizmele tale. Nu mai am nevoie de ele.

O strălucire de metal clipi pe deasupra mesei spre Hennes, dar acesta nu le ridică.

Rătăcitorul în Spațiu continuă:

— Dar furtul a avut loc pentru a opri o crimă mai mare. Este crima șefului fermei care petrece periodic nopți întregi în Wingrad City pentru investigații particulare referitoare la otrăviri.

Fața mică a lui Bigman se strâmbă, evident plină de încântare.

— Hei! Hennes! spuse el. Se pare că te-au citit!

Dar Hennes avea ochi și urechi doar pentru arătarea din celălalt capăt al mesei.

— Și e vreo crimă în asta? întrebă el.

— Crima este, acuză Rătăcitorul în Spațiu, o călătorie scurtă în direcția asteroizilor.

— De ce? În ce scop?

— Nu de pe asteroizi a venit ultimatumul criminalilor?

— Mă acuzi că aș fi în spatele otrăvirilor? Neg asta. Cer o dovadă. Asta dacă tu crezi că ai nevoie de vreo dovadă. Poate crezi că mascarada ta mă poate forța să admit o minciună.

— Unde ai fost cu două nopți înainte de venirea ultimatumului?

— N-o să răspund. N-ai dreptul să mă întrebi nimic.

— O să răspund eu pentru tine. Marea mașinărie a otrăvirilor își are sediul pe asteroizi, unde s-a adunat ce a mai rămas din vechile bande de pirați. Creierul se află aici, la fermele lui Makian.

Imediat Makian se ridică în picioare tremurând și începu să vorbească.

Rătăcitorul în Spațiu îi făcu semn să se așeze jos, cu o mișcare fermă a mâinii învăluite de fum,

și continuă:

— Tu, Hennes, ești mesagerul.

Hennes își scoase acum ochelarii. Fața lui umflată și lucioasă avea, din cauza ochilor injectați, o mină mormântală.

— Mă plictisești, Rătăcitorule în Spațiu, sau cum te numești, zise el. Această întrunire, din câte am înțeles eu, avea drept scop discutarea mijloacelor de combatere a otrăvirilor. Dacă este transformată într-o adunare pentru acuzații stupide făcute de un actor amărât, eu plec.

Doctorul Silvers se întinse peste Bigman pentru a-l prinde pe Hennes de încheietura mâinii.

— Te rog să rămâi, Hennes. Aș vrea să aud mai multe despre asta. Nimeni n-o să te condamne fără o dovadă clară.

Hennes îndepărtă mâna doctorului și se ridică de pe scaun. Bigman spuse încet:

— Mi-ar plăcea să te văd împușcat, Hennes, și asta e exact ce se va întâmpla dacă încerci să ieși din cameră.

— Bigman are dreptate, adăugă Silvers. Sunt oameni înarmați afară cu instrucțiuni clare să nu permită nimănui să plece fără ordine de la mine.

Hennes strânse pumnii apoi spuse:

— N-am să mai adaug nici un cuvânt la această procedură ilegală. Sunteți toți martori că sunt reținut cu forța.

Hennes se așeză încrucișându-și brațele. Rătăcitorul în Spațiu vorbi din nou:

— Și totuși, Hennes este doar mesagerul. E un criminal prea mare pentru a fi adevăratul criminal.

Benson spuse cu sfială:

— Dar acum te contrazici.

— Numai aparent, răspunse Rătăcitorul. Să cercetăm crima. Putem afla multe despre un criminal din natura crimei pe care o comite. În primul rând, există faptul că până acum au murit doar câțiva oameni. Probabil că acești criminali ar fi obținut ce-și doreau mult mai repede începând

cu otrăviri la o scară mare, în loc să amenințe șase luni, timp în care au riscat să fie capturați și să nu obțină nimic. Ce înseamnă asta? Se pare că șeful ezită într-un fel să ucidă. Asta, cu siguranță, nu-i stă în fire lui Hennes. Am obținut cele mai multe informații de la Williams, care nu e acum cu noi, și de la care știu că, după sosirea lui la fermă, Hennes a încercat de mai multe ori să-l omoare.

Hennes, uitându-și hotărârea de a nu scoate nici un cuvânt, strigă:

— Minciună!

Rătăcitorul în Spațiu continuă fără a-l lua în seamă:

— Așa că Hennes n-ar avea nici o reținere față de ideea de crimă. Deci, va trebui să găsim pe cineva mai „blând”. Și totuși, ce anume face ca o persoană blândă să omoare oameni pe care nu i-a văzut niciodată și care nu i-au făcut nici un rău? La urma urmelor, cu toate că un procent nesemnificativ din populația Pământului a fost otrăvit, numărul morților atinge câteva sute. Cincizeci dintre ei erau copii. Probabil că, în cazul ăsta, există o dorință de bogăție și de putere care copleșește toată această blândețe. Ce stă în spatele acestei dorințe? Probabil o viață plină de frustrări care l-a făcut să urască groaznic întreaga omenire, dorind să le arate celor care-l disprețuiesc cât de puternic este el cu adevărat. Deci căutăm un om care ar avea un complex de inferioritate avansat. Unde putem găsi unul ca el?

Toți se uitau la Rătăcitorul în Spațiu cu un interes care li se citea în priviri. Până și Makian devenise acum interesat. Benson se încruntă auzind cele spuse, iar lui Bigman îi pierise zâmbetul de pe față. Rătăcitorul în Spațiu continuă:

— Și cea mai importantă dovadă apare după sosirea lui Williams la fermă. A fost întâi suspectat că e spion. Povestea despre otrăvirea surorii sale a fost ușor dovedită ca fiind falsă. Hennes, după cum

am mai spus, a vrut chiar să-l omoare. Șeful, cu muștrări de conștiință, a adoptat o altă metodă. A încercat să-l neutralizeze pe Williams făcându-și-l prieten și pretinzând că nu-l poate suporta pe Hennes. Și acum să punem totul cap la cap. Ce știm despre liderul criminalilor? Este un om cu muștrări de conștiință care *a părut* prietenos cu Williams și neprietenos cu Hennes. Un om cu un complex de inferioritate ce a rezultat dintr-o viață plină de frustrări, pentru că era diferit de ceilalți, unul mai mic...

Urmă o mișcare rapidă. Un scaun se îndepărta de masă, iar una din persoane se dădu înapoi rapid cu blasterul în mână. Benson se ridică în picioare și strigă:

— Pe Jupiter! *Bigman!*

Doctorul Silvers strigă și el neajutorat:

— Dar... Dar... L-am adus aici ca bodyguard. E înarmat! Pentru o clipă Bigman stătu nemișcat, cu blasterul pregătit, urmărindu-i pe fiecare cu ochii lui mici.

16. Soluția

Bigman spuse cu o voce fermă:

— Să nu ne pripim să tragem vreo concluzie. S-ar părea că Rătăcitorul în Spațiu m-a descris pe mine, dar până acum nu mi-a pronunțat numele.

Toți îl urmăreau atent. Nici unul nu scotea o vorbă.

Bigman își răsuci dintr-o dată blasterul, îl prinse de țeavă și îl aruncă pe masă, unde alunecă zgomotos în direcția Rătăcitorului în Spațiu.

— Vă spun că nu sunt cel pe care-l căutați și, drept dovadă, iată arma mea.

Degetele Rătăcitorului, parțial învăluite de fum, se întinseră spre el.

— Și eu spun că nu ești cel pe care îl căutăm, zise el, iar blasterul alunecă înapoi spre Bigman.

Bigman se întinse după el, îl puse în toc și se așeză la loc.

— Și acum, spune mai departe, Rătăcitorule.

— Ar fi putut să fie Bigman, dar există multe motive care ne opresc să credem asta. Primul ar fi acela că neînțelegerile dintre Bigman și Hennes au apărut cu mult înainte de sosirea lui Williams la fermă.

Doctorul Silvers protestă:

— Dar fii atent! Dacă liderul pretindea că nu se înțelege cu Hennes, s-ar putea ca asta să nu fi fost doar de dragul lui Williams. Putea să fie un plan pus la punct cu mult timp înainte.

Rătăcitorul în Spațiu continuă:

— Punctul dumneavoastră de vedere, doctore Silvers este corect, dar gândiți-vă și la ce urmează. Șeful, oricare ar fi el, trebuie să aibă controlul complet al tacticii bandei de criminali. Ar trebui să-și impună resentimentul față de crimă în fața celor mai periculoși răufăcători din întreg sistemul solar. Și asta nu o putea face decât într-un singur

fel, și anume aranjând totul astfel încât ei să nu poată continua fără el. Dar cum? Simplu! Controlând producerea otrăvii și metoda de otrăvire. Cu siguranță că Bigman nu poate face nimic din toate astea.

— De unde știi? întrebă Silvers.

— Simplu. Bigman nu are pregătirea necesară pentru a putea crea și produce o nouă otravă mai puternică decât toate otrăvurile cunoscute. Nu are nici laboratoare pentru acest lucru și nici pregătirea botanică și bacteriologică în acest sens. Nu are acces la silozurile din Wingrad City. Dar toate astea *i se potrivesc lui Benson!*

Agronomul, transpirând abundent, rosti cu strigăt slab:

— Ce-ai de gând? Mă pui la încercare la fel ca și pe Bigman?

— Pe Bigman nu l-am pus la încercare, spuse Rătăcitorul în Spațiu. Nici măcar nu l-am acuzat. Dar pe tine te acuz, Benson. Tu ești creierul și liderul acestui plan de otrăviri!

— Nu-i adevărat. Ești nebun!

— Deloc. Sunt cât se poate de sănătos! Williams te-a suspectat de prima dată și mi-a comunicat suspiciunile lui.

— Dar nu avea nici un motiv. Am fost cât se poate de deschis față de el.

— Mult prea deschis. Ai făcut greșeala de a-i spune opinia despre acea bacterie de pe Marte care crește pe produsele fermei și care ar fi sursa otrăvirilor. Ca agronom, ar fi trebuit să știi că asta e imposibil. Viața de pe Marte nu este formată din proteine și ea nu poate hrăni plantele de pe Pământ mai mult decât le-ar hrăni o stâncă. Așa că ai spus intenționat o minciună. Asta l-a făcut pe Williams să se întrebe dacă nu cumva ai făcut tu vreun extract dintr-o bacterie de pe Marte. Extractul ar fi otrăvitor. Nu ești de acord cu mine?

Benson protestă violent:

— Dar cum aş fi putut răspândi otrava? Nu are nici un sens ce spui.

— Ai acces la transporturile fermelor lui Makian. După primele otrăviri, ai putut aranja să obţii probe din silozurile aflate în oraş. I-ai povestit lui Williams cât de meticulos adunai probe din diferite silozuri, de la diferite adâncimi ale silozurilor. I-ai spus cum foloseşti acel harpon pe care chiar tu însuţi l-ai inventat.

— Dar ce e rău în asta?

— Chiar prea mult. Ieri noapte am obţinut de la Hennes nişte chei. Le-am folosit pentru a ajunge în singurul loc încuiat din fermă – laboratorul tău. Acolo am găsit asta.

Ridică în lumină un mic obiect de metal. Doctorul Silvers întreabă:

— Ce e ăla, Rătăcitorule în Spaţiu?

— Este aparatul cu care lua probe Benson. Se potriveşte la capătul puştii harpon. Fiţi atenţi cum funcţionează.

Rătăcitorul în Spaţiu atinse un mic buton aflat la un capăt al dispozitivului.

— Acţionând harponul, acesta aruncă acest dispozitiv de prindere. Aşa! Acum priviţi.

Urmă un bâzâit slab. După cinci secunde, zgomotul încetă, iar capătul din faţă al dispozitivului se desfăcu, rămase aşa preţ de o secundă, apoi se închise la loc.

— Aşa e făcut să funcţioneze! strigă Benson. N-am făcut nici un secret din asta!

— Nu, n-ai făcut, spuse Rătăcitorul cu severitate. Te-ai certat cu Hennes zile întregi pentru Williams. N-ai avut curajul să-l ucizi. Abia la urmă ai venit cu harponul la Williams pentru a vedea dacă îl va surprinde în vreun fel şi-l va da de gol. Dar n-a fost aşa, şi oricum Hennes nu mai putea aştepta. Zukis avea instrucţiuni clare să-l omoare.

— Dar ce e în neregulă cu acest dispozitiv?

— Să vă arăt din nou cum funcționează. Dar de data asta, doctore Silvers, fiți atent la partea dinspre dumneavoastră a dispozitivului.

Doctorul Silvers se aplecă peste masă, privind atent. Bigman, cu blasterul scos pentru a doua oară, îi urmărea atent pe Hennes și pe Benson. Makian stătea în picioare iar obrajii lui trași se înroșiseră.

Pentru a doua oară dispozitivul fu pregătit. Încă o dată gura lui se deschise, dar acum toți puteau vedea partea indicată, unde o bucată de metal se trase înapoi dezvăluind o mică gaură în care strălucea o substanță vâscoasă.

— Iată, spuse Rătăcitorul în Spațiu, puteți vedea ce se întâmplă. De fiecare dată când Benson lua câte o probă, câteva boabe de grâu, o bucată de fruct, o frunză de lăptucă erau mânjite cu această substanță incoloră, de fapt un extras otrăvitor dintr-o bacterie de pe Marte. Este o otrăvă simplă, fără îndoială, care nu e afectată de procesele de preparare a mâncării și apare într-o bucată de pâine, un borcan de gem sau în mâncarea unui copil. Benson bătu cu pumnul în masă.

— E o minciună! O minciună sfruntată!

— Bigman, ordonă Rătăcitorul în Spațiu, astupă-i gura. Stai lângă el și nu-l lăsa să se miște.

— Rătăcitorule în Spațiu, protestă doctorul Silvers, ai adus dovezi clare, dar trebuie să-l lași să se apere.

— Nu mai avem timp, replică Rătăcitorul în Spațiu, iar dovada care o să vă satisfacă va veni imediat.

Bigman își folosi batista ca pe un căluș. Benson se zbatu un timp, dar apoi se așează în tăcere, plin de sudoare, când patul blasterului din mâna lui Bigman îl lovi zgomotos în țeastă.

— Data viitoare, îi puse în vedere Bigman, te voi lovi destul de tare ca să te ia somnul; și poate am să-ți fac și un cucui.

Rătăcitorul în Spațiu se ridică.

— Toți l-ați suspectat, sau ați pretins că-l suspectați pe Bigman când am vorbit prima dată despre un om cu un complex de inferioritate pentru că este mic. Sunt multe feluri de a fi mic, nu numai în înălțime. Bigman compensează înălțimea cu firea bătaioasă și cu felul în care își susține cu voce tare opiniile. Oamenii îl respectă pentru asta. Benson, trăind aici pe Marte printre oameni de acțiune, este catalogat ca „un fermier tocilar”, este ignorat ca fiind slab de înger și privit de sus de oameni pe care îi consideră inferiori. Să nu fii în stare să compensezi asta decât prin crime pline de lașitate este un alt fel de a fi mic, unul mult mai groaznic. Dar Benson este bolnav mental. A obține o mărturisire din partea lui ar fi dificil, poate chiar imposibil. Dar Hennes este la fel de bun pentru a ne dezvălui activitățile viitoare ale criminalilor. Ne poate spune exact unde anume în zona asteroizilor îi putem găsi pe acoliții lor. Ne poate spune unde este stocată otrava ce va fi folosită la miezul nopții. Ne-ar putea spune multe lucruri.

Pe fața lui Hennes apăru un rânjet.

— Aș putea să nu vă spun nimic, și n-am să vă spun nimic. Dacă ne împușcați pe amândoi, lucrurile se vor petrece ca și cum am fi în viață. Așa că puteți să v-o faceți cu mâna voastră!

— Vei vorbi, întrebă Rătăcitorul în Spațiu, dacă îți garantăm siguranța personală?

— Cine ar crede în garanția ta? răspunse Hennes. O să rămân la povestea mea. Sunt nevinovat. Dacă ne ucideți, nu rezolvați nimic.

— Îți dai seama că dacă nu vorbești, milioane de bărbați, femei și copii vor muri?

Hennes dădu nepăsător din umeri.

— Foarte bine, continuă Rătăcitorul în Spațiu. Am auzit destul de multe despre efectele otrăvii create de Benson. Odată aflată în stomac, absorbția ei se face foarte repede; nervii pieptului sunt paralizați; victima nu mai poate respira. Este, de

fapt, o strangulare dureroasă care durează cinci minute. Dar asta doar dacă otrava este în stomac.

În timp ce vorbea, Rătăcitorul în Spațiu scoase din buzunar o mică bilă de sticlă. Deschise dispozitivul de prelevat probe și trecu bila peste suprafața vâscoasă până când strălucirea sticlei pieri fiind acoperită în totalitate cu otravă.

— Dar lucrurile stau cu totul altfel dacă otrava ar fi pusă chiar între buze. Ar fi absorbită mult mai încet, iar efectul ei va fi treptat. Makian, strigă el brusc, iată-l pe omul care te-a trădat! A folosit ferma ta pentru a organiza otrăvirile și pentru a ruina sindicatele fermierilor. Pune-i cătușele!

Rătăcitorul în Spațiu aruncă o pereche de cătușe pe masă.

Makian, cu un strigăt de furie reținută prea mult timp, se repezi la Hennes. Un moment, dorința de răzbunare îi dădu din nou puterea din tinerețe, iar Hennes i se împotrivi fără nici un folos.

Când Makian se dădu la o parte, Hennes era legat de scaun, mâinile îi erau prinse la spate, iar încheieturile încătușate strâns.

Makian spuse nervos:

— După ce mărturisești, va fi plăcerea mea să te rup în bucăți cu mâinile goale.

Rătăcitorul în Spațiu făcu înconjurul mesei apropiindu-se încet de Hennes și având între degete micuța bilă de sticlă mânăjită cu otravă. Hennes încercă să se ferească. La celălalt capăt al mesei, Benson începu să se miște violent, dar Bigman îl făcu din nou să se potolească.

Rătăcitorul în Spațiu prinse între degete buza de jos a lui Hennes și o trase în afară dezvelindu-i dinții. Hennes încercă să se smulgă din strânsoare, dar degetele Rătăcitorului strânsesă mai puternic și Hennes scoase un strigăt înfundat. Rătăcitorul în Spațiu lăsă să cadă bila de sticlă în spațiul dintre buze și dinți.

— Cred că e nevoie de zece minute până când vei absorbi destul de multă otravă prin papile

pentru a-și face efectul, spuse el calm. Dacă ești de acord să cooperezi, vom scoate bila înainte de termen și te vom lăsa să-ți clătești gura. Altfel, otrava își va face încet efectul. Treptat, va deveni din ce în ce mai greu să respiri și, până la urmă, într-o oră vei muri strangulat încet. Dacă mori, oricum nu rezolvi nimic, pentru că demonstrația va fi extrem de plină de învățăminte pentru Benson, cu care vom proceda apoi la fel pentru a afla adevărul.

Pe tâmpilele lui Hennes apărură picături de sudoare. Scoase niște sunete de parcă s-ar fi înecat.

Rătăcitorul în Spațiu așteptă răbdător. La un moment dat Henens strigă:

— O să vorbesc! O să vorbesc! Scoate-mi-o din gură! *Scoate-mi-o!*

Vorbele erau mormăite prin buzele lui strâmbe, dar pe față i se vedeau clar frica și intenția de a vorbi.

— Bun! Doctore Silvers, ar fi bine să notezi.

Trecură trei zile până când doctorul Silvers se întâlnește cu David Starr. Nu dormise prea mult în aceste ultime trei zile și era obosit, dar nu atât de obosit încât să nu treacă să-l vadă pe David. Bigman, care nu-l părăsise pe doctorul Silvers în tot acest interval, era la fel de bucuros să-l vadă pe David.

— A mers, spuse bucuros Silvers. Sunt sigur că ai auzit. A mers nesperat de bine.

— Știu, zise David zâmbind, Rătăcitorul în Spațiu mi-a spus tot.

— Înseamnă că l-ai mai văzut de atunci.

— Da, dar numai pentru câteva clipe.

— A dispărut imediat după aceea. L-am menționat în raport, trebuia chiar. Dar oricum, mi s-a părut că mă fac de râs. Până la urmă îi am pe Makian și pe Bigman ca martori.

— Și pe mine, spuse David.

— Da. Bine oricum că s-a terminat. Am localizat rezerva de otravă și am curățat asteroizii.

Avem doisprezece oameni care vor primi închisoare pe viață, dar până la urmă descoperirea lui Benson va fi de ajutor. Experimentele lui privind viața de pe Marte sunt, într-un fel, revoluționare. Asta face posibilă crearea unor noi serii de antibiotice. Dacă prostul ar fi încercat să ajungă cineva în știință, sunt sigur că ar fi ajuns un om important. Numai cu mărturisirea lui Hennes am putut să-l oprim.

— Mărturia a fost pregătită cu grijă. Rătăcitorul în Spațiu a început să-l intimideze cu o noapte înainte.

— Da, oricum mă îndoiesc că cineva ar fi putut să se opună pericolului de otrăvire la care a fost expus Hennes. De fapt, ce s-ar fi întâmplat dacă Hennes ar fi fost nevinovat? Rătăcitorul în Spațiu a riscat.

— Nu chiar. Acolo nu a fost nici un pic de otrăvă. Benson știa asta. Crezi că ar fi lăsat prelevatorul de probe în laborator cu otrăvă pe el ca dovadă împotriva lui? Crezi că ar fi ținut otrava unde ar fi putut fi găsită accidental?

— Dar otrava de pe bilă...

— ... era simplă gelatină, fără nici un gust. Benson și-ar fi dat seama de asta. Din cauza asta nu a încercat Rătăcitorul să obțină vreo mărturisire de la el. De asta i-a ținut gura închisă, ca să-l împiedice să-l avertizeze pe Hennes. Dar și el și-ar fi putut da seama dacă n-ar fi fost orbit de panică.

— Mii de comete! spuse doctorul Silvers sec.

Încă își mai freca bărbia în timp ce spunea că se va retrage să se odihnească.

David se întoarse spre Bigman.

— Și acum ce o să faci, Bigman?

— Doctorul Silvers mi-a oferit o slujbă permanentă la Consiliu, răspunse Bigman. Dar nu cred c-o să accept.

— De ce?

— Păi, am să-ți spun, *mister Starr*. Mi-am gândit că o să merg cu tine, oriunde ai pleca de

acum încolo.

— Nu mă duc nicăieri, doar pe Pământ.

Erau singuri, dar Bigman se uită cu prudență în spate înainte de a spune ceva.

— Mi se pare mie că o să te duci în multe locuri în afară de Pământ, Rătăcitorule în Spațiu.

— *Cum?*

— Da. Am știut de prima dată când ai apărut învăluit în fum și lumină. De asta nu te-am luat în serios când m-ai acuzat că eu sunt criminalul, spuse Bigman cu fața numai un zâmbet.

— Crezi că știi ce spui?

— Sigur. N-am putut să-ți văd fața sau detaliile costumului, dar purtai cizme și aveai aceeași înălțime și aceeași constituție.

— Coincidență!

— Se poate. N-am putut vedea forma cizmelor, dar am văzut totuși ceva din ele, de exemplu culoarea. Iar tu ești singurul fermier de care am auzit vreodată că acceptă să poarte cizme vopsite doar în alb și negru!

David Starr își dădu capul pe spate și începu să râdă.

— Ai câștigat. Chiar vrei să fim împreună?

— Aș fi mândru!

David întinse mâna, iar Bigman i-o strânse cu putere.

— Atunci, împreună să fim, oriunde vom merge! spuse David.

PARTEA A-II-A

CAPCANA

1. Nava Blestemată

Cincisprezece minute până la decolare! Atlas aștepta să-și ia zborul. Formele zvelte și bine conturate ale navei spațiale străluceau în lumina Pământului care străpungea bezna nopții lunare. Prova ei curbată era îndreptată spre spațiu. Vidul cosmic o înconjura, iar dedesubt se afla praful selenar. Nu avea nici un fel de echipaj. La bord nu era nimeni.

Doctorul Hector Conway, președintele Consiliului Științei, întrebă nerăbdător:

— Cât e ceasul, Gus?

Nu se simțea prea bine în birourile Consiliului de pe Lună. Pe Pământ ar fi stat la ultimul etaj al obeliscului din piatră și fier căruia i se spunea *Science Tower* s-ar fi putut uita pe fereastră spre International City.

Aici, pe Lună au făcut tot ce le-a stat în putință. Birourile aveau ferestre false cu desene strălucitoare în spatele lor. Erau colorate cât mai realist, iar luminile din spatele lor își modificau intensitatea de-a lungul zilei simulând astfel amiaza, crepusculul și seara. În timpul perioadei de somn emiteau chiar o lumină obscură de un albastru închis.

Dar asta nu era suficient pentru un pământean ca Hector Conway. Știa că dacă ar sparge geamurile nu ar găsi în spatele lor decât niște miniaturi pictate și dacă le-ar sparge și pe astea ar ajunge ori într-o altă cameră, ori chiar la stânca selenară.

Doctorul Augustus Henree, cel căruia i se adresase Conway, se uită la ceas, apoi spuse între două fumuri de pipă:

— Mai sunt cincisprezece minute. Nu avem de ce să ne facem griji. *Atlas* funcționează perfect, chiar ieri i-am făcut ultimele verificări.

— Știu asta. Părul lui Conway era alb complet și părea mai bătrân decât Henree, lunganul cu fața subțire. Lucky mă îngrijorează.

— Lucky?

— Mă tem că a devenit un reflex, spuse Conway cu un zâmbet timid. Vorbesc despre David Starr. Dar toată lumea i-a spus zilele astea Lucky. Nu i-ai auzit?

— Lucky Starr, hm? Numele i se potrivește. Dar ce e cu el? Până la urmă a fost ideea lui, nu?

— Exact. E genul lui de idei. Mă gândesc să nu se năpustească asupra Consulatului Sirian de pe Lună.

— Chiar aș vrea să facă asta.

— Nu glumi! Câteodată mă gândesc că tu îl încurajezi în ideea lui de a face totul de unul singur. De asta am venit aici pe Lună, ca să fiu cu ochii pe el, și pe navă.

— Dacă pentru asta ai venit aici, să știi că nu prea-ți faci treaba.

— Eee, nu pot să-l urmăresc peste tot ca o mămică. Dar, oricum, Bigman e cu el. I-am spus pișpiriului că îl jupoi de viu dacă Lucky se hotărăște să atace Consulatul Sirian de unul singur.

Pe Henree îl bufni râsul.

— Îți spun eu că așa o să facă, mormăi Conway. Și ce e mai rău, e că o să scape fără probleme.

— Păi, și atunci?

— Asta o să-l încurajeze, și într-o zi va risca un pic mai mult, iar el este un om prea valoros ca să-l pierdem.

John Bigman Jones se legăna mergând pe podeaua din lut bine bătătorit, cărând cu cea mai mare grijă cutia de bere. Nu erau câmpuri antigravitaționale în afara orașului, așa că aici la spațioport trebuia să te descurci cum puteai cu gravitația de pe Lună. Din fericire, Bigman fusese născut și crescut pe Marte, unde gravitația era doar de două ori mai mică decât cea normală, așa că pentru el nu era un lucru deosebit de greu. Acum

cântărea doar nouă kilograme. Pe Marte ar fi cântărit douăzeci și trei, iar pe Pământ cincizeci și cinci.

Ajunse la santinelă care îl privea amuzată. Santinela era îmbrăcată în uniformele Gărzii Naționale de pe Lună și era obișnuită cu gravitația mică.

John Bigman Jones îi strigă:

— Hei! Nu sta acolo ca o statuie! Ți-am adus o bere. Fac eu cinste!

Santinela păru surprinsă, apoi spuse cu o urmă de regret în glas:

— Nu pot să beau în timpul serviciului.

— Bine. O s-o beau eu. Eu sunt John Bigman Jones. Poți să-mi spui Bigman.

Îi venea doar până la bărbie santinelei, care nu era foarte înaltă, dar Bigman își întinse mâna ca și cum santinela ar putea ajunge la ea fără probleme.

— Eu sunt Bert Wilson. Ești de pe Marte?

Se uită la cizmele roșu-purpuriu ale lui Bigman. Nimeni în afară de un fermier marțian nu ar fi avut curajul să iasă cu ele. Bigman se uită mândru la cizme.

— Normal! Sunt aici de o săptămână. Pe Spațiu! Ce pietroi mai e și luna asta! Voi nu ieșiți niciodată afară?

— Câteodată. Când e necesar. Nu prea ai multe de văzut pe-aici.

— Chiar aș vrea să ies. Nu prea-mi place să stau închis.

— În spatele meu, acolo, e o ieșire.

Bigman urmări degetul mare care arăta în spate, peste umărul sergentului. Coridorul – destul de prost luminat la acea distanță de Luna City – se strâmta într-o spărtură în zid.

— Dar nu am costum, spuse Bigman.

— N-ai putea să ieși nici dacă ai avea așa ceva. Momentan, nimeni n-are voie să iasă fără permis.

— De ce?

Wilson dădu răspunsul căscând:

— Au o navă acolo care e gata să plece – se uită la ceas – peste vreo douăsprezece minute. Poate o să se mai liniștească lucrurile după aia. Nu prea știu nici eu ce se întâmplă.

Santinela se legănă pe călcâie și urmărește ultima picătură de bere cum se scurgea pe gâtul lui Bigman.

— Auzi, n-ai luat cumva berea de la Pasty's Port Bar? E multă lume acolo?

— Nu e nimeni. Fii atent! O să-ți ia cincisprezece secunde să te duci până acolo și să-ți iei una. Eu oricum n-am nimic de făcut. O să stau aici și o să am grijă să nu se întâmple nimic cât timp ești plecat.

Wilson se uită pofticios în direcția barului.

— Mai bine nu.

— Cum vrei!

Aparent, nici unul dintre cei doi nu observă silueta care trece prin spatele lor pe coridor, apoi prin spărtura din stâncă unde ușa uriașă a ecluzei bara calea spre exterior.

Wilson făcuse câțiva pași spre bar, ca și cum l-ar fi atras, dar apoi spuse:

— Nu! Mai bine nu!

Zece minute până la lansare.

Fusese ideea lui Lucky Starr. Era în biroul lui Conway în ziua în care ajunsese știrea că T.S.S. *Waltham Zachary* fusese jefuit de pirați, încărcătura furată, tot echipajul mort în spațiu, și cei mai mulți dintre pasageri captivi. Cei din navă au încercat o luptă zadarnică care ar fi avariat nava și i-ar fi făcut pe pirați să o considere ne semnificativă. Dar, cu toate astea, furaseră tot ce putea fi de furat, chiar și motoarele.

— Centura de asteroizi e dușmanul nostru! spuse Lucky. O sută de mii de stânci!

— Chiar mai multe, îl completă Conway aruncându-și țigara. Dar ce putem face? Chiar de pe vremea Imperiului Terestru asta a devenit o grijă; cei de pe asteroizi au fost mai tari decât noi.

De zeci de ori am fost să curățăm cuiburile de acolo, și de fiecare dată am lăsat destule pentru le da posibilitatea să se înmulțească din nou. Acum douăzeci și cinci de ani...

Bătrânul membru al Consiliului se opri brusc. În urmă cu douăzeci și cinci de ani, părinții lui Lucky fuseseră uciși în spațiu iar el, pe atunci un băiețel, fusese catapultat în spațiu.

— Problema e că nici măcar nu știm unde se află toți asteroizii, spuse Lucky iar ochii lui căprui nu lăsară să se întrezărească nici o durere.

— Normal că nu! Ar trebui o sută de ani și o sută de nave pentru a culege informațiile necesare despre asteroizi. Ca să nu mai vorbim de faptul că forța de gravitație a lui Jupiter le va schimba în permanență orbita.

— Am putea totuși să încercăm. Dacă trimitem o navă, pirații ar putea să nu-și dea seama că e ceva imposibil și să se teamă de consecințele unei cartografieri. Dacă își dau seama ce facem, nava va fi atacată.

— Bun, și pe urmă?

— Să presupunem că am trimite o navă complet automatizată, complet echipată, dar fără nici un om la bord.

— Se poate, dar e destul de scump.

— Dar s-ar putea să merite! Să presupunem că am echipa-o cu navele de salvare proiectate să părăsească automat nava când senzorii înregistrează modelul energetic al unui motor hiperatomic. Ce crezi că ar face pirații?

— Ar transforma navele de salvare în niște bucăți de metal pierdute în spațiu, ar urca la bordul navei și ar lua-o la baza lor.

— Una din bazele lor! Corect! Și dacă văd navele de salvare plecând, atunci nu vor fi surprinși dacă nu găsesc pe nimeni la bord. Oricum, ar fi o navă de supraveghere neînarmată. Nu te aștepti ca echipajul să opună rezistență.

— Bine, bine, unde vrei să ajungi cu asta?

— Să presupunem în continuare că este programată să explodeze imediat ce temperatura absolută este mai mare de douăzeci de grade, lucru ce se va întâmpla dacă este adusă într-un hangar de pe asteroizi.

— Deci propui o capcană?

— Una gigantică! Ar distruge un întreg asteroid. Ar putea distruge zeci de nave ale piraților. Mai mult, observatoarele noastre de pe Ceres, Vesta, Juno, Pallas pot recepționa lumina exploziei. Apoi, dacă îi putem localiza pe pirații în viață am putea obține informații care ne-ar putea fi folositoare.

— Înțeleg!

Și așa au început să lucreze la *Atlas*.

Silueta întunecată din interiorul scobiturii care ducea pe suprafața lunii lucra cu o rapiditate sigură. Panoul de control de la ușa camerei de depresurizare era încuiat, dar cedă imediat sub fasciculul filiform al pistolului termic. Discul de metal blindat se deschise imediat. Degetele înmănușate lucra cu repeziciune. Apoi discul fu înlocuit și lipit la loc cu fascicul mai larg și mai rece al aceuiași pistol.

Ușa de la cameră se deschise. Alarma care în mod normal ar fi sunat de fiecare dată când se întâmpla acest lucru rămase tăcută de data asta; circuitele ei fuseseră scoase din funcțiune. Umbra intră în camera de depresurizare, apoi ușa se închise în spatele ei. Mai înainte de a deschide ușa ce dădea la suprafață care era chiar în fața sasului, desfăcu materialul din plastic flexibil pe care îl avea la subraț. Intră în el, acesta acoperindu-l complet și mulându-se pe corpul lui. Nu avea decât o deschizătură din silicon transparent în dreptul ochilor. Un mic rezervor de oxigen lichid era legat de un furtun care ducea la aparatul de respirat și era prins de centură. Era un semicostum spațial, proiectat doar pentru scurte ieșiri în zone lipsite de oxigen, care nu garanta o autonomie mai mare de o jumătate de oră.

Speriat, Wilson își roti capul.

— Ai auzit?

Bigman privi uimit la santinelă.

— N-am auzit nimic.

— Pot să jur că a fost ușa de la camera de depresurizare. Totuși, nu se aude alarma.

— Ar trebui să se audă?

— Normal. Trebuie să știi când se deschide ușa. Sună alarma când e aer înăuntru, iar în rest stă aprins un bec. Altfel cineva ar putea să deschidă ușa și să scoată astfel tot aerul din coridor sau dintr-o navă.

— Păi atunci, dacă nu s-a auzit nici o alarmă, n-ai de ce să-ți faci probleme.

— De asta nu sunt prea sigur!

Cu niște salturi mari, de câte șase metri la gravitația de pe Lună, santinela ajunsese la ușă. Se opri lângă panoul de comandă și activă trei grupuri de becuri fluorescente care făcură lumină ca în miezul zilei.

Bigman îl urmă, sărind cu stângăcie, de fiecare dată riscând să-și piardă echilibrul și să aterizeze în nas.

Wilson avea blasterul scos. Cercetă ușa, apoi se întoarse să se uite din nou pe coridor.

— Ești sigur că nu ai auzit nimic?

— Nimic, răspunse Bigman, dar, desigur, nici nu eram atent. *Cinci minute până la lansare.*

Praful selenar se ridica pe măsură ce silueta în costum spațial se îndrepta spre *Atlas*. Nava strălucea în lumina pământului, dar suprafața fără atmosferă a Lunii nu transmitea lumina nici măcar câțiva centimetri în umbra munților care înconjurau spațioportul.

Cu trei salturi lungi silueta trecu de porțiunea luminată și ajunsese în umbra neagră aruncată de navă.

Se urcă pe scară, sărind câte zece trepte odată. Ajunse la sasul de depresurizare al navei. După câteva clipe se deschise apoi se închise la loc.

Atlas avea un pasager. Un singur pasager!

Santinela stătea în fața ușii care i se părea că arăta dubios. Bigman continua să trăncănească.

— A trecut aproape o săptămână. Trebuie să umblu după prietenul meu și să am grijă să nu dea de necaz. Cum o fi asta pentru un cowboy al spațiului ca mine?! N-am avut nici o ocazie să...

Santinela, îngrijorată, îl întrerupse:

— Mai potolește-te, prietene. Uite care-i treaba, ești un puști de treabă, dar las-o pe altă dată.

Pentru o clipă se uită la panoul de control al încuietorii.

— Asta e ciudat, spuse el.

Bigman se umfla amenințător. Fața lui mică se înroșea. Îl apucă de umăr pe bărbatul de gardă și îl întoarse aproape gata să-și piardă și el echilibrul.

— Hei, amice, pe cine faci tu puști?

— Auzi, lasă-mă-n pace!

— O clipă! Avem ceva de lămurit! Să nu crezi că mă las călcat în picioare dacă sunt mai mic decât ceilalți. Hai, ridică-i. Hai, hai! Ridică-ți pumnii sau îți împrăștii nasul pe toată fața!

Bigman sărea de colo-colo în jurul santinelei. Wilson se uita la ei uimit.

— Ce te-a apucat? Nu te mai prosti!

— Aha! Ți-e frică!

— Nu pot să mă bat cât timp sunt de gardă. Și, în plus, n-am vrut să te jignesc. Am o treabă de făcut și nu am timp de tine.

Bigman își coborî pumnii și spuse:

— Mi se pare că nava decolează.

Nu se auzea nimic, desigur, căci sunetul nu trece prin vid, dar podeaua de sub ei vibra ca răspuns la loviturile de ciocan ale jetului rachetei care ridica nava de la suprafața astrului.

— Asta e bine, spuse Wilson dând din cap, cred că nu mai are nici un rost să fac vreun raport. Oricum e prea târziu.

Uitase de panoul de control.

Lansare!

Țevile de evacuare din ceramică se deschiseră sub *Atlas* și motoarele principale porniră și ele cu furie. Încet și maiestuos nava se ridica și se mișca greoi. Apoi viteza crescuse. Străpunse cerul negru micșorându-se până ajunse doar o stea între atâtea altele, iar apoi dispăru complet.

Doctorul Henree se uită pentru a cincisprezecea oară la ceas și spuse:

— A plecat. Trebuie să fi plecat până acum.

Îndreptă capătul pipei spre cadranul ceasului bătând de câteva ori în el.

— Să întrebăm autoritățile portului, se agită Conway.

Peste cinci secunde se uitau amândoi la groapa de lansare pe ecranul de proiecție tridimensională. Era încă deschisă. Chiar și la temperaturile scăzute de pe Lună, partea întunecată a gropii mai fumega încă.

— A fost o navă frumoasă, spuse Conway dând din cap.

— Încă mai este!

— Eu mă gândesc la ea ca la trecut. În câteva săptămâni va fi o ploaie de metal topit. E o navă cu un destin tragic.

— Să sperăm că pe undeva e o bază de-a piraiților care va avea și ea un destin tragic.

Henree dădu din cap gânditor.

Amândoi își întoarseră privirile când ușa se deschise. Era doar Bigman.

Venea spre ei zâmbind.

— E bine să fii din nou în Luna City. Poți să simți cum te întorci la greutatea normală o dată cu fiecare pas. Bătu din picioare apoi sări de câteva ori. Încercați asta unde am fost eu și o să vă dați cu capul de tavan, apoi o să arătați ca niște fraieri.

Conway întrebă încruntat:

— Unde e Lucky?

— Știu unde este, răspunse Bigman. Tot timpul știu unde este. Știți că *Atlas* tocmai a decolat?

— Da, da, știm asta, dar unde e Lucky?

— Pe *Atlas*, normal. Unde credeți că o să fie!

2. Scursurile Spațiului

Doctorul Henree scăpă din mână pipa care se lovi de podeaua de linolit. Nu fusese atent.

— Ce?

Conway se înroși, iar fața lui grăsuță de culoare roz ieșea în evidență prin contrast cu părul alb.

— E o glumă?

— Nu. S-a urcat pe navă cu cinci minute înainte de lansare. Eu am stat de vorbă cu santinela, Wilson parcă îl chema, și i-am atras atenția. Era să mă iau la bătaie cu el și i-aș fi arătat o șmecherie veche, spuse executând un un-doi cu pumnii rapid în aer, dar nu l-au ținut curelele.

— L-ai lăsat? Nu ne-ai avertizat?

— Cum aș fi putut? Trebuie să fac ce mi-a spus Lucky. Mi-a spus că trebuie să se urce pe navă în ultima clipă și fără să afle nimeni, fiindcă dumneavoastră sau doctorul Henree l-ați fi oprit.

Conway oftă.

— A făcut-o. Pe Spațiu, Gus, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu pot avea încredere în jumătatea asta de marțian! Bigman, prostule! Știai că nava asta e o capcană.

— Normal. Și Lucky știe. Mi-a spus să nu trimiteți nici o navă după el, altfel lucrurile nu vor ieși cum trebuie.

— Nu vor ieși cum trebuie, nu-i așa?! Într-o oră va fi o armată după el.

Henree își prinse prietenul de încheietură.

— Poate nu, Hector. Noi nu știm ce are de gând, dar putem avea încredere în el că o să se descurce cu bine, orice s-ar întâmpla. Să nu intervenim.

Conway se trânti pe scaun plin de nervi.

— A spus că ne întâlnim cu el pe Ceres și, doctore Conway, a mai spus că trebuie să vă păstrați calmul, zise Bigman.

— Fir-ai să... începu Conway, dar Bigman deja plecase din cameră în grabă.

Linia orbitei lui Marte era în spatele lui, iar Soarele se micșora din ce în ce mai mult.

Lucky Starr era îndrăgostit de liniștea spațiului. De când terminase studiile și intrase în Consiliu, spațiul cosmic fusese casa lui, mai degrabă decât suprafața vreunei planete. *Atlas* era o navă confortabilă. Fusese încărcată cu provizii pentru un echipaj întreg, această cantitate fiind diminuată cu volumul pe care l-ar fi consumat echipajul până ajungea la asteroizi. *Atlas* trebuia să arate plină; până în momentul apariției navelor de pirați trebuia să pară ca și cum ar avea oameni la bord.

Așa că Lucky mănca o friptură *Syntho* din fermenți de pe Venus, pateuri de pe Marte și friptură de pui fără oase de pe Pământ.

O să se îngrașe, se gândi el, privind stelele.

Era aproape de cel mai mare asteroid, Ceres. Acesta avea opt sute de kilometri diametru; Vesta era de cealaltă parte a soarelui, dar Io și Pallas erau la vedere.

Dacă ar fi folosit telescopul navei ar mai fi descoperit mai mulți, mii, poate chiar zeci de mii de asteroizi. Erau aproape infiniți ca număr.

Odată se credea că a existat o planetă între Marte și Jupiter, și că ar fi explodat în milioane de fragmente, dar se pare că n-a fost așa. Jupiter era de vină. Influența sa gravitațională a fragmentat continuitatea spațiului pe o rază de milioane de kilometri în jurul său în perioada în care sistemul solar de-abia lua viață. Rocile dintre el și Marte nu s-au putut niciodată aduna într-o singură planetă pentru că Jupiter le atrăgea în continuu spre el. Și așa s-au format sute de mii de lumi.

Patru erau cele mai mari. Fiecare avea câte o sută de kilometri sau chiar mai mult în diametru. Erau alte cincizeci care aveau diametrul între douăzeci și o sută de kilometri. Apoi urmau miile — nimeni nu știa cu exactitate câte — care aveau

diametrul între un kilometru și zecile de mii care erau mai mici de un kilometru și jumătate în diametru, dar mai mari sau la fel de mari ca Marea Piramidă.

Erau atât de multe încât astronomii le spuneau „scursurile spațiului”.

Asteroizii erau împrăștiați în toată zona dintre Marte și Jupiter, fiecare rotindu-se pe orbita lui. Nici un alt sistem planetar cunoscut de om în toată galaxia nu avea o asemenea centură de asteroizi.

Într-un fel era bine. Asteroizii formau un avanpost spre celelalte planete. Dar într-un fel era și rău. Orice criminal care putea scăpa intrând în centura de asteroizi avea șansele cele mai mari să nu mai fie prins. Poliția nu putea cerceta toți acești munți zburători.

Asteroizii cei mici alcătuiau un fel de „țară a nimănu”. Pe cei mai mari erau observatoare astronomice populate, ca de exemplu pe Ceres. Pe Pallas erau mine de beriliu, în timp ce pe Vesta și pe Io se aflau importante rezervoare de combustibil. Dar tot mai rămâneau cincizeci de mii de asteroizi destul de mari asupra cărora Imperiul Terestru nu avea nici un fel de putere. Unii erau destul de mari pentru a deveni hangare pentru nave. Alții erau prea mici ca să adăpostească o navă mică și rezervele de combustibil, hrană și apă care îi erau necesare, spre exemplu, pentru o perioadă de șase luni de zile.

Și pe deasupra era imposibil să-i cartografiezi. Chiar și în timpurile preistorice, mai înainte de călătoriile spațiale, când doar o mie cinci sute erau cunoscuți, aceștia fiind cei mai mari, cartografierea era imposibilă. Orbitale lor fuseseră calculate prin observație telescopică și cu toate astea asteroizii erau „pierduți” pentru ca mai apoi să fie „găsiți” din nou.

Lucky se trezi din gândurile lui. Ergometrul sensibil recepta pulsații din afară. Ajunse la panoul de control al navei dintr-un singur pas.

Emanățiile constante de energie solară, fie că erau directe sau erau unde mici reflectate de planete, erau scoase din calcul. Ce recepta ergometrul acum era pulsația intermitentă caracteristică a unui motor hiperatomic.

Lucky conectă ergograful și tipul de energie se distinse de celelalte linii. Urmări hârtia inscripționată care ieșea din aparat și mușchii fâlcilor se strânsă cu putere.

Dintotdeauna existase probabilitatea ca *Atlas* să întâlnească o navă obișnuită de comerț sau o navă de pasageri, dar modelul energetic nu era unul caracteristic acestor tipuri de nave. Motoarele navei care se apropia aveau o concepție avansată, diferită de aceea a oricărei alte nave din flota terestră.

Trecură cinci minute până când avu suficiente informații pentru a putea să calculeze distanța și direcția sursei de energie. Ajustă ecranul pentru vedere telescopică și câmpul de stele străluci pe toată suprafața ecranului. Cu grijă, căută prin infinita tăcere, infinita distanță și infinita nemișcare a stelelor până când o strălucire de mișcare îi apără în față și ergometrul afișă mai mulți de zero.

Era un pirat. Nu mai încăpea nici o îndoială. Îi putea distinge formele, jumătate din navă strălucind în lumina soarelui și cealaltă jumătate putând fi observată cu ajutorul luminilor hublourilor. Era o navă ușoară, grațioasă, forma ei sugerând rapiditate și manevrabilitate ridicate. Și mai avea și o înfățișare extraterestră.

„Concepție siriană”, se gândi Lucky.

Urmări cum nava crește pe ecran. Să fi fost oare o navă la fel ca cea pe care o văzuseră mama și tatăl lui în ultima zi a vieții lor?

De-abia dacă își mai amintea de părinții lui, dar văzuse fotografiile cu ei și auzise povești fără sfârșit despre Lawrence și Barbara Starr de la Henree și Conway. Erau inseparabili, înaltul și seriosul Gus

Henree, colericul și perseverentul Hector Conway, și agitatul și zâmbărețul Larry Starr. Trecuseră împreună prin școală, absolviseră în același timp, intraseră în Consiliu ca unul singur și-și îndepliniseră misiunile împreună.

Apoi Lawrence Starr a fost promovat și desemnat să ia comanda postului de pe Venus. El, soția lui, și copilul lui de patru ani erau aproape de Venus când nava piraților a atacat.

Ani de-a rândul Lucky își imaginase plin de amărăciune cum a fost ultima oră pe o navă condamnată la pieire. Mai întâi, anihilarea motoarelor principale de la pupa, înainte ca pirații și victimele lor să se întâlnească. Apoi distrugerea camerelor de depresurizare și abordarea. Echipajul și pasagerii îmbrăcându-se cu costumele spațiale pentru a compensa pierderea aerului pricinuită de distrugerea sasurilor. Echipajul înarmat și pregătit. Pasagerii îngrămădindu-se în camere, fără prea multă speranță. Femei plângând. Copii țipând.

Tatăl lui nu se afla printre cei care se ascundeau. Tatăl lui era un membru al Consiliului. Trebuia să fie înarmat și să lupte. Lucky era sigur de asta. Avea o amintire, una destul de scurtă care i se întipărise în minte. Tatăl lui, un bărbat înalt și puternic, stătea cu un blaster ridicat și expresia de pe fața lui era una foarte rar întâlnită în viața lui, aceea de furie, în timp ce ușa de la camera de comandă exploda într-o mare de fum negru. Iar mama lui, cu fața udă și murdară, dar care se putea vedea cu claritate prin vizorul costumului spațial, îl împingea într-o navă de salvare.

— Nu plânge, David, totul o să fie bine.

Acestea erau singurele cuvinte pe care își amintea că le-ar fi spus mama sa vreodată. A urmat un tunet în spatele lui și a fost lipit de perete.

L-au găsit într-o navă de salvare, două zile mai târziu, urmărind semnalul automat de ajutor emis de radio.

Guvernul lansase atunci o impresionantă campanie împotriva piraților de pe asteroizi și Consiliul Științei își aruncase ultimele resurse în acea luptă. Pentru pirați s-a dovedit că a ataca și a ucide un membru al Consiliului nu era un lucru prea favorabil. Toate ascunzătorile de pe asteroizi care au fost localizate au fost transformate în praf iar amenințarea piraților a fost redusă la o simplă pâlpâire timp de douăzeci de ani.

Dar, deseori, Lucky se întreba dacă localizaseră nava piraților pe care se aflaseră cei care îi ucisese părinții. Nu era nici un mod de a afla asta.

Iar acum amenințarea renăscuse, dar într-un mod mai puțin spectaculos și mult mai periculos. Pirateria nu mai era o problemă individuală acum. Apăruse un atac organizat asupra comerțului terestru. Din felul cum era purtat acest război, Lucky a simțit că în spatele lui trebuie să se afle o singură persoană, o singură direcție strategică. Iar el trebuia să găsească tocmai această persoană inteligentă.

Își ridică din nou ochii spre ergometru. Semnalele de energie deveniseră puternice. Cealaltă navă era în interiorul zonei în care regulile spațiului cereau mesaje de rutină pentru identificare reciprocă. În același timp, se afla și la o distanță de la care un pirat ar fi făcut prima lui mișcare ostilă.

Podeaua se zdruncină sub picioarele lui Lucky. Nu era o lovitură de blaster, ci mai degrabă reculul unei nave de salvare care tocmai fusese lansată. Pulsațiile de energie deveniseră destul de puternice pentru a le activa dispozitivele automate de control.

O altă zdruncinătură. Și o alta. Cinci la număr.

Urmări nava care se apropia din ce în ce mai mult. De obicei pirații trăgeau asupra navelor de salvare, pe de o parte din pură plăcere perversă, pe de altă parte pentru a-i împiedica pe cei fugiți să

descrie nava agresoare, presupunând că nu o făcuseră deja cu ajutorul sub-etericelor.

De data asta, pirații ignorară navele de salvare. Se apropiară în zona în care puteau fi văzuți. Unda magnetică se declanșă, prinse carcasa lui *Atlas* și cele două nave se treziră legate una de cealaltă, mișcarea lor prin spațiu fiind perfect sincronizată.

Lucky așteptă.

Auzi ușa camerei de depresurizare deschizându-se și apoi închizându-se la loc. Auzi lovituri de picioare și sunetul căștilor care erau desfăcute, iar apoi sunet de voci.

Nu se mișcă.

O siluetă apără în cadrul ușii. Casca și mănușile fuseseră scoase, dar restul costumului spațial acoperit cu gheață nu fusese îndepărtat. Asta se întâmpla cu costumele spațiale când treceau de la temperatura de zero absolut în aerul cald și umed din interiorul unei nave. Gheața începea să se topească.

Piratul îl văzu pe Lucky doar după ce făcu doi pași în camera de comandă. Se opri, fața lui înghețată într-o expresie aproape comică de surpriză. Lucky avu timp să observe părul negru și rar, nasul lung, și o cicatrice albă care ținea de la nară până la canin împărțind buza de sus în două părți inegale.

Lucky suportă privirea uimită a piratului cu calm. Nu se temea că va fi recunoscut. Membrii Consiliului care aveau misiuni active lucrau întotdeauna fără publicitate, din simplul motiv că un tip mult prea cunoscut nu mai putea fi așa de folositor. Fața tatălui său apăruse pe subeterice abia după moartea sa. Cu amărăciune, Lucky se gândi că poate mai multă publicitate în timpul vieții ar fi putut să prevină atacul piraților. Dar asta era o prostie, desigur. Până ce pirații i-ar fi văzut fața lui Lawrence Starr, atacul ar fi ajuns oricum prea departe pentru a fi oprit.

— Am un blaster, spuse Lucky. O să-l folosesc doar dacă o să întinzi mâna după al tău. Nu te mișca.

Piratul deschisese gura să spună ceva, dar o închise la loc.

— Dacă vrei să-i chemi și pe ceilalți, dă-i drumul, spuse Lucky. Piratul se holbă suspicios, apoi, cu ochii la blaster, strigă:

— Pe Spațiu, e un tip cu o armă aici! Urmă un râset, după care se auzi:

— Liniște!

Un alt bărbat intră în cameră.

— Dă-te la o parte, Dingo, spuse el.

Își dăduse jos întreg costumul spațial, imaginea nefiind deloc potrivită cu decorul unei nave spațiale. Hainele lui păreau cumpărate de la cel mai mare magazin de modă din International City, și s-ar fi potrivit mai degrabă la o petrecere de seară de pe Pământ. Cămașa lui era ca mătasea, copie ce nu putea fi făcută decât din cel mai bun plastex. Strălucirea ei nu era țipătoare, ci mai degrabă subtilă, iar pantalonii lui strânși la gleznă se potriveau așa de bine cu centura cu ornamente încât păreau făcute pe comandă. Purta o brățară care se asorta cu centura și o eșarfă moale azurie. Părul lui rar, castaniu și cârlionțat arăta ca și cum ar fi primit îngrijiri frecvente.

Era cu un cap și jumătate mai mic decât Lucky, și după felul în care se mișca, Lucky își dădu seama că ar fi făcut o eroare să se lase înșelat de impresia de slăbiciune sugerată de costumul de june-prim pe care îl purta.

Noul venit spuse binevoitor:

— Mă numesc Anton. Vrei să lași arma jos?

— Și să fiu împușcat? întrebă Lucky.

— S-ar putea să fii împușcat până la urmă, dar nu acum. Aș vrea să-ți pun câteva întrebări mai întâi.

Lucky nu se mișcă.

— O să mă țin de cuvânt, spuse Anton înroșindu-se ușor în obraji. Este singura mea calitate dintre cele pe care oamenii le numesc virtuți, dar țin la ea.

Lucky lăsă jos blasterul iar Anton îl ridică. Îl întinse apoi celuiilalt pirat.

— Pune-l deoparte, Dingo și ieși de aici, zise el după care se întoarse spre Lucky. Ceilalți pasageri au scăpat cu navele de salvare. Corect?

— Asta e evident o capcană, Anton...

— "Căpitane Anton", *te rog*, îl întrerupse zâmbind, dar nărilor lui răsuflară de parcă ar fi aruncat flăcări.

— Bine, atunci e o capcană, căpitane Anton. E clar că știai că nu există nici un pasager sau nici un fel de echipaj la bordul acestei nave. Ai știut înainte de a intra aici.

— Adevărat? Cum poți să demonstrezi asta?

— Te-ai apropiat de navă fără să dai nici un semnal sau să tragi un foc de avertisment. Nu ai avut deloc viteză. Ai ignorat navele de salvare când s-au catapultat. Oamenii tăi au intrat pe navă fără nici un fel de grijă ca și cum nu s-ar fi așteptat la nici un fel de rezistență. Tipul care m-a găsit pe mine avea blasterul în toc. De aici vine această concluzie.

— Foarte bine. Și ce faci tu pe o navă fără echipaj și fără pasageri?

— Am venit să te văd pe dumneata, căpitane Anton, replică Lucky cu zâmbetul pe buze.

3. Duel Verbal

Expresia de pe fața lui Anton nu se schimbă.

— Și acum mă vezi.

— Dar nu între patru ochi, căpitane.

Buzele lui Lucky se subțiară și apoi se închiseră foarte calculat.

Anton se uită rapid în jurul lui. Cu costumele spațiale mai mult sau mai puțin desfăcute, vreo zece dintre oamenii săi apăruseră în încăpere și urmăreau discuția cu un interes crescând.

Căpitanul se înroși dintr-o dată, apoi strigă la ei:

— La treabă, scursorilor. Vreau un raport complet despre nava asta. Țineți armele pregătite. S-ar putea să mai fie oameni la bord, și dacă mai e prins cineva la fel ca Dingo, va fi aruncat în vidul cosmic.

Cei din jur se mișcă încet și șovăitor. Anton începu să țipe la ei:

— Repede! Repede! Cu o mișcare fulgerătoare scoase la iveală un blaster. Număr până la trei și trag. Unu... doi...

Imediat cei din cameră plecară.

Anton se întoarse din nou spre Lucky. Clipea din ochi iar nările albe îi fremătau la fiecare inspirație și expirație.

— Disciplina e un lucru important, spuse el răsufând puternic. Trebuie să le fie frică de mine. Trebuie să le fie frică de mine, mai mult decât le-ar fi de arestarea de către Terrestrial Navy. Dacă așa stau lucrurile atunci o navă este o singură minte și un singur braț. Brațul *meu* și mintea *mea*.

„Da, se gândi Lucky, o singură minte și un singur braț, dar ale cui? Ale tale?”

Zâmbetul reveni pe fața lui Anton, un zâmbet prietenesc și deschis.

— Și acum, spune-mi ce vrei.

Lucky arată cu degetul către blasterul pregătit. Apoi zâmbi la fel către Anton.

— Ai de gând să tragi? Dacă da, ce mai stai? Anton dădu din cap.

— Pe Spațiu! Joci tare. O să trag când o să am chef. Așa îmi place. Cum te cheamă?

Blasterul rămase ridicat ca o amenințare mortală.

— Williams, căpitane.

— Ești un om înalt, Williams. Arăți a fi destul de puternic. Și totuși eu stau în fața ta și nu trebuie decât să apăs cu degetul și ești un om mort. Asta mi se pare ceva instructiv. Doi oameni și un blaster, ăsta e secretul puterii. Te gândești vreodată la putere, Williams?

— Câteodată.

— Puterea dă sens vieții, nu-i așa?

— Poate.

— Văd că ești nerăbdător să facem afaceri. Să începem. De ce ai venit aici?

— Am auzit de pirați.

— Noi suntem oamenii de pe asteroizi, Williams. Nu avem alt nume.

— Asta-mi convine. Am venit să mă alătur oamenilor de pe asteroizi.

— Ne flatezi, dar degetul meu încă mai e pe contactul blasterului. De ce vrei să ni te alături?

— Viața e plicticoasă pe Pământ, căpitane. Un om ca mine poate să fie un contabil sau un inginer liniștit. Poate chiar să conducă o fabrică sau să stea în spatele unui birou și să voteze la întâlnirile consiliului de administrație. Indiferent de situație, e vorba de rutină. Mi-aș cunoaște viața de la început până la sfârșit. Nu ar mai fi nici un fel de aventură, nici un fel de nesiguranță.

— Ești un filozof, Williams. Continuă.

— Desigur, mai sunt și coloniile, dar nu mă simt atras de o viață de fermier pe Marte sau de una de supraveghetor de rezervoare pe Venus. Ce m-ar atrage ar fi viața pe asteroizi. Să trăiești dur și la

limită. Un om poate obține putere la fel ca și tine. Cum ai și spus, puterea dă sens vieții.

— Așa că te-ai îmbarcat clandestin la bordul unei nave goale?

— Nu știam că e goală. Trebuia să mă îmbarc undeva. Prețul unei călătorii spațiale e mare, iar pașapoarte pentru asteroizi nu se mai dau așa de ușor astăzi. Știam că nava asta face parte dintr-o expediție de cartografiere. Așa se auzise. Știam că se îndreaptă spre asteroizi. Așa că am așteptat până la lansare. Atunci toți sunt ocupați cu ultimele detalii și camerele de depresurizare sunt încă deschise. Am avut un prieten care a „scos din circulație” o santinelă. M-am gândit că nava o să se oprească pe Ceres. Asta e prima bază pentru orice expediție spre asteroizi. Odată ajuns acolo mi se părea că aș putea să scap fără probleme. Tot echipajul ar fi fost format doar din astronomi și matematicieni. Ia-le ochelarii și or să fie orbi. Amenință-i cu un blaster și or să moară de frică. Odată ajuns pe Ceres aș fi putut contacta într-un fel pira... oamenii de pe asteroizi. Simplu!

— Numai că ai avut o surpriză când te-ai văzut la bordul navei. Nu-i așa? Întrebă Anton.

— Cam așa. Nu era nimeni la bord și, înainte să-mi dau seama că *nu era* nimeni, nava deja decolase.

— Ce înseamnă asta, Williams? Tu ce crezi?

— Nu-mi trece nimic prin cap. Mă depășește.

— Păi atunci să vedem dacă putem afla ceva. Noi doi. Făcu un semn cu blasterul și spuse puternic: Hai!

Șeful piraților ieși primul din camera de comandă și intră în coridorul central al navei. Un grup de oameni apăru printr-o ușă aflată în fața lor. Comentau între ei încet, dar imediat făcură liniște când îl zăriră pe Anton.

— Veniți încoace! strigă el.

Imediat se apropiară. Unul dintre ei își șterse cu dosul palmei mustața încărunțită și spuse:

— Nu mai e nimeni la bord, căpitane.

— Bine. Ce credeți despre asta?

Erau patru oameni. Dar în câteva clipe numărul lor începu să crească pe măsură ce alții li se alăturau.

Vocea lui Anton deveni mai puternică, iar el părea evident enervat:

— Ce credeți despre navă?

Dingo veni în față. Nu mai avea costumul spațial, iar Lucky îl putea vedea acum în întregime. Apariția lui dezvăluia o imagine neplăcută. Era mare și greoi, iar brațele lui erau ușor îndoite și atârnav de niște umeri ieșiți în afară. Avea smocuri de păr pe degete iar cicatricea de pe buza de sus se „mișcă” repede. Se uita încruntat spre Lucky.

— Nu-mi place, răspunse el.

— Nu-ți place nava? întrebă Anton nervos.

Dingo ezită. Își îndreptă brațele, își trase umerii înapoi, după care spuse:

— Pute!

— De ce? De ce spui asta?

— Aș putea să o fac bucăți cu un deschizător de conserve. Întreabă-i și pe ceilalți și o să fie de acord cu mine. Cutia asta e făcută cu scobitoarea. N-o să țină mai mult de trei luni.

Se auzi imediat un murmur de aprobare. Bărbatul cu mustața căruntă spuse:

— Mă scuzați, căpitane, dar cablajul e fixat cu bandă adezivă. E o treabă făcută de mântuială. Izolația e aproape arsă deja.

— Toate sudurile au fost făcute în grabă, spuse un altul. Marginile tablelor sudate stau răzgâiate, uite-așa, spuse el arătând cu degetul în ce stare se aflau sudurile.

— Dar despre reparații ce spuneți? întrebă Anton.

— Ne-ar lua un an și-o duminică! Nu se merită. Oricum, nu putem să le facem aici. Ar trebui s-o ducem pe una dintre pietre, răspunse Dingo.

Anton se întoarse spre Lucky explicându-i amabil:

— Așa le spunem noi asteroizilor, „pietre”, înțelegi? Lucky încuviință.

— Aparent oamenilor mei nu prea le convine să luăm nava. De ce crezi că guvernul de pe Pământ ar trimite o navă goală, care pe deasupra mai e făcută și în plesneală?

— Pentru mine e din ce în ce mai confuz, spuse Lucky.

— Atunci să terminăm investigațiile!

Anton plecă primul. Lucky îl urmă îndeaproape. Restul se alinie în spatele lor în tăcere. Lucky simțea o împunsătură în ceafă. Spatele lui Anton era drept și nu arăta că acestuia i-ar fi frică, era ca și cum nu s-ar fi așteptat la nici un atac din partea lui Lucky. Era normal să se simtă așa. Zece oameni înarmați erau pe urmele lui Lucky.

Cercetară niște camere mici, fiecare construită în dorința de a economisi spațiul. Trecură prin camera calculatoarelor, printr-un mic observator, apoi laboratorul foto, bucătăria și dormitoarele.

Coborâra la nivelul următor printr-un tub strâmt și curbat în interiorul căruia pseudocâmpul gravitațional era dezactivat așa că prin el se putea coborî și se putea urca la fel de ușor. Lucky era primul, iar Anton îl urma așa de aproape încât de abia avu timp să se dea la o parte – picioarele lui îndoindu-se încet datorită greutății – înainte ca șeful piraților să cadă pe el. Cizmele spațiale grele au trecut la câțiva centimetri de fața lui.

Lucky își recăpătă echilibrul și se întoarse furios, dar Anton stătea în fața lui zâmbind mioros, iar blasterul era îndreptat exact spre inima lui Lucky.

— Mii de scuze, spuse el. Noroc că ești foarte agil.

— Da, murmură Lucky.

La acest nivel se aflau camera motoarelor, generatoarele de energie și cabinele unde fuseseră

navetele de salvare. Tot aici erau și rezervoarele de combustibil, magaziile de alimente și apă, instalațiile de îmbrospătare a aerului, precum și scuturile atomice.

Anton murmură:

— Ce crezi despre toate astea? Prost lucrate, poate, dar cu toate astea nu văd nimic stricat.

— E greu să-mi dau seama, replică Lucky.

— Dar ai stat pe nava asta zile în șir.

— Da, dar nu mi-am petrecut timpul cercetând-o. Am așteptat doar să ajungă undeva.

— Aha! Păi atunci, înapoi la nivelul de sus.

Acum Lucky era primul... în tubul de comunicare. De data asta ateriză ușor și sări doi metri cu grația unei feline.

Trecură câteva secunde până apăru și Anton din tub.

— Nu prea ești în apele tale, ai? Lucky se înroși.

Pirații apărură și ei unul câte unul. Anton nu îi așteptă și porni din nou pe coridor.

— Știi, spuse el, ai crede că am cercetat toată nava. Cei mai mulți ar spune asta. Tu nu?

— Nu, răspunse Lucky calm. N-aș spune. Nu am fost la spălător.

Anton se încruntă și, mai mult de câteva clipe, în locul bunăvoinței pe fața lui apăru o umbră de mânie.

Dar imediat aceasta trecu. Își aranjă o șuviță rebelă de păr apoi, studiindu-și cu interes dosul palmei, spuse:

— Bine, hai să ne uităm și acolo.

Câțiva dintre pirați fluierară admirativ, iar restul scoaseră niște sunete exclamative de diferite feluri când ușa se deschise.

— Foarte frumos, murmură Anton. Foarte frumos. Chiar luxos, aș putea spune!

Și așa și era, fără îndoială! Erau acolo trei dușuri în separeuri, cu țevi pentru apă cu șampon (nici caldă, nici rece) și țevi pentru apa folosită la clătit (rece și caldă). Erau acolo și șase chiuvete de

culoarea fildeșului dotate cu șampoane, uscătoare de păr și aparate de masaj cu jet acicular. Nu lipsea nimic din ce ar fi fost necesar.

— Cu siguranță aici nu a fost făcut nimic de mântuială, exclamă Anton. E ca o emisiune de la televiziunile subterice, nu-i așa, Williams? La ce te duce cu gândul asta?

— Nu știu, sunt cam încurcat.

Zâmbetul lui Anton dispăru ca un jet de rachetă trecând prin dreptul unui vizor de costum spațial.

— Eu nu sunt. Vino încoace, Dingo! Șeful piraților se adresează lui Lucky:

— Fii atent, e ceva simplu. Avem o navă cu nimeni la bord, totul a fost făcut cât mai ieftin posibil ca și cum ar fi fost făcut în cea mai mare grabă, dar baia este ultima modă. De ce? Cred că pentru a avea cât mai multe țevi *în* baie. Dar de ce? Ca să nu ne dăm seama că una sau două din ele sunt false... Dingo, care dintre ele?

Dingo lovi cu piciorul una dintre ele.

— Nu cu piciorul, bastard cretin ce ești! Distruge-o!

Dingo îi urmă sfatul și un pistol termic străluci câteva clipe. Imediat scoase afară niște fire.

— Ce sunt astea, Williams? întrebă Anton.

— Niște fire, răspunse sec Lucky.

— Știu asta, cap sec. Dintr-o dată deveni extrem de furios. Ce altceva? O să-ți spun eu ce altceva. Firele astea sunt construite pentru a arunca în aer fiecare gram de atomită de la bordul navei imediat ce vom ajunge cu ea la bază.

— De unde știi astea? sări Lucky.

— Ești surprins? Nu știai că asta e o mare capcană? Nu știai că trebuia să o luăm cu noi la bază pentru reparații? Nu știai că am fi explodat și noi și întreaga bază? Tu ești aici momeala care trebuia să ne păcălească până la capăt. Numai că eu nu mă las păcălit!

Toți oamenii lui se apropiară de ei. Dingo se lungea pe buze. Cu o mișcare scurtă, Anton își

scoase blasterul, iar în ochii lui nu se citea nici o urmă de milă.

— Stai! Pe Galaxie, stai! Nu știu nimic despre asta. Nu ai nici un drept să mă împuști fără nici un motiv.

Se încordă pentru o săritură, o ultimă luptă înainte de moarte.

— Nici un drept! Anton, cu ochii la el, își coborî dintr-o dată blasterul. Cum îndrăznești să spui că nu am nici un drept? Am toate drepturile pe această navă.

— Nu poți să ucizi un om bun. Oamenii de pe asteroizi au nevoie de un om bun. Nu renunța la unul pentru nimic. Un murmur neașteptat veni din partea piraților. Cineva spuse:

— Are curaj, căpitane. Poate am putea... Imediat amuți când Anton se întoarse spre el. Anton era din nou cu fața la Lucky.

— Ce te face să fii un om bun, Williams? Răspunde-mi și o să mă mai gândesc.

— Pot să rezist în fața oricăruia de aici. Cu pumnii goi sau cu orice armă.

— Așa? Anton își dezveli dinții. Ați auzit asta? Urmă un zgomot afirmativ.

— E întrecerea ta, Williams. Orice fel de armă. Bine! Scapă cu viață și n-ai să fii împușcat. Vei fi considerat membru al echipajului.

— Am cuvântul tău, căpitane?

— Ai cuvântul meu, și eu nu mi-l încalc niciodată. Tot echipajul m-a auzit. *Dacă* scapi cu viață!

— Cu cine lupt? întrebă Lucky.

— Cu Dingo. E bun. Oricine îl învinge e *foarte* bun.

Lucky măsură din priviri grămada de mușchi și tendoane care era în fața lui, ochii lui mici sclipind de nerăbdare și aprobându-l ursuz pe Căpitan.

— Ce fel de arme? întrebă el ferm. Sau ne luptăm cu pumnii?

— Arme! Arme reactive, pentru a fi mai exact. În spațiu! Pentru un moment, lui Lucky îi fu greu să-și păstreze calmul necesar.

Anton zâmbi.

— Ți-e teamă că nu va fi un test prea bun pentru tine? Dacă e așa te înșeli. Dingo e cel mai bun cu astfel de arme din toată flota.

Inima lui Lucky începu să bată puternic. Un duel cu arme reactive îți cerea să fii expert. Era ceva binecunoscut! Jucat așa cum o făcuse el în școală, era un sport. Practicat de profesioniști... era mortal!

Iar el nu era un profesionist!

4. Duel în Fapte

Pirații se adunaseră pe învelișul exterior al navei *Atlas* și al propriei lor nave de construcție siriană. Unii stăteau în picioare, susținuți de câmpul magnetic al cizmelor cu care erau încălțați. Alții, ca să vadă mai bine, se lăsaseră să plutească liber, păstrându-și poziția prin intermediul unui cablu magnetic scurt atașat la carena navei.

La o distanță de cincizeci de mile una de cealaltă fuseseră montate două porți asemănătoare celor de fotbal, din folie metalică. La bordul navei nu ocupau mai mult de un metru pătrat, dar acum foliile subțiri de beriliu-magneziu se întinseseră pe o distanță de circa treizeci de metri. Neumbrite și nedeteriorate în vasta pustietate a spațiului, acestea se aflau în mișcare de rotație, iar reflexiile intermitente ale soarelui pe suprafețele lor scânteietoare trimitea fascicule vizibile de la câțiva kilometri.

— Cunoașteți regulile.

Vocea lui Anton se auzi puternic în urechile lui Lucky și, probabil, la fel de puternic în urechile lui Dingo.

Lucky percepea costumul spațial al adversarului său ca pe o pată luminată de soare la vreo opt sute de metri depărtare. Naveta de salvare care-i adusese acolo se îndepărta deja cu repeziciune către nava piraților.

— Cunoașteți regulile, spuse vocea lui Anton. Este declarat învins cel care ajunge să fie împins înapoi către propria poartă. Dacă nici unul dintre oponenti nu este împins înapoi, pierde cel a cărui armă se epuizează prima. Fără limită de timp. Fără poziție de afară din joc. Aveți cinci minute ca să vă pregătiți. Nu aveți voie să folosiți armele până când nu auziți comanda.

„Vasăzică, fără poziție de afară din joc”, își zise Lucky. Țsta era șiretlicul.

Duelurile reactive ca sport legal nu puteau avea loc la o distanță mai mare de o sută de mile de un asteroid care să aibă cel puțin optzeci de kilometri în diametru. Acesta ar fi exercitat o atracție gravitațională definită, chiar dacă slabă, asupra jucătorilor. Ar fi fost suficient pentru a salva un concurent rămas în spațiu cu arma epuizată. Chiar dacă nu venea vreo navetă de salvare să-l recupereze, nu trebuia decât să stea liniștit și, în câteva ore, sau cel mult într-o zi-două, ar fi plutit înapoi spre suprafața asteroidului.

Aici însă nu se găsea nici un asteroid mai acătării pe o rază de câteva sute de mii de kilometri. Un impuls mai serios ar fi putut continua la nesfârșit. Ar fi sfârșit, mai mult sau mai puțin probabil, în Soare, la multă vreme după ce nefericitul concurent ar fi murit sufocat din lipsă de oxigen. În astfel de condiții, de regulă era de la sine înțeles că, atunci când unul dintre competitori trecea dincolo de niște limite prestabilite, se lua o pauză până la revenirea acestuia.

A spune „fără poziție de afară din joc” echivala cu a spune „pe viață și pe moarte”.

Vocea lui Anton se auzi limpede și strident după ce străbătuse cei câțiva kilometri care-l separau pe acesta de receptorul radio din casca lui Lucky:

— Două minute până la start. Reglați semnalele corporale. Lucky ridică mâna și închise comutatorul fixat pe piept. Folia metalică colorată care fusese fixată magnetic mai devreme pe casca lui începu să se rotească. Era o poartă de fotbal miniaturală. Silueta lui Dingo, care cu o clipă înainte abia se distingea ca un punct întunecat, începu să emită o culoare roșie intermitentă. Lucky știa că propriul său semnal era verde. Iar porțile-țintă erau de un alb pur.

Chiar și în acele momente, gândurile lui Lucky zburau departe. Încă de la început încercase să facă o obiecție. Spusese:

— Uite ce e, toate bune și frumoase, n-am nimic de zis. Dar în timp ce noi stăm aici și ne prostim, o navă de patrulare guvernamentală ar putea...

Anton i-a tăiat-o disprețuitor:

— Las-o baltă. Nici o navă de patrulare n-ar avea curajul să se aventureze până aici. O sută de nave abia așteaptă semnalul nostru și, dac-ar fi să spălăm putina, avem la dispoziție o mie de bolovani care să ne adăpostească. Așa că pune mâna și îmbracă-ți costumul!

O sută de nave! O mie de asteroizi! Dacă așa stăteau lucrurile, însemna că până atunci pirații nu-și dăduseră arama pe față. Ce naiba se întâmpla?

— A mai rămas un minut! anunță vocea lui Anton.

Cuprins de gânduri negre, Lucky ridică cele două arme reactive. Acestea aveau formă de L, fiind conectate prin intermediul unor tuburi elastice, dintr-un material cauciucat, de recipientii de gaz toroidali, umpluți cu dioxid de carbon la presiune ridicată, care fuseseră prinși în jurul taliei sale. Pe vremuri, tuburile de legătură fuseseră din metal. Dar, deși erau mai rezistente, asta le făcea mai grele, ducând la sporirea impulsului și inerției armelor propriu-zise. În duelurile reactive, rapiditatea ochirii și a tragerii era esențială. Imediat ce a fost inventat siliciul fluorurat, care își păstra flexibilitatea chiar și la temperaturile spațiului cosmic, fără să devină lipicios sub acțiunea directă a razelor solare, materialul mai ușor a fost imediat adoptat pentru fabricarea tubulaturii de legătură.

— Trageți când sunteți gata! strigă Anton.

Una din armele lui Dingo fu declanșată preț de o clipită. Dioxidul de carbon lichid din rezervorul său de gaz țâșni cu violență prin orificiul cât un vârful de ac al armei. Gazul îngheță instantaneu

formând o tijă de cristale minuscule la o distanță de cincisprezece centimetri de punctul său de emergență. Deși timpul de emisie nu depășise o jumătate de secundă, se formase o tijă de cristale lungă de câteva mile. Impulsul astfel format îl proiectă pe Dingo în sens contrar. Era un efect comparabil, în miniatură, cu propulsia prin jet reactiv a rachetelor.

„Liniile” de cristal fulgerară de trei ori și se pierdură în depărtare. Erau îndreptate exact în direcția opusă față de Lucky și de fiecare dată Dingo se apropia tot mai rapid de adversarul său. Starea reală a lucrurilor era înșelătoare. Singura schimbare vizibilă cu ochii era creșterea lentă în intensitate a semnalului emis de costumul lui Dingo, dar Lucky știa că distanța dintre ei se micșora cu o iuțeală amețitoare.

Ceea ce Lucky nu știa era ce strategie să aplice, ce defensivă ar fi fost cea mai adecvată. Rămase în așteptare, lăsând mișcările ofensive ale celuilalt să se desfășoare.

Dingo ajunsese acum destul de aproape ca să poată fi perceput ca o siluetă umană cu cap și patru membre. Se deplasă într-o parte, fără să facă nici o mișcare ca să-și regleze direcția. Părea mulțumit că se îndrepta departe, spre stânga lui Lucky.

Lucky continuă să aștepte. Larma confuză a țipetelor care răsunau în casca lui se mai domolise. Acestea proveneau de la emițătoarele deschise ale spectatorilor. Deși aceștia se aflau prea departe ca să-i vadă pe cei doi adversari, puteau să urmărească trecerea semnalelor corporale și fulgerele fasciculelor de dioxid de carbon. Lucky se gândi că spectatorii așteptau ceva. Ceva ce nu întârzie să se întâmple.

O salvă de dioxid de carbon, urmată imediat de alta, apărură la dreapta lui Dingo, și direcția lui de zbor coti brusc spre poziția tânărului membru al Consiliului. Lucky își ridică arma, gata să tragă în jos și să evite astfel lupta corp la corp. Se gândea

că asta era cea mai bună strategie, în rest mișcându-se cât mai încet și cât mai puțin posibil, cu scopul de a-și economisi rezerva de dioxid de carbon.

Dar zborul lui Dingo nu continuă spre Lucky. Trase un fascicul lung drept în fața lui și începu să se retragă. Lucky îl urmări cu privirea dar fasciculul luminos ajunsese prea târziu la ochii săi.

Într-adevăr, fasciculul de dioxid de carbon tras ultima oară de Dingo fusese îndreptat înainte, dar în acel moment acesta se deplasa spre stânga, iar din compunerea celor două mișcări rezultă o traiectorie care-l avea la capătul ei pe Lucky. Fasciculul îl lovi exact în umăr.

Lucky avu senzația unei lovituri dure. Cristalele erau ele minuscule, dar se întindeau pe distanțe de câțiva kilometri și se deplasau cu viteze de ordinul kilometrilor pe secundă. Impactul cu cristalele nu dură mai mult de o fracțiune de secundă. Costumul lui Lucky tremură sub forța șocului și imediat auzi urletele entuziaste ale spectatorilor.

— I-ai tras-o, Dingo!

— Ce lovitură!

— Exact spre poartă. Ia uitați-vă la el!

— A fost minunat. Minunat!

— Ia priviți cum se rostogolește!

Undeva, în fundal, se auzeau niște murmure care nu păreau la fel de exuberante.

Lucky se rostogolea sau, mai exact, avea senzația că cerul și toate stelele de pe el se rostogoleau. Stelele treceau peste vizorul căștii sale ca niște dâre luminoase, de parcă ar fi fost scânteierile miliardelor de cristale de dioxid de carbon.

Nu mai vedea nimic în afara numeroaselor pete încețoșate. Pentru o clipă, simți că forța impactului îl deposedase de puterea de a gândi.

O lovitură în plex și alta în șale îi spori și mai mult mișcarea de rostogolire în spațiu.

Trebuia să facă neapărat ceva, altfel Dingo avea toate șansele să-l transforme în minge de fotbal de la un capăt la altul al Sistemului Solar. Mai întâi trebuia să oprească rotația și să-și recapete poziția. Se rostogolea pe „diagonala” corpului său, cu umărul drept peste șoldul stâng. Orientă arma în opoziție cu acea mișcare și expedie fascicule scurte de dioxid de carbon.

Stelele își încetiniră rotirea până când începură să defileze ca niște puncte bine definite prin fața vizorului. Cerul își recapătă aspectul cu care era familiarizat aici, în spațiu.

O stea licări parcă prea puternic. Lucky știe că era propria sa poartă. În direcție aproape diametral opusă se afla semnalul corporal roșu-furios al lui Dingo. Lucky nu putea să se retragă în spatele porții sale căci asta ar fi însemnat sfârșitul duelului iar el ar fi pierdut partida. Dincolo de poartă, pe o rază de o milă, era perimetrul standard pentru un sfârșit de meci. Pe de altă parte, nici nu-și putea permite să se apropie de oponentul său.

Aduse arma drept deasupra capului său, închise contactul și îl menținu apăsător. Numără un minut întreg până eliberează contactul și de-a lungul celor șaiszeci de secunde simți presiunea pe partea superioară a căștii sale în timp ce se deplasa accelerat în jos.

Era o manevră disperată, pentru că în felul acesta irosise rezerva de dioxid de carbon pentru cel puțin o jumătate de oră.

Cuprins de furie, Dingo țipă răgușit:

— Laș nenorocit! Măscărici afurisit ce ești!

La fel, și țipetele publicului deveniră tot mai puternice.

— Ia uitați-vă cum fuge!

— A trecut de Dingo. Dingo, prinde-l!

— Hei, Williams, te lupți sau ce naiba faci?

Lucky văzu din nou imaginea stacojie a adversarului său.

Trebuia să se mențină în mișcare. Nu putea face nimic altceva. Dingo era un expert și putea lovi un meteorit de câțiva centimetri trecând ca fulgerul pe lângă el. În vreme ce el, gândi Lucky cu regret, abia dacă ar fi nimerit asteroidul Ceres de la o milă depărtare.

Se folosi de cele două arme pe rând. Spre stânga, spre dreapta; apoi, rapid, spre dreapta, spre stânga și din nou spre dreapta.

Nu-i servi la nimic. Parcă ghicindu-i dinainte mișcările, Dingo o luă pe scurtătură, apropiindu-se inexorabil.

Lucky simți cum transpirația i se adună pe frunte și brusc își dădu seama de liniște. Nu-și putea aminti cu precizie când anume se întâmplase, dar era ca și cum se rupsese un fir. La un moment dat se auzeau țipetele și râsetele piratilor, iar în clipa următoare domnea liniștea inertă a spațiului, unde sunetele nu puteau fi auzite niciodată.

Să fi trecut dincolo de raza de acțiune a navelor? Imposibil! Emițătoarele costumelor, chiar și cele mai simple, erau capabile să trimită semnalul pe o distanță de câteva mile în spațiu. Roti la maximum butonul pentru sensibilitate de pe piept.

— Căpitane Anton!

Numai că de răspuns îi răspunse vocea lui Dingo:

— Nu țipa! Te aud.

— *Time out!* ceru Lucky. S-a-ntâmplat ceva cu stația mea radio! Dingo se apropiase din nou suficient de mult ca să poată fi perceput ca o siluetă umană. Încă un fulger cristalin și ajunse și mai aproape. Lucky se îndepărtă, dar piratul se ținu pe urmele lui.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, spuse Dingo. Doar un radio „prelucrat”. Am așteptat. O, cât am așteptat. Aș fi putut să te împing dincolo de poartă de mult, dar am așteptat să se oprească stația mai întâi. E doar un mic tranzistor pe care l-am „meșterit”

înainte să-ți îmbraci costumul. Totuși, cu mine mai poți să vorbești. Transmite pe o distanță de doi-trei kilometri. Sau măcar poți să vorbești cu mine pentru câțva timp.

Își savura propria glumă și râse în hohote.

— Nu pricep, spuse Lucky.

Dingo îi răspunse cu o voce aspră, încărcată de cruzime:

— M-ai surprins pe navă cu blasterul în toc. Acolo m-ai prins la-nghesuială. M-ai făcut de răs. Nimeni n-are voie să mă prindă la-nghesuială și să mă facă de răs în fața căpitanului și să mai și trăiască mult după aia. N-am să te înving în lupta asta ca să te termine altcineva. Am să-ți vin de hac chiar eu, aici, cu mâinile mele!

Dingo era acum mult mai aproape. Lucky aproape că-i putea distinge fața în spatele vizorului gros al căștii.

Lucky renunță la manevrele de eschivare care nu-i slujiseră la nimic. În felul acesta, își dădu seama că nu făcea decât să fie mereu prins pe picior greșit. Se gândi la un zbor în linie dreaptă, accelerând spre exterior cu viteză crescândă atâta timp cât îl ținea rezerva de dioxid de carbon.

Și după aia? Și putea să se mulțumească să moară în timp ce fugea de pericol?

Trebuia să-și înfrunte adversarul. Îndreptă arma către Dingo, dar Dingo dispăruse de acolo în momentul când fasciculul de cristale trecu prin punctul în care *fusesse* cu o clipă înainte. Încercă iarăși și iarăși, dar Dingo era un demon zburător.

Până când, dintr-o dată, Lucky simți impactul dur al rafalei trase de arma adversarului său și începu din nou să se rostogolească. Încercă cu disperare să se opună mișcării de rotație, dar înainte să reușească o astfel de manevră, simți forța zdrobitoare a unui corp care se ciocnea de al lui.

Dingo îi îmbrățișase pur și simplu costumul și-l ținea strâns.

Cască lângă cască. Vizor lângă vizor. Lucky se holba la cicatricea albicioasă care tăia în două buza de sus a lui Dingo. Dingo zâmbi și cicatricea se lăți.

— Salut, amice, zise el. Încântat de întâlnire.

Pentru o clipă, Dingo păru să se îndepărteze plutind, sau cel puțin așa lăsa impresia, în timp ce slăbi strânsoarea brațelor. Coapsele piratului țineau strâns ca într-o menghină genunchii lui Lucky care nu mai putea să se miște. Mușchii puternici ai lui Lucky se încordară fără folos.

Retragerea parțială a lui Dingo nu avusese alt scop decât să-i elibereze brațele. Cu o mână ridică arma pe care o ținea cu patul înainte. Acesta coborî cu iuțeală spre vizorul lui Lucky și capul acestuia avu o mișcare de recul dureroasă. Brațul implacabil se ridică din nou, în vreme ce celălalt era încleștat în jurul gâtului lui Lucky.

— Ține-ți capul nemișcat, lătră piratul. Trebuie să termin trebușoara asta.

Lucky știa că individul vorbea cât se poate de serios, așa că se hotărî să acționeze. Sticla din care era construit vizorul era rezistentă și dură, dar nu putea rezista la nesfârșit sub asaltul loviturilor piratului.

Ridică brațul către casca lui Dingo și-i împinse capul înapoi cu muchia palmei înmănușate. Dingo își legănă capul într-o parte, slăbind brațul lui Lucky. Coborî patul armei pentru a doua oară.

Lucky dădu drumul ambelor sale arme, lăsându-le să atârne de tuburile de legătură și, cu o mișcare sigură, apucă tuburile de la armele piratului. Le strecură printre degetele mânușilor sale de oțel. Mușchii brațelor i se umflară și se încordară dureros. Încleștă dinții și simți cum sângele i se urcă la cap.

Dingo, cu gura deformată de o nerăbdare voioasă, neglija totul în afară de fața răsturnată a victimei sale din spatele vizorului, schimonosită, credea el, de teamă. Patul armei coborî încă o dată.

O crăpătură mică, în formă de stea, apăru în locul unde metalul izbise vizorul.

Deodată altceva cedă și tot universul păru cuprins de haos.

Într-o succesiune rapidă, cele două tuburi de legătură de la armele lui Dingo se desprinseră și două jeturi incontrolabile de dioxid de carbon țâșniră din tuburile rupte.

Tuburile se ondulau ca niște șerpi cuprinși de nebunie, iar Lucky fu aruncat când într-o direcție, când în cealaltă, ca reacție violentă la accelerația nebună și de necontrolat.

Dingo țipă surprins și slăbi strânsoarea.

Cei doi adversari aproape că se separaseră, dar Lucky se ținu strâns de gleznele piratului.

Fluxul de dioxid de carbon slăbi în intensitate și Lucky se cățăără pe piciorul adversarului său.

Acum stăteau aparent nemișcați. Impulsurile aleatorii ale fasciculului îi lăsaseră fără nici o mișcare perceptibilă de rotație. Tuburile armelor reactive ale lui Dingo, acum inerte și flasce, stăteau îndreptate spre ultima lor poziție. Totul părea nemișcat, nemișcat ca moartea.

Dar asta era o iluzie. Lucky știa că se deplasau cu o viteză de câțiva kilometri pe secundă în direcția în care-i trimisese ultimul jet de gaz. Erau singuri și pierduți în spațiu, numai ei doi.

5. Ermitul de pe „Stâncă”

Lucky era acum în spatele lui Dingo și-l ținea strâns cu picioarele în jurul taliei.

— Mă auzi, Dingo, nu-i așa? Nu știu unde suntem și nici unde mergem. Așa că avem nevoie unul de celălalt, Dingo. Ești gata să facem o înțelegere? Tu poți afla unde suntem pentru că semnalele receptorului tău ajung până la nave, dar nu te poți întoarce fără dioxid de carbon. Eu am destul pentru amândoi, dar am nevoie de tine pentru a ști cum să ajungem înapoi.

Lucky spuse totul încet și hotărât, dar Dingo îi strigă:

— În spațiu cu tine, spionule! Când o să termin cu tine o să am și armele tale.

— Nu cred, îi replică Lucky calm.

— Te gândești că o să le rupi și pe-alea, nu? N-ai decât! N-ai decât, bandit nemernic ce ești! La ce-o să-ți folosească? Căpitanul o să vină după mine oriunde aș fi, în timp ce tu o să plutești cu casca spartă și cu sângele înghețat pe față.

— Nu e chiar așa, prietene. Știi, ai ceva în spate. Poate nu poți să o simți prin metalul costumului, dar e acolo, te asigur.

— O armă reactivă. Și ce! Nu face nici două parale atâta timp cât suntem lipiți unul de altul.

Dar brațele lui se opriră din încercarea de a-l înșfăca pe Lucky. Acesta îi spuse cu o voce lipsită de griji:

— N-oi fi eu un specialist în astfel de arme, dar oricum știu mai multe decât tine despre ele. Orice rafală se întinde pe câțiva kilometri. Nu există nici un fel de rezistență a aerului care să o încetinească și care să stânjenească jetul de gaz, dar există o rezistență internă, întotdeauna există o turbulență în interiorul jetului. Cristalele se lovesc între ele și încetinesc. Jetul de gaz se lărgeste. Dacă nu

nimerește ținta, se răspândește în spațiu și dispare, dar dacă o atinge, tot lovește ca un armăsar după câțiva kilometri de avânt.

— Ce naiba tot trâncănești acolo? Unde vrei să ajungi? Piratul se răsuci cu forța unui taur făcându-l pe Lucky să geamă când îl strânse la loc.

— Doar atât, spuse Lucky. Ce crezi că se întâmplă când jetul de dioxid de carbon te lovește de la câțiva centimetri, mai înainte ca turbulența să-i fi micșorat viteza? Nu ghicești? O să-ți spun eu. O să treacă prin costumul și prin corpul tău ca flacăra unui aparat de sudură.

— Ești nebun! Vorbești prostii!

Dingo înjură cu furie, dar dintr-o dată încetă să se mai miște.

— Atunci încearcă, îl avertiză Lucky. Încearcă vreo mișcare! Arma mea e în spatele tău și sunt cu mâna pe trăgaci. Încearcă.

— Mă păcălești, se răsti Dingo. Nu câștigi corect.

— Vizorul meu este spart, spuse Lucky. Toți își vor da seama cine pe cine a tras pe sfoară. Ai jumătate de minut să te gândești.

Secundele se scurseră în tăcere. Lucky sesiză mișcarea mâinii lui Dingo.

— Adio, Dingo! spuse el.

— Așteaptă! *Așteaptă!* strigă el cu disperare. Nu fac altceva decât să extind raza de transmitere.

Imediat chemă nava:

— Căpitane Anton... Căpitane Anton...

A fost nevoie de o oră și jumătate pentru a ajunge înapoi la navă.

Atlas se mișca din nou în spațiu urmărit cu grijă de pirații care o capturasera. Unele dintre circuitele automate fuseseră trecute pe manual, iar trei pirați se aflau la conducerea ei. Ca și înainte, avea pe lista de pasageri doar o singură persoană – Lucky Starr.

Lucky fusese consemnat într-o cabină și nu a văzut echipajul decât atunci când i s-a adus masa.

„Mâncarea de pe *Atlas*”, se gândi Lucky. Sau, cel puțin ce mai rămăsese din ea. Cea mai mare parte a alimentelor și tot echipamentul care nu era necesar pentru manevrarea navei fusese dus imediat pe vasul piraților.

Primul prânz i-a fost adus de toți cei trei pirați care formau echipajul provizoriu al navei. Erau toți slabi și cu tenul închis datorită razelor solare nefiltrate din spațiu.

Îi dădură tava în tăcere, inspectară cabina meticulos și rămaseră acolo în timp ce el deschise conservele și lăsă conținutul să se încălzească, apoi plecară înapoi cu resturile.

— Stați jos, le spuse Lucky. Nu trebuie să stați în picioare cât timp mănânc.

Nu răspunseră. Unul dintre ei, cel mai slab, cu un nas ce fusese spart și acum părea împrăștiat pe toată fața, și cu mărul lui Adam ieșit mult în evidență, se uită la ceilalți, ca și cum ar fi vrut să accepte invitația. Dar nu primi nici un răspuns.

Următoarea masă a fost adusă doar de „Nas Spart”. Puse jos tava, se îndreptă spre ușă și o deschise. Se uită de-a lungul coridorului, închise ușa și spuse:

— Numele meu este Martin Maniu. Lucky zâmbi la el și spuse la rândul lui:

— Iar pe mine mă cheamă Bill Williams. Ceilalți nu vor să vorbească cu mine, nu?

— Ei sunt prieteni cu Dingo. Eu nu. Poate că ești un om al guvernului, cum crede Căpitanul, sau poate că nu ești. Dar în ce mă privește, oricine îi face asta lui Dingo, e un tip de treabă. Face pe deșteptul și se dă mare. Când am ajuns prima dată aici, m-a provocat la duel. Era gata-gata să mă proiecteze pe un asteroid. Asta fără nici un motiv. A pretins că a făcut o greșală, dar el nu greșește niciodată în astfel de dueluri. Ți-ai făcut destui prieteni, domnule dragă, când te-ai întors cu ticălosul ăla pus cu botul pe labe.

— Mă bucur de asta.

— Dar acum ai grijă. N-o să te uite. Să nu rămâi singur cu el douăzeci de ani de-acum înainte. Eu te-am avertizat. Îl roade, asta e. L-ai păcălit că poți să tai prin trei centimetri de metal cu dioxid de carbon. Toată lumea râde de el acum, iar el e nebun de furie. Nebun cu adevărat! E cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată. Sper ca Șeful să te accepte.

— Șeful? Căpitanul Anton?

— Nu, Șeful. Șeful cel mare. Auzi, mâncarea pe care ai adus-o pe navă e bună, în special carnea. Piratul plescăi din buze zgomots. Te plictisești de piure de fermenți, asta mai ales când ești conducătorul unei ferme.

Lucky strânse firimiturile rămase.

— Cine e ăsta?

— Cine?

— Șeful.

Maniu ridică din umeri.

— Pe Spațiu! Nu știu. Doar nu crezi că unul ca mine l-ar cunoaște pe Șef. Numai unii dintre băieți vorbesc despre el. E la mintea cocoșului că cineva e șeful.

— Organizația voastră e destul de complicată.

— Auzi, nici nu-ți închipui până nu o să ni te alături. Fii atent, eram falit când am ajuns aici. Nu știam ce să mai fac. M-am gândit că o să atac câteva nave și apoi o să-mi iau partea mea și totul o să se termine. Gândeam că ar fi mai bine decât să mori de foame cum se întâmpla cu mine.

— Și nu e așa?

— Nu. N-am fost niciodată la un raid. Puțini dintre noi se duc. Doar câțiva ca Dingo. El se duce mereu. Îi place, nenorocitul! Cei mai mulți dintre noi se duc la femei câteodată. Piratul zâmbi. Am soție și un copil. Nu-ți vine a crede acum, nu-i așa? Bine, avem un proiect al nostru. Avem propriile noastre ferme. Câteodată îmi fac și eu datoria în spațiu, ca de exemplu acum. E o viață ușoară. Ar putea să-ți meargă bine dacă ni te alături. Un tip

așa de arătos ca tine ar putea să-și găsească o soție imediat și să se așeze la casa lui. Sau e destul de multă aventură, dacă asta cauți. Da, domnule Bill. Sper ca Șeful să te accepte.

Lucky îl urmă spre ușă.

— Auzi, unde mergem de fapt? La una din baze?

— Pe una din stânci, am impresia. Care o fi mai aproape. O să stai acolo până vine răspunsul. Așa se întâmplă de obicei. Și nu le spune băieților, sau oricui altcuiva că am vorbit cu tine. O.K., prietene? adăugă el ieșind pe ușă.

— Nici o problemă.

Rămas din nou singur, Lucky își lovi palma încet și ușor cu pumnul. Șeful! Era doar un fel de a spune? Doar o bârfă? Sau înseamnă ceva? Și restul conversației?

Trebuia să aștepte. Pe Galaxie! Ar trebui să le treacă prin cap lui Conway și lui Henree să mai aștepte ceva timp până să intervină.

Lucky nu a avut prilejul să vadă „stânca” în timp ce *Atlas* se apropia de ea. Nu a putut să o vadă până când, avându-l în față pe Martin Maniu și în spate un alt pirat, păși afară din camera de depresurizare în spațiu și aceasta îi apărură la o sută de metri în jos.

Asteroidul era unul tipic. Lucky, măsurându-l din priviri, s-a gândit că nu poate avea mai mult de trei kilometri pe cea mai mare dimensiune a lui. Era neregulat și stâncos ca și cum un gigant ar fi rupt un vârf de munte și l-ar fi aruncat în spațiu. Partea dinspre Soare era gri închis, iar el se rotea destul de vizibil, umbrele schimbându-se și modificându-și poziția.

Se aruncă spre asteroid după ce ieși din sas, luându-și avânt ca la o săritură de la trambulină. Stâncile pluteau parcă spre el. Când mâinile lui au atins solul, inerția a împins în jos corpul, făcându-l să se rotească cu niște mișcări acrobatice până

când s-a putut prinde de un colț de stâncă pentru a se opri.

Se ridică în picioare. Stâncă aproape că dădea iluzia de suprafață planetară. Cele mai apropiate ridicături în stâncă nu aveau nimic în spatele lor, doar hăul cosmic. Stelele, mișcându-se vizibil în timp ce stâncă se rotea, erau niște lumini strălucitoare. Nava, care fusese pusă pe o orbită în jurul asteroidului, rămânea nemișcată deasupra.

Un pirat îl conduse cale de vreo cincisprezece metri spre o ridicătură în stâncă ce nu se distingea între celelalte. Parcurse distanța din două mari salturi. În timp ce ei așteptau ca o secțiune a ridicăturii să se dea la o parte, din deschizătură apărură o siluetă îmbrăcată într-un costum spațial.

— O.K., Herm, spuse cu o voce groasă unul din pirați, uite-l. De-acum e-n grija ta.

Vocea care se auzi în aparatul de emisie recepție al lui Lucky era calmă și mai degrabă obosită.

— Domnilor, cât timp va sta cu mine?

— Până când o să ne întoarcem să-l luăm. Și nu pune întrebări. Pirații făcură cale întoarsă și săriră spre navă. Gravitația asteroidului nu putu face nimic pentru a-i opri. Se micșorară constant și, după câteva minute, Lucky văzu un mic fulger de cristale când unul dintre ei își corectă direcția cu ajutorul unei arme reactive; era una de dimensiuni mici, folosită curent în astfel de scopuri și care făcea parte din echipamentul standard. Gazul cu care funcționa se afla într-un cartuș în interiorul acesteia.

Peste câteva minute jeturile din spate ale navei străluciră având culoarea roșie, iar nava începu și ea să se micșoreze.

Nu folosea la nimic să vadă în ce direcție se îndrepta, era conștient de asta, dacă nu știa care era poziția lui în spațiu. Nu putea preciza decât că se află undeva în centura de asteroizi.

Era așa de adâncit în gânduri încât aproape că tresări când auzi vocea ușoară a celuilalt bărbat de

pe asteroid.

— E frumos aici. Ies așa de rar încât uneori uit. Fii atent! spuse el.

Lucky se întoarse în partea stângă. Soarele mic se ivea deasupra marginii ascuțite a asteroidului. Într-o clipă era atât de puternic încât nici nu te puteai uita la el. Era ca o monedă de aur strălucitoare. Cerul, mai înainte negru, rămase la fel de negru, iar stelele apărură la fel de mari. Așa se întâmpla într-o lume fără atmosferă unde nu era praf pentru a împrăști lumina și pentru a transforma cerul într-un albastru adânc.

— În douăzeci și cinci de minute sau mai puțin o să apună din nou. Câteodată, când Jupiter este cel mai aproape, îl poți vedea ca o bucată de marmură, cu cei patru sateliți ca niște lumini aliniat într-o formațiune militară. Dar asta se întâmplă o dată la trei ani jumătate. Nu se va întâmpla acum, spuse calm omul de pe asteroid.

— Oamenii aceia ți-au spus Herm. E numele tău? Ești unul dintre ei? întrebă Lucky direct.

— Vrei să spui dacă sunt un pirat? Nu. Dar trebuie să recunosc că le sunt un fel de complice. Nici numele meu nu este Herm. Țăsta e doar un termen cu care se adresează în general ermiților. Numele meu, domnule, este Joseph Patrick Hansen, și din moment ce vom fi camarazi pentru o perioadă nedefinită sper că vom fi și prieteni.

Întinse o mână înmănușată în metal iar Lucky o strânse cu putere.

— Eu sunt Bill Williams, spuse el. Zici că ești un ermit. Vrei să spui că locuiești aici tot timpul?

— Exact.

Lucky se uită în jur la bucățile de granit și de siliciu și se încruntă.

— Nu arată prea atrăgător.

— Oricum, o să mă străduiesc să fie cât mai confortabil pentru dumneata.

Ermitul atinse un loc din stâncă pe unde venise și o bucată din ea se dădu la o parte pentru a doua

oară. Lucky observă că marginile fuseseră rotunjite și îndreptate cu lastium sau un material asemănător pentru a se asigura o etanșeitate perfectă.

— Poftim înăuntru, domnule Williams, îl invită ermitul. Lucky păși înăuntru. Ușa din stâncă se închise în spatele lui.

Imediat ce s-a închis, un mic bec fluorescent se aprinse și îndepărtă întunericul. Camera de depresurizare era atât de mare încât încăpeau în ea doi oameni.

Un mic semnal de culoare roșie clipi, iar ermitul spuse:

— Poți să-ți deschizi casca acum. Avem aer.

În timp ce vorbea își scoase și el casca.

Lucky făcu și el la fel și își umplu plămânii cu aer curat. Nu era rău deloc. Fără discuție era mult mai bun decât aerul de pe navă.

Dar imediat ce ușa din interiorul camerei de depresurizare se deschise, Lucky rămase cu răsuflarea întretăiată.

6. Ce Știa Ermitul

Lucky văzuse câteva camere luxoase chiar și pe Pământ. Avea cincisprezece metri lungime și aproape zece lățime. Un balcon o înconjura. Pe toată suprafața pereților erau aliniată video-cărți. Un proiector de perete era așezat pe un pedestal, iar pe un altul se afla o miniatură a galaxiei ce părea făcută din nestemate. Lumina avea o sursă indirectă.

Imediat ce a pus piciorul în cameră a simțit forța motoarelor ce generau câmpul pseudo-gravitațional. Nu era potrivit la gravitația normală a Pământului. După cum o simțea i se părea a fi undeva între cea terestră și cea marțiană. Dădea o senzație plăcută de ușurime, dar avea destulă forță pentru a permite coordonarea completă a mușchilor.

Ermitul își scoase costumul spațial și îl puse deasupra unui recipient de plastic, în care stratul gros de brumă ce se depusese pe costum la trecerea de la frigul spațial la aerul cald și umed al camerei se putea scurge o dată cu topirea.

Era înalt și drept, fața lui lipsită de riduri avea o culoare roz, dar părul lui era destul de alb, la fel ca și sprâncenele lui groase, în timp ce venele ieșeau în evidență pe spatele mâinilor.

— Vrei să te ajut să-ți scoți costumul? întrebă el politicos.

— Nu e nici o problemă, spuse Lucky revenindu-și din uimire. E desul de neobișnuită locuința dumată, adăugă el repede.

— Îți place? întrebă Hansen zâmbind. Mi-a luat mulți ani s-o fac să arate ca acum. Nu-mi lipsește nimic.

Spunând asta părea plin de o mândrie tăcută.

— Îmi imaginez, zise Lucky. Trebuie să ai un generator pentru lumină și pentru a menține

pseudo-gravitația. Cred că ai și un aparat de purificare și înlocuire a aerului, rezerve de apă, de hrană – tot ce-ți trebuie.

— Așa e.

— Viața unui ermit nu e chiar așa de rea. Ermitul era evident măgulit și mulțumit.

— N-are de ce să fie, spuse el. Stai jos, domnule Williams, stai jos. Vrei ceva de băut?

— Nu, nu mulțumesc.

Lucky se așează într-un fotoliu. Aparent, era un fotoliu normal, dar în spate avea un câmp diamagnetic slab care cedă la greutatea lui atât cât să-i permită un balans care mulă fotoliul după formele corpului său.

— Poți să-mi aduci în schimb o ceașcă de Caféa?

— Nici o problemă!

Bătrânul intră într-o firidă. În câteva secunde era înapoi cu o cană de Caféa aburindă și mirositoare și o alta pentru el.

Brațul fotoliului lui Lucky dezvălui o scobitură mică la o atingere a degetului lui Hansen iar ermitul puse una din căni în ea. În timp ce făcea asta se opri o clipă pentru a se uita la tânărul bărbat.

— Ce e? întrebă Lucky uitându-se în sus.

— Nimic, nimic, răspunse Hansen dând din cap.

Stăteau unul în fața celuilalt. Luminile din interiorul camerei se diminuează în intensitate până când locul în care stăteau cei doi rămase singurul inundat de lumină.

— Și acum, dacă o să scuzi curiozitatea unui om bătrân, spuse ermitul, aș vrea să te întreb de ce ai venit aici?

— N-am venit. Am fost adus, replică Lucky.

— Vrei să spui că nu ești unul dintre... Hansen se opri.

— Nu, nu sunt pirat. Cel puțin nu încă.

Hansen lăasă cana din mână și se uită puțin încurcat.

— Nu înțeleg. Poate am spus lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spun.

— Nu-ți face griji. O să fiu unul dintre ei destul de curând. Lucky își termină Caféaua și apoi, alegându-și cu grijă cuvintele, începu cu îmbarcarea lui pe *Atlas* de pe Lună și continuă cu tot ce se întâmplase.

Hansen asculta absorbit.

— Și ești sigur că asta vrei să faci, tinere, acum că ai văzut puțin din această viață?

— Sunt sigur.

— Pentru Pământ, de ce?

— Exact. Pentru Pământ și ce mi-a făcut. Nu e loc să trăiești acolo. *Tu* de ce ai venit aici?

— Mi-e teamă că e o poveste prea lungă. Nu trebuie să te sperii. N-am s-o spun. Am cumpărat acest asteroid cu mult timp înainte ca loc pentru vacanță și a început să-mi placă. Am continuat să măresc spațiul de locuit, am cumpărat mobilă și video-cărți de pe Pământ încetul cu încetul. La un moment dat mi-am dat seama că am aici tot ce-mi trebuie. Așa că m-am întrebat, de ce să nu rămân aici? Și am rămas.

— Normal. De ce nu? Ești destul de inteligent. Pe Pământ totul e aiurea. Prea mulți oameni. Prea multe slujbe plicticoase. E aproape imposibil să ajungi pe planete, și dacă ajungi, nu poți decât să faci muncă manuală. Nu e nici o oportunitate pentru un bărbat decât dacă vine pe asteroizi. Nu sunt destul de bătrân pentru a mă stabili undeva, ca tine. Dar pentru un tip tânăr e o viață liberă și plină de aventuri. Poți deveni chiar șef.

— Cei care sunt deja șefi nu prea-i iubesc pe aceia care au gânduri de șefie în cap. Anton, spre exemplu. L-am văzut și mi-am dat seama.

— Se poate, dar până acum s-a ținut de cuvânt, spuse Lucky. A spus că dacă-l înving pe Dingo o să-mi dea șansa să mă alătur oamenilor de pe asteroizi. Se pare totuși că am șansa asta.

— Se pare doar că ești aici, și asta e tot. Dacă se întoarce cu vreo dovadă, sau ce numește el dovadă, că ești un om al guvernului?

— Imposibil.

— Și totuși? Doar așa, ca să scape de tine?

Lucky se întunecă la față și din nou Hansen se uită la el curios, încruntându-se puțin.

— Nu va putea, replică Lucky. Îi poate fi de folos un om bun, și el știe asta. Și în plus, de ce îmi predici mie astea? Nu ești și tu aici, de partea lor?

Hansen se uită în jos.

— E adevărat. N-ar trebui să intervin. Doar că am stat aici singur foarte mult timp. Sunt în stare să vorbesc prea mult când apare cineva, doar ca să aud sunetul vocilor. Hei, s-a făcut vremea cinei. M-aș bucura să cinez cu mine, fie și în tăcere, dacă preferi așa. Sau vorbim despre ce vrei tu.

— Bine, mulțumesc, domnule Hansen. Fără supărare.

— Bine.

Lucky îl urmă pe Hansen într-un mic oficiu în care erau aliniată conserve de mâncare și tot felul de concentrate. Nici una din mărcile de mâncare familiare lui Lucky nu se afla acolo. În loc de asta conținutul fiecărei conserve era descris în niște gravuri colorate care făceau parte și ele din metalul cutiei.

— Obişnuiam să țin carnea proaspătă într-o cameră specială de răcire. Poți să scazi oricât temperatura pe un asteroid, dar sunt doi ani de când n-am mai făcut rost de hrană de felul ăsta, spuse Hansen.

Alese șase feluri de conserve de pe rafturi și un recipient de lapte concentrat. La sugestia lui, Lucky luă un bidon sigilat cu apă de pe un raft de jos.

Ermitul așeză repede masa. Conservele erau cu auto-încălzire și când se desfăceau se transformau într-o farfurie cu vesela necesară.

— Afară am umplut o vale întreagă cu chestii dintr-astea. Folosite, bineînțeles. Tot ce s-a strâns în douăzeci de ani, spuse Hansen plin de amuzament arătând spre cutii.

Mâncarea era bună, dar ciudată. Era pe bază de fermenți, de tipul celor produși numai de Imperiul Terestru. Nicăieri în galaxie nu era o acumulare mai mare de populație, nicăieri nu erau atâtea miliarde, încât să se dezvolte cultura de fermenți. Pe Venus, unde erau produse cele mai multe culturi de fermenți, se putea crea aproape orice fel de imitație de mâncare: fripturi, alune, unt, bomboane. Erau la fel de hrănitoare ca și cele reale. Pentru Lucky însă, gustul nu era chiar venusian. Aveau un gust oarecum mai pronunțat.

— Scuză-mă că sunt „gălăgios”, spuse el, dar toate astea cer bani, nu-i așa?

— Da, iar eu am ceva bani. Am investiții pe Pământ. Cecurile mele erau de fiecare dată onorate sau cel puțin așa se întâmpla până acum doi ani.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Hrana a încetat să mai sosească. Era prea riscant din cauza piraților. A fost o lovitură grea. Aveam strânse o mulțime de rezerve de toate felurile, dar pot să-mi imaginez cum a putut să fie pentru ceilalți.

— Ceilalți?

— Ceilalți ermiți. Sunt sute ca mine. Dar nu toți sunt la fel de norocoși. Foarte puțini dintre ei își permit să-și facă o lume așa de confortabilă, dar oricum se descurcă. De obicei sunt oameni bătrâni ca mine, cu soțiile decedate și copiii mari; o lume ciudată și diferită cu oameni care sfârșesc singuri. Dacă au ceva pus deoparte, pot lua un asteroid. Guvernul nu le cere nimic. Pot obține orice asteroid, dacă are mai puțin de opt kilometri diametru. Apoi, dacă vor, pot investi într-un aparat de recepție sub-eteric și astfel pot fi la curent cu ce se întâmplă în univers. Dacă nu, își pot lua videocărți sau pot aranja să li se aducă transcrieri ale

știrilor o dată pe an la venirea navelor cu provizii sau, dacă preferă, pot doar să mănânce, să se odihnească și să doarmă. Câteodată îmi doresc să-i cunosc pe câțiva dintre ei.

— De ce nu ai făcut-o?

— Am simțit uneori nevoia, dar nu sunt oameni foarte sociabili. Până la urmă au venit aici să fie singuri, de fapt ca și mine.

— Păi, atunci de ce nu ai plecat când nava cu provizii a încetat să mai vină?

— Nu a fost așa de la început. M-am gândit că guvernul o să restabilească cu siguranță situația și oricum aveam destul de multe rezerve pentru o lună. De fapt, probabil că aș fi putut să rezist și un an, economisind. Dar au apărut vasele piraților.

— Și te-ai alăturat lor?

Ermitul se încruntă. Sprâncenele i se împreună într-o încruntare încurcată și își terminară masa în liniște.

La sfârșit strânse farfuriile și vesela și le puse într-un recipient din perete aflat în firida ce ducea spre cămară. Lucky auzi un zdrăngănit slab metalic și care se diminuează rapid.

— Câmpul pseudo-gravitațional nu se întinde asupra ghenei. Un singur jet de aer și imediat vor ajunge în valea de care ți-am povestit, asta cu toate că se află la un kilometru și jumătate de aici.

— Mi se pare mie, spuse Lucky, că dacă arunci un jet mai puternic de aer poți să scapi de toate cutiile deodată.

— Așa ar fi. Cred că cea mai mare parte a ermiților fac acest lucru. Poate chiar toți. Mie nu-mi place ideea, totuși. Ar fi o pierdere de metal și de aer. Poate vom avea nevoie vreodată de ele. Cine știe! Cu toate că unele dintre ele se vor împrăști pe ici pe colo, sunt sigur că altele vor înconjura asteroidul ca niște mici sateliți și nu e prea demn să te gândești că ești însoțit pe orbită de gunoaie. Vrei să fumezi? Nu? Te deranjează dacă fumez eu?

Aprinse un trabuc și suflă mulțumit.

— Oamenii de pe asteroizi nu pot furniza tutun regulat așa că asta a devenit un lux pentru mine.

— Ei îți furnizează și restul de provizii? întrebă Lucky.

— Exact. Apă, piese de schimb pentru motoare, și materie primă pentru energie. E o înțelegere.

— Și tu ce faci pentru ei?

Ermitul studie capătul aprins al trabucului.

— Nu prea multe. Ei folosesc această lume. Aterizează cu navele aici și eu nu-i raportează. Ei nu intră aici, iar ce fac ei în altă parte nu e treaba mea. Nici nu vreau să știu. E mai sigur așa. Câteodată lasă oameni aici, la fel cum s-a întâmplat cu tine, și sunt luați înapoi după un timp. Cred că se opresc pentru reparații din când în când. În schimb îmi aduc provizii.

— Nu-i ajută și pe ceilalți ermiți?

— N-am de unde să știu. Probabil.

— Asta înseamnă că ar fi nevoie de o grămadă de provizii. De unde le-or fi luând?

— Capturează nave.

— Nu e destul pentru a aproviziona sute de ermiți și pe ei înșiși. Vreau să spun că asta ar însemna să aibă o mulțime de nave.

— Nu am de unde să știu.

— Nu te interesează? Duci o viață ușoară, dar poate că mâncarea pe care tocmai am mâncat-o a venit de pe o navă al cărei echipaj este acum o masă de corpuri înghețate care înconjoară un asteroid la fel ca și gunoiul. Te-ai gândit vreodată la asta?

Ermitul se înroși dureros.

— Te răzbuni pe mine pentru predica pe care ți-am ținut-o mai devreme. Ai dreptate, dar ce pot să fac? Eu nu am abandonat sau trădat guvernul. Ei m-au abandonat și m-au trădat. Proprietățile mele de pe Pământ aduc venituri plătind taxele. Eu de ce nu sunt protejat atunci? Am înregistrat acest asteroid la *Terrestrial Outer World Bureau* cu bună

credință. E o parte a proprietății terestre. Am toate drepturile să aștept protecție împotriva piraților. Dacă această protecție nu mai vine, dacă sursele mele de aprovizionare spun că nu-mi mai pot aduce mâncare la nici un preț, eu ce vrei să fac? Poți spune că aș fi putut să mă întorc pe Pământ, dar cum aș fi putut să las toate astea? Aici am lumea mea. Cărțile mele, toate filmele clasice care îmi plac. Am chiar o copie după Shakespeare; o filmare directă a paginilor unei cărți vechi. Am hrană, băutură, liniște: nu aș putea găsi nicăieri în univers un loc mai confortabil. Cu toate astea să nu crezi că a fost o alegere ușoară. Am un transmițător sub-eteric. Pot comunica cu Pământul. Am o mică navă care poate face călătoria până la Ceres. Oamenii de pe asteroizi știu asta, dar au încredere în mine. Știu că nu am de ales. Cum ți-am mai spus și la început, sunt deja un complice. I-am ajutat. Asta, din punct de vedere legal, mă face să fiu un pirat. Înseamnă închisoare, probabil execuție dacă mă întorc. Dacă nu, dacă mă eliberează în schimbul dovezilor, oamenii de pe asteroizi n-or să uite asta niciodată. O să mă găsească oriunde aș merge, asta în cazul în care nu mi se oferă din partea guvernului protecție pe viață.

— Se pare că nu stai așa de bine, spuse Lucky.

— Da? întrebă la rândul lui ermitul. Aș putea să obțin o protecție completă, cu un ajutor adecvat.

Era rândul lui Lucky:

— N-am de unde să știu.

— Eu cred că da.

— Nu te înțeleg.

— Uite, o să-ți dau un sfat în schimbul ajutorului.

— *Eu* nu pot face nimic. Tu ce vrei să-mi spui?

— Pleacă de pe asteroid înainte ca Anton și oamenii lui să se întoarcă.

— Niciodată. Am venit aici să mă alătur lor, nu să mă întorc acasă.

— Dacă nu pleci acum, o să rămâi pentru totdeauna. O să rămâi aici sub formă de cadavru. N-or să te lase să faci parte din nici un echipaj. Nu corespunzi, *mister*.

Fața lui Lucky se strâmbă de mânie.

— Despre ce tot vorbești, bătrâne?

— Ei poftim, când te enervezi, se vede de la o poștă. Nu ești Bill Williams, fiule. Care e relația ta cu Lawrence Starr de la Consiliul Științei? Ești cumva fiul lui Starr?

7. Spre Ceres

Lucky se încruntă. Își simți mușchii de la mână dreaptă încordându-se ca și cum s-ar întinde spre o coapsă de care nu atârna nici un blaster. Nu făcu nici o mișcare. Își stăpâni perfect vocea.

— Al cui fiu? Despre ce tot vorbești?

— Sunt sigur de asta. Ermitul se aplecă înainte uitându-se atent la încheietura mâinii lui Lucky. L-am cunoscut bine pe Lawrence Starr. A fost prietenul meu. M-a ajutat odată când am avut cu adevărat nevoie. Tu ești imaginea lui. Nu am cum să mă înșel.

Lucky își trase mână înapoi.

— Nu are nici un sens ceea ce spui.

— Ascultă-mă, fiule, s-ar putea să fie important pentru tine să nu-ți dezvălui identitatea. Poate că nu ai încredere în mine. Bine, eu nu-ți spun să ai. Lucrez cu pirații și am recunoscut-o. Dar, te rog, ascultă-mă. Oamenii de pe asteroizi au o organizație bună. S-ar putea să le ia câteva săptămâni, dar dacă Anton te suspectează, n-or să se oprească până nu-ți fac felul. N-o să-i păcălească nici o povestioară de genul ăsta. Or să afle adevărul și or să-și dea seama cine ești. Poți să fii sigur de asta! Or să-ți afle adevărata identitate. Pleacă, îți spun. Pleacă!

— Dacă aș fi tipul ăsta care presupui tu, bătrâne, nu vei avea și tu probleme? Înțeleg că vrei să-mi dai nava ta.

— Da.

— Și tu ce o să faci când se vor întoarce pirații?

— N-o să fiu aici. Nu înțelegi? Vreau să vin cu tine.

— Și să lași baltă tot ce ai aici? Bătrânul ezită.

— Da, e destul de greu. Dar n-o să mai am o șansă ca asta vreodată. Ești un om cu influență, trebuie să fii. Ești, poate, membru al Consiliului

Științei. Ești aici în misiune secretă. Or să te creadă.

Poți să mă protejezi, să garantezi pentru mine. O să ai grijă să nu fiu acuzat, o să ai grijă să nu mi se întâmple nimic din cauza piraților. O să le convină celor din Consiliu, tinere. O să le spun tot ce știu despre pirați. O să cooperez cu tot ce-mi stă în putință.

— Unde îți ții nava? întrebă Lucky.

— Asta înseamnă că batem palma?

Nava era într-adevăr mică. Cei doi au ajuns la ea printr-un coridor strâmt, unul în spatele celuilalt, siluetele lor arătând din nou grotesc acoperite de costumele spațiale.

— Ceres e destul de aproape ca să o găsim cu telescopul navei? întrebă Lucky.

— Da.

— Poți să o recunoști fără probleme?

— Cu siguranță.

— Atunci să ne imbarcăm.

Capătul frontal al cavernei fără aer în care se afla nava se deschise în afară de îndată ce porniră motoarele navei.

— Control radio, spuse Hansen.

Nava avea combustibil și era complet echipată. Mergea lin, ridicându-se cu libertatea și cu ușurința ce erau posibile numai în locurile în care forța gravitațională lipsea aproape cu desăvârșire. Pentru prima dată Lucky văzu asteroidul lui Hansen din spațiu. Văzu pentru o clipă valea în care se aflau cutiile aruncate, mai strălucitoare decât rocile din jur, doar cu o clipă înainte ca aceasta să intre în umbră.

— Acum spune-mi. Ești fiul lui Lawrence Starr, nu-i așa? întrebă Hansen.

Lucky văzuse un blaster încărcat la maxim și harnașamentul corespunzător. Răspunse în timp ce și-l puneă.

— Numele meu este David Starr. Cei mai mulți îmi spun Lucky.

Ceres e un fel de monstru printre asteroizi. Are aproape opt sute de kilometri diametru, și stând pe el, un om de talie medie cântărește chiar un kilogram și jumătate. Are o formă aproape sferică și, dacă te afli lângă el, poți spune că este chiar o planetă.

Totuși, dacă Pământul ar fi gol pe dinăuntru ar trebui să pui în el cam patru mii de corpuri cerești de mărimea lui Ceres pentru a-l umple.

Bigman stătea pe suprafața asteroidului, îmbrăcat într-un costum spațial care fusese umplut până la refuz cu greutatea din plumb și încălțat cu bocanci cu tălpi groase de treizeci de centimetri, tot din plumb. Fusese ideea lui, dar nu-i era de nici un folos. Tot cântărea mai puțin de două kilograme, iar la fiecare mișcare risca să fie aruncat în spațiu.

Se afla pe Ceres de mai bine de patru zile, și de la zborul rapid cu Henree și Conway de pe Lună aștepta acest moment, aștepta ca Lucky Starr să transmită mesajul radio prin care să-i anunțe că se întoarce. Gus Henree și Hector Conway erau neliniștiți din cauza asta, le era frică să nu fi murit și erau îngrijorați. El, Bigman, știa mai bine. Le-a spus că Lucky putea să treacă prin orice. Când mesajul lui Lucky sosi într-un târziu, le-a spus-o din nou.

Dar cu toate astea, acolo, pe solul înghețat de pe Ceres, unde nimic nu era între el și stele, se lăsă cuprins de un sentiment de ușurare.

De unde stătea el, se uita direct la domul observatorului, cele mai joase vârfuri ale lui ridicându-se doar puțin deasupra liniei orizontului. Era cel mai mare observator din tot Imperiul Terestru, dintr-un motiv foarte logic.

În acea parte a sistemului solar, în interiorul orbitei lui Jupiter, planetele Venus, Pământ și Marte aveau atmosferă și erau din această cauză foarte nepotrivite pentru observațiile astronomice. Chiar și o atmosferă așa de rarefiată ca a planetei

Marte făcea de nedistins cele mai fine detalii. Deforma și făcea să tremure imaginile stelelor prezentând în general o imagine neclară a lucrurilor.

Cel mai mare obiect lipsit de atmosferă de pe orbita lui Jupiter era Mercur, dar era așa de aproape de Soare încât observatorul din zona lui întunecată era specializat în analizarea Soarelui. Telescoapele relativ mici erau suficiente în acest sens.

Cel de-al doilea mare obiect era Luna. Din nou, și aici circumstanțele dictau o anume specializare. Prognoza meteorologică de pe Pământ, spre exemplu, devenise o adevărată știință exactă pe termen lung, din moment ce atmosfera Pământului putea fi văzută ca un întreg de la o distanță de patruzeci de mii de kilometri.

Iar cel de-al treilea obiect ca mărime și care nu avea atmosferă era Ceres, iar el era cel mai bun dintre toate. Gravitația lui aproape insesizabilă permitea aducerea de lentile uriașe și de oglinzi fără pericolul spargerii, fără problema presiunii, asta în ciuda greutateii lor. Structura tubului telescopic însuși nu necesita nici ea o putere deosebită. Ceres era de trei ori mai departe de Soare decât era Luna, iar intensitatea luminii solare era redusă la o optime. Mișcarea de revoluție rapidă a lui Ceres menținea aproape constantă temperatura. Pe scurt, Ceres era ideal pentru observarea stelelor și a celorlalte planete.

Cu doar o zi înainte Bigman văzuse planeta Saturn prin telescopul cu reflexie având diametrul de două mii cinci sute de centimetri, șlefuirea enormei oglinzi necesitând douăzeci de ani de efort și de muncă neconținute.

— Prin ce mă uit? întrebă el. Toți râseră la el.

— Nu te uiți prin nimic, veni și răspunsul.

Trei dintre ei reglară imediat controalele cu grijă, fiecare făcând ceva care era în perfectă coordonare cu ceilalți doi, până când se arătară

satisfăcuți de rezultat. Luminile slabe de culoare roșie se diminuează din ce în ce mai mult, iar în locul gol în care stăteau ieși la iveală un glob de lumină. O altă atingere a controalelor și imediat imaginea se focaliză.

Bigman fluieră cu admirație. Era Saturn!

Era Saturn, mare de un metru, așa cum îl văzuse din spațiu de zeci de ori. Cele trei inele ale lui erau strălucitoare, iar Bigman putea să vadă cei trei sateliți ca pe niște luni de marmură. În spate apărea un număr infinit de stele. Bigman voia să se învârtă în jurul ei pentru a vedea și partea ascunsă, dar imaginea nu se schimba în timp ce se mișca în jurul ei.

— E doar o imagine, îi spuseră ei, o iluzie. Oriunde ai sta vezi același lucru.

Acum, de pe suprafața asteroidului, Bigman putea vedea planeta Saturn cu ochiul liber. Era doar un punct alb dar mult mai strălucitor decât stelele din jur. Era de două ori mai strălucitor decât părea de pe Pământ, și asta pentru că era cu treizeci și două de milioane de kilometri mai aproape. Pământul era de partea cealaltă a lui Ceres, aproape de soarele de mărimea unui bob de mazăre. Pământul nu era așa de impresionant în mărime pentru că Soarele îl făcea să pară a fi un pitic.

În casca lui Bigman se auziră sunete imediat ce apelul ieși din radioreceptorul lăsat deschis.

— Hei, *micuțule*, pune-ți picioarele la spinare! Vine o navă. Bigman sări la auzul cuvintelor, agităndu-și picioarele și mâinile.

— Cui îi spui tu „micuțule”? strigă el. Dar celălalt izbucni în râs.

— Auzi, cât ceri pe o lecție de zbor, piticanie?

— O să-ți arăt eu „piticanie”, strigă Bigman furios. Atinsese vârful parabolei pe care o descrisese și începea să coboare încet și șovăielnic.

— Cum te cheamă, deșteptule? Spune-ți numele și-am să-ți aranjez pipota imediat ce-o să ies din

costumul ăsta!

— Crezi că poți să ajungi la pipota mea? veni răspunsul plin de ridiculizare și Bigman fu gata să explodeze dacă nu ar fi văzut o navă care cobora la orizont.

Făcu niște salturi enorme dar neîndemânatic pe suprafața de 2,5 kilometri pătrați a spațiportului amenajat pe asteroid, încercând să aprecieze exact punctul în care va ateriza nava.

Aceasta coborî învăluită în jeturi de aburi, atingând solul ca un fulg, iar când ușile camerelor de depresurizare se deschiseră și silueta înaltă îmbrăcată în costum a lui Lucky coborî, Bigman, strigând de bucurie, făcu un salt mare și ajunse lângă el.

Conway și Henree îl primiră ceva mai rezervați, dar nu mai puțin bucuroși. Îi strânseră mâna lui Lucky, vrând parcă să confirme, prin simplul contact al epidermelor, legătura de sânge dintre ei.

Lucky râse.

— Gata, vreți să terminați? Lăsați-mă să respir! Ce se întâmplă? Credeați că n-o să mă mai întorc?

— Uite care-i treaba, spuse Conway, mai bine ne-ai consulta înainte să-ți iei tălpășița bazându-te pe ideea unui bătrân nebun.

— Păi, acum, chiar dacă e vorba de ideile unor bătrâni nebuni, dar altfel nu m-ați fi lăsat.

— Nu contează asta. Te pot aresta pentru ce ai făcut. Te pot închide pe loc. Te pot suspenda. Te pot da afară din Consiliu, spuse Conway.

— Pe care dintre ele o s-o faci?

— Pe nici una, tânăr nebun crescut peste măsură! Dar *poate* că o să-ți trag o mamă de bătaie ca să-ți bagi odată mințile în cap!

Lucky se întoarse spre Augustus Henree.

— N-o să-l lași, nu-i așa?

— Sincer, cred că o să-i dau o mână de ajutor.

— Atunci mă dau bătut. Uite, e aici un gentleman pe care ați vrea să-l cunoașteți.

Până atunci, Hansen rămăsese în spate și era evident amuzat de schimbul de replici. Cei doi membri ai Consiliului erau prea atenți la Lucky Starr pentru a fi sesizat prezența lui.

— Doctore Conway, spuse Lucky, doctore Henree, dumnealui este Joseph P. Hansen, proprietarul navei pe care am folosit-o pentru a mă întoarce. Mi-a fost de mare ajutor.

Bătrânul ermit strânse mâinile celor doi membri ai Consiliului.

— Presupun că nu aveți de unde să-i cunoașteți pe doctorii Henree și Conway, spuse Lucky.

Ermitul încuviință din cap.

— În cazul ăsta, continuă el, aflați că sunt oameni importanți din Consiliul Științei. După ce veți mânca și vă veți odihni sunt sigur că vor sta de vorbă cu dumneavoastră și vă vor ajuta.

O oră mai târziu, cei doi membri ai Consiliului se întâlniră cu Lucky având niște expresii serioase pe față. Doctorul Henree puneă tutun în pipă cu un deget mic și fuma în tăcere în timp ce asculta povestirea lui Lucky despre pirați.

— I-ai spus toate astea lui Bigman? întrebă el.

— Tocmai am stat de vorbă cu el, răspunse Lucky.

— Și n-a sărit pe tine că nu l-ai luat și pe el?

— N-a fost prea încântat, admise Lucky.

Dar întrebările lui Conway erau îndreptate spre subiecte mai serioase.

— O navă proiectată de sirieni, zici? întrebă el ca pentru sine.

— Fără nici o îndoială, răspunse Lucky. Cel puțin avem o informație sigură.

— O informație de genul ăsta nu merita riscul, spuse Conway sec. Sunt mult mai tulburat de o altă informație pe care o avem acum. E evident că organizația siriană s-a infiltrat în Consiliu.

Henree încuviință și el grav din cap.

— Da, și eu am observat asta. E foarte rău.

— Cum ați aflat? întrebă Lucky.

— Pe Galaxie, e evident, băiete. Recunosc că am avut o echipă destul de mare la construcția navei și chiar cu cele mai bune precauții nu puteam preveni o scurgere de informații. Cu toate astea, nu trebuie uitat că doar câțiva dintre membrii Consiliului știau că nava era o capcană și maniera exactă în care aceasta va exploda. Undeva în acel mic grup există un spion, deși puteam să bag mâna în foc că toți erau de încredere, spuse el dând din cap. Nu există o altă explicație.

— Nici nu trebuie să te gândești la altceva, spuse Lucky.

— Da? Și mă rog de ce nu?

— Pentru că acel contact sirian a fost temporar. Ambasada siriană a avut informațiile de la *mine*.

8. Bigman Preia Controlul

— Indirect, desigur, printr-unul din spionii lor cunoscuți, spuse Lucky ceva mai tare în timp ce bărbații în vârstă se uitau uimiți la el.

— Nu te înțeleg deloc, spuse Henree cu o voce joasă, în vreme ce Conway rămăsese fără grai.

— Era necesar. Trebuia să mă infiltrez în rândul piraților fără să stârnesc bănuieli. Dacă mă găseau pe o navă pe care o credeau a fi una de cartografiere, m-ar fi omorât imediat. Pe de altă parte, dacă m-ar fi găsit pe o navă capcană, peste al cărei secret ar fi dat ca din întâmplare, m-ar fi luat ca pe o valoare sau ca pe ceva ce poate fi folosit mai târziu. Nu înțelegeți? Pe o navă de cartografiere eram doar un membru al echipajului care nu a reușit să fugă la timp. Pe o navă capcană, nu eram decât un nenorocit ghinionist care nu știa în ce intră.

— S-ar fi putut să te împuște oricum. Ar fi putut să vadă dubla cursă întinsă și să creadă că ești un spion. De fapt, aproape că așa a și fost.

— Adevărat! Aproape, admise Lucky. Conway explodează și el într-un final:

— Și atunci, cum rămâne cu planul original? Trebuia sau nu trebuia să aruncăm în aer una dintre baze? Numai când mă gândesc la timpul pe care l-am petrecut pentru a construi *Atlas-ul*, toți banii pe care i-a înghițit...

— La ce bun să fi aruncat în aer una din bazele lor? Vorbeam despre un hangar mare cu nave ale piraților, dar de fapt asta era ce ne doream noi. O organizație care se bazează pe asteroizi trebuie să fie una descentralizată. Probabil că pirații nu au mai mult de trei sau patru nave în același loc. Nici nu ar fi loc pentru mai multe. Să arunci în aer trei sau patru nave înseamnă foarte puțin în comparație

cu ce s-ar fi reușit dacă aş fi putut să mă infiltrez în organizația lor.

— Dar nu ai reușit, spuse Conway. Cu tot riscul tău protestesc și tot nu ai reușit.

— Din păcate, căpitanul care a capturat *Atlas-ul* era prea suspicios, sau, poate prea inteligent pentru noi. O să încerc să nu-i mai subestimez de acum înainte. Dar nu e totul pierdut. Știm cu siguranță că Sirius se află în spatele lor. Și, în plus, îl mai avem și pe prietenul meu ermit.

— N-o să ne fie de nici un ajutor, spuse Conway. Din câte ne-ai povestit despre el, mi s-a părut că tot ce voia era să aibă cât mai puțin de a face cu pirații. Așa că ce poate să știe el?

— S-ar putea să ne poată spune mai multe decât crede el însuși că ar fi posibil, zise Lucky cu răceală. Spre exemplu, există o informație pe care poate să ne-o dea, informație ce îmi poate permite să-mi continui eforturile de luptă împotriva piraților din interior.

— Nu o să mai pleci din nou acolo, spuse Conway grăbit.

— Nici nu am de gând, replică Lucky. Conway se încruntă.

— Unde e Bigman?

— Pe Ceres. Nu-ți face nici o grijă. De fapt – o umbră trecu pe fața lui Lucky – ar fi trebuit să fie aici. Întârzierea începe să mă pună pe gânduri.

John Bigman Jones folosi permisul special pentru a trece de paznicul de la ușa Turnului de Control. Mormăia ceva pentru sine în timp ce aproape că alerga de-a lungul coridoarelor.

Ușoara roșeață de pe nasul său cărn diminua imaginea părului roșu ridicat în smocuri ca niște pari de gard. Lucky îi spunea deseori că își ține părul ridicat pentru a părea mai înalt, dar el nega hotărât asta.

Ultima ușă a Turnului de Control se deschise când el întrerupse fasciculul fotoelectric. Intră și se uită în cameră.

Trei oameni lucrau acolo. Unul cu niște căști pe urechi stătea la receptorul sub-eteric, celălalt era în fața calculatorului, iar al treilea urmărea un ecran radar.

— Care dintre voi, creiere de găină, m-a strigat mai înainte Piticanie?

Cei trei se întoarseră deodată, uimiți și încruntați. Bărbatul cu căștile depărtă una de la urechi și-i strigă:

— Cine mai ești și tu? Și cum dracu' ai ajuns aici? Bigman stătea drept și răsufla puternic din micul lui piept.

— Mă numesc John Bigman Jones. Prietenii îmi spun Bigman. Ceilalți îmi spun Mr. Jones. Nimeni nu-mi spune mie Piticanie și rămâne întreg. Aș vrea să știu care dintre voi a făcut o asemenea greșeală.

Bărbatul care purta căști spuse:

— Numele meu este Lem Fisk și poți să-mi spui cum vrei atâta timp cât o faci în altă parte. Și acum ieși de aici, altfel vin după tine, te iau de un picior și te arunc afară.

Tipul de la calculator adăugă și el:

— Lem, ăsta e nebunul care umbla prin spațioport cu puțin timp înainte. N-are rost să ne pierdem timpul cu el. Cheamă gărzile să-l dea afară.

— Prostii, spuse Lem Fisk, n-avem nevoie de gărzi pentru el. Își scoase de tot căștile și lăsa aparatul de recepție al sub-etericelor pe SEMNAL AUTOMAT, apoi spuse:

— Auzi, fiule, ai venit aici și ne-ai pus o întrebare frumoasă pe un ton frumos. Acum o să-ți dau și eu un răspuns frumos. Eu ți-am spus piticanie, dar nu te enerva. Am motiv. Ești un tip foarte înalt. Ai gâtul neobișnuit de lung și buzunarele foarte adânci! Pe prietenii mei îi amuză când îți spun Piticanie.

Căută în buzunarul de la pantaloni și scoase de acolo o tabacheră din plastic. Zâmbetul de pe fața

lui era binevoitor.

— Coboară, strigă Bigman. Coboară și o să fac eu să-ți piară simțul umorului cu câțiva pumni.

— Calm, calm, spuse Fisk, făcând ca o găină care-și cheamă puii. Uite, ia o țigară. King size. Aproape la fel de mare ca și tine. Se pot naște confuzii, dacă stau să mă gândesc. N-o să ne mai dăm seama dacă tu fumezi țigara sau țigara te fumează pe tine.

Ceilalți doi izbucniră în râs.

Bigman se înroșise la față și cu greu își mai găsea cuvintele.

— Deci nu vrei să lupți?

— Prefer să fumez. Păcat că nu vrei și tu.

Fisk se întinse pe spate, alese o țigară și o ținu în față ca și cum i-ar fi admirat albul nu prea intens.

— Oricum nu mă pot deranja să lupt cu un copil, continuă el. Zâmbi, duse țigara la buze și văzu că acestea nu prinseseră nimic între ele.

Degetele îi rămăseseră în poziția de dinainte, dar nu era nici o țigară între ele.

— Fii atent, Lem, strigă tipul de la ecran. Are un pistol cu ace.

— Nu e pistol cu ace, strigă Bigman, e doar un buzzer.

Era o mare diferență. Un proiectil de buzzer, deși arăta ca un ac, era fragil și nu exploda. Buzzerele era folosite pentru antrenament și simulări. Lovind pielea omului, un ac de buzzer nu face prea mult rău, dar ustură ca dracu'.

Zâmbetul lui Fisk dispăru complet.

— Ai grijă, dementule, strigă el. Poți să orbești un om cu chestia aia.

Pumnul lui Bigman rămase la nivelul ochilor. Țeava buzzerului ieșea printre degetul mijlociu și inelar.

— Nu o să te orbesc, spuse Bigman. Dar pot să fac în așa fel încât să nu mai poți să stai jos o lună de zile. După cum vezi, nu stau deloc rău cu precizia. Și tu, strigă el peste umăr la cel care se

afla la calculator, dacă te mai miști un centimetru spre alarmă, o să primești un ac drept în mână.

— Ce vrei? întrebă Fisk.

— Vino aici și luptă.

— Împotriva unui buzzer?

— O să-l las jos. Cu pumnii. O luptă dreaptă. Prietenii tăi pot să vadă asta.

— Nu pot să lovesc pe cineva mai mic decât mine.

— Atunci nu ar trebui nici să-l insulti, spuse Bigman ridicând buzzerul. Și să știi că nu sunt mai mic decât tine. Poate că așa arăt pe dinafară, dar în interior sunt la fel de mare ca și tine, poate chiar mai mare. Număr până la trei.

Închise un ochi în timp ce ținti.

— Pe Galaxie! înjură Fisk. Vin la tine. Băieți, sunteți martori că m-a forțat. O să încerc să nu-l rănesc prea tare pe idiotul ăsta.

Sări jos din scaunul lui. Bărbatul de la calculator îi luă locul la sub-eterice.

Fisk avea un metru cincizeci, cu douăzeci de centimetri mai înalt decât Bigman a cărui siluetă zveltă era mai mult a unui puști decât a unui bărbat. Dar mușchii lui Bigman erau niște arcuri de oțel perfect coordonate. Îl așteptă pe celălalt să se apropie fără nici un fel de expresie pe față.

Fisk nu se deranjă să ridice garda. Doar își întinse mâna dreaptă ca și cum era gata să-l apuce pe Bigman de guler și să-l arunce pe ușa ce era încă deschisă.

Bigman trecu pe sub brațul lui. Stânga și dreapta lui răsunară în plexul solar al celuilalt într-un rapid un-doi, și aproape în aceeași clipă se feri din fața lui.

Fisk se înverzi la față și se așeză, ținându-se de stomac și gemând de durere.

— Ridică-te, băiat mare ce ești, spuse Bigman. Te aștept.

Cei doi oameni din turn rămaseră înghețați văzând ce întorsătură luaseră lucrurile.

Încet, Fisk se ridică în picioare. Fața lui strălucea de mânie, dar se apropie mult mai ușor.

Bigman se feri din calea lui.

Fisk se întinse în față. Îl rată pe Bigman cu cinci centimetri. Fisk aruncă o dreaptă. Lovitura lui ajunse doar la doi centimetri de falca lui Bigman.

Bigman țopăia ca o plută într-o apă agitată. Brațele lui se ridicau din când în când pentru a preîntâmpina o lovitură.

Fisk, zbierând ca un apucat, se repezi orbește la adversarul lui liliputan. Bigman se dădu la o parte și palma lui deschisă lovi puternic obrazul bine bărbierit al celuilalt. Lovi cu un zgomot puternic, la fel ca un meteorit care lovește primele straturi de aer dens deasupra unei planete. Urmele celor patru degete erau bine conturate în roșu pe fața lui Fisk.

Pentru un moment Fisk rămase pe loc, complet amețit. Unduindu-se ca un șarpe, Bigman reveni, pumnii lui mișcându-se în sus pentru a lovi puternic falca lui Fisk, care căzu în genunchi.

Brusc, Bigman deveni conștient de alarma care suna constant.

Fără o clipă de ezitare, se întoarse pe călcâie și părăsi încăperea. Făcu semn cu mâna la cele trei gărzi uimite care alergau pe coridor și dus fu!

— Și de ce îl așteptăm pe Bigman? întrebă Conway.

— Uite cum văd eu situația, răspunse Lucky. Nu există ceva de care să avem nevoie mai mult decât informații despre pirați. Vreau să spun informații din interior. Am încercat să le obțin eu, dar lucrurile nu au mers exact cum am sperat. Acum sunt pus la index. Ei mă știu cu toții. Dar nu-l cunosc pe Bigman. Nu are nici o legătură oficială cu Consiliul. Acum, ideea mea e că dacă putem să punem la cale, pentru a fi cât mai real, o acuzație împotriva lui, poate să se strecoare de pe Ceres în nava ermitului...

— Oh, pe Spațiu... murmură Conway.

— Vă rog să mă ascultați! O să se ducă la asteroidul ermitului. Dacă pirații sunt acolo, bine! Dacă nu, atunci va lăsa nava la vedere și-i va aștepta înăuntru. E un loc destul de confortabil pentru a aștepta.

— Și ei or să vină, spuse Henree, și or să-l împuște.

— Nicidecum. Tocmai de-aia o să ia nava ermitului. Pirații trebuie să afle unde a plecat Hansen, ca să nu mai zic de mine, de unde a venit Bigman, cum a făcut rost de navă. *Trebuie* să afle. Asta îi va da lui Bigman timp să vorbească.

— Și să explice cum de a ales asteroidul lui Hansen dintre toți ceilalți? Asta va însemna destul de multă vorbă.

— Pentru asta nu va fi nevoie de nici o explicație. Nava ermitului era pe Ceres, unde se află și acum. Am aranjat să o las nepăzită, astfel încât să o poată lua. Va găsi în jurnalul de bord coordonatele spațio-temporale ale asteroidului de pe care a venit nava. Nu va fi decât un asteroid oarecare pentru el, nici mai bun, nici mai rău decât altele, un loc de refugiu unde va aștepta ca lucrurile de pe Ceres să se liniștească.

— E un risc, spuse Conway.

— Bigman știe asta. Și vă spun acum, *trebuie* să ne asumăm riscul. Pământul subestimează amenințarea piraților până într-acolo încât...

Se opri când semnalul luminos al *Communi-tube-ului* începu să clipească.

Conway, cu o mișcare nervoasă a mâinii, întrerupse analizorul de semnal apoi se ridică în picioare.

— E pe lungimea de undă a Consiliului și, pe Galaxie, e unul din codurile Consiliului.

Micul ecran de deasupra *Communi-tube-ului* se lumina și se întuneca într-o succesiune caracteristică.

Conway scoase din buzunar o tijă metalică și o introduse într-o fantă din aparatul de comunicații.

Tija era un decodor din cristalit, partea sa activă constând într-o anumită configurație a unor cristale mici de wolfram încrustate într-o matrice de aluminiu. Acesta filtra semnalul subteric într-un anumit fel. Fără grabă, Conway reglă decodorul, împingându-l înăuntru și scoțându-l din nou până când anihilă efectul produs de un dispozitiv similar ca formă, dar cu funcții opuse, aflat la celălalt capăt al semnalului.

Momentul reglării complete fu urmat de o focalizare imediată a ecranului.

Lucky se ridică pe jumătate în picioare.

— Bigman! strigă el. Pe spațiu, unde ești?

— În spațiu, unde să fiu?! replică Bigman zâmbind ca un ghiduș. La o sută cincizeci de mii de kilometri de Ceres. Sunt în nava ermitului.

Conway șopti furios:

— Și asta e încă unul din șiretlicurile tale? Parcă ziceai că e pe Ceres?

— Și eu am crezut asta, răspunse Lucky. Ce s-a întâmplat, Bigman?

— Ai spus că trebuie să acționăm repede, așa că am aranjat eu lucrurile. Unul dintre deșteptii de la Turnul de Control îmi tot dădea de furcă. Așa că am dat puțin cu el de pământ și am plecat, spuse el râzând. Întreabă la camera de gardă și vezi dacă nu caută un tip cu semnalmente mele din cauza unei plângeri de asalt și violență împotriva lui.

— Asta nu e cel mai înțelept lucru pe care puteai să-l faci, spuse Lucky pe un ton grav. O să ai de furcă mult pentru a-i convinge pe oamenii de pe asteroizi că ești un tip în stare de o asemenea agresiune. Nu vreau să te jignesc, dar ești cam mărunțel pentru așa ceva.

— O să dobor și câțiva dintre ei, replică Bigman. Or să mă creadă. Dar nu de asta am vrut să vorbim.

— Atunci de ce?

— Cum ajung la asteroidul tipului ăla? Lucky se încruntă.

— Te-ai uitat în jurnalul de bord?

— Pe Galaxie! M-am uitat peste tot. Am căutat chiar și sub saltea. Nu găsesc nici un fel de coordonate nicăieri.

Îngrijorarea din privirea lui Lucky se întete.

— Asta e destul de ciudat. De fapt e mai rău decât ciudat. Fii atent, Bigman, spuse el repede și hotărât, reglează-ți viteza la valoarea vitezei lui Ceres. Dă-mi coordonatele tale față de Ceres acum și păstrează acea poziție, orice ai face, până te chem eu din nou. Ești prea aproape de Ceres pentru a fi deranjat de pirați, dar dacă ajungi mai departe s-ar putea să nu-ți fie bine. Mă auzi?

— Recepționat. Stai să calculez coordonatele. Lucky le notă și întrerupse legătura.

— Pe Spațiu! Când o să învăț să nu mai fac presupuneri?

— N-ar fi mai bine să-i spui lui Bigman să se întoarcă? interveni Henree. Este o înscenare destul de proastă și cel mai bun lucru pe care poți să-l faci, acum că nu ai coordonatele, este să renunți.

— Să renunț? întrebă Lucky. Să renunț la singurul asteroid despre care știu sigur că e bază a piraților? Mai știi tu un altul? Unul singur? Trebuie să găsim asteroidul. Este singurul nostru indiciu din interior în toată această încâlceală.

— Are dreptate aici, Gus, spuse Conway. E o bază acolo. Lucky atinse grăbit un întrerupător al intercomului și așteptă. Se auzi vocea lui Hansen, pe jumătate adormit dar agitat:

— Alo! Alo!

Lucky răspunse prompt:

— Aici e Lucky Starr, Mr. Hansen. Mă scuzați că vă deranjez, dar vă rog să veniți jos în camera doctorului Conway cât mai repede cu putință.

Vocea ermitului se auzi după o pauză:

— Nici o problemă, dar nu știu unde e.

— Gardianul de la ușa dumneavoastră vă va conduce. O să-i spun și lui. Puteți să veniți în două minute?

— Oricum în două și jumătate tot ajung, spuse el bine dispus. Deja se părea că se mai trezise.

— E bine.

Hansen veni la timp. Lucky îl aștepta.

Se opri pentru o clipă, ținând ușa deschisă. Spuse apoi gardianului:

— A fost vreo problemă la bază mai devreme? Un atac, ceva de genul ăsta?

Gardianul păru surprins.

— Da, domnule. Bărbatul care a fost lovit refuză cu toate astea să depună plângere. Susține că a fost luptă dreaptă.

Lucky închise ușa după care spuse:

— E normal. Oricărui om normal i s-ar părea destul de neplăcut să se trezească în camera de gardă și să admită că a fost bătut de cineva de statura lui Bigman. O să sun autoritățile și o să le spun să înregistreze acuzația pe hârtie pentru cazier... Mr. Hansen.

— Da, ce e, domnule Starr?

— Am o întrebare al cărei răspuns nu am vrut să se audă pe tot intercomul. Spuneți-mi care sunt coordonatele asteroidului dumneavoastră. Cele standard ca și cele temporale, desigur.

Hansen se uită la el și ochii lui albaștri se măriră.

— Păi, s-ar putea să vă vină greu de crezut, dar nu vă pot spune.

9. Asteroidul Care Nu Era

Lucky îi întâlnește ochii nemișcați.

— Asta e greu de crezut, Mr. Hansen. Mă gândeam că ar trebui să vă știți coordonatele la fel de bine cum își știe orice locuitor de pe planetă adresa.

Ermitul se uită în jos și spuse pe un ton moale:

— Așa ar trebui. *E* adresa mea, e adevărat. Cu toate astea, nu o știu.

— Dacă acest om încearcă să ne mintă..., spuse Conway. Lucky interveni:

— Eu zic să nu ne pripim. Să ne păstrăm răbdarea, dacă se poate. Mr. Hansen ar trebui să aibă o explicație.

Toți îl așteptau pe ermit să vorbească.

Coordonatele numeroaselor corpuri cerești din galaxie reprezintă cheia de boltă a călătoriilor în spațiu. Ele îndeplinesc aceeași funcție pe care o au la suprafața bidimensională a unei planete liniile de latitudine și longitudine. Dar, dat fiind că spațiul este tridimensional, și corpurile cerești se mișcă în aproape orice direcție, coordonatele necesare sunt mult mai complicate.

În primul rând există o poziție de zero standard. În cazul Sistemului Solar, soarele este standardul. Pornind de la acest standard, sunt necesare trei numere. Primul este distanța unui obiect ori a unei poziții față de Soare. Al doilea și al treilea număr sunt două măsuri ale unor unghiuri care indică poziția unui obiect în raport cu o linie imaginară care unește Soarele de centrul galaxiei. Dacă sunt cunoscute trei seturi ale acestor coordonate, la momente diferite, orbita unui corp ceresc poate fi calculată, la fel ca și poziția lui față de Soare, ce poate fi stabilită pentru orice moment.

Navele își pot calcula coordonatele în raport cu Soarele sau, dacă le convine mai mult, în raport cu

cel mai apropiat corp ceresc de o mărime respectabilă, oricare ar fi el. Pe Liniile Lunare, spre exemplu, pe care navele călătoresc de la Lună la Pământ, Pământul era cunoscut ca „punct zero”. Chiar coordonatele Soarelui pot fi calculate în funcție de centrul galaxiei și de Primul Meridian al galaxiei, dar asta nu este important decât în călătoriile interstelare.

O parte din aceste considerații ar fi putut să-i treacă prin minte lui Hansen, în timp ce stătea în fața celor trei membri ai Consiliului care se uitau fix la el. Era greu de spus.

— Da, pot să explic, spuse Hansen dintr-o dată.

— Așteptăm, zise Lucky.

— Nu am avut niciodată ocazia, în cei cincisprezece ani, să folosesc coordonatele. Nu mi-am părăsit deloc asteroidul de doi ani, iar înainte de asta, nu făceam decât una sau două călătorii pe an, până la Ceres sau Vesta, pentru a aduce provizii. Cu aceste prilejuri, foloseam coordonatele locale pe care le calculam pe loc. Nu mi-am făcut niciodată un tabel pentru că nu am avut nevoie. Nu plecam decât o zi sau două, cel mult trei, iar stânca mea nu putea să se depărteze prea mult. Merge cu tot șuvoiul, mai încet decât Ceres sau Vesta când este mai departe de Soare și mai repede când e mai aproape. Când mă întorceam la poziția pe care o calculasem, stânca mea nu se deplasase decât cu o sută șaiszeci de mii de kilometri de la punctul de plecare, dar întotdeauna era destul de aproape pentru a o găsi cu telescopul navei. Apoi mă ghidam după ochi. Nu foloseam niciodată coordonatele solare standard pentru că nu aveam nevoie, și asta e tot.

— Înțeleg deci, zise Lucky, că nu vă puteți întoarce la asteroidul dumneavoastră acum. Sau ați calculat coordonatele înainte să plecați?

— Niciodată nu m-am gândit, spuse ermitul trist, a trecut așa de mult de când am părăsit pentru ultima dată asteroidul încât nu am dat nici o

secundă atenție problemei. Nu m-am gândit la asta până când nu m-ați chemat aici.

Doctorul Henree interveni:

— Stați! Stați! spuse ridicând o pipă plină de tutun și pufăind puternic. S-ar putea să mă înșel, Mr. Hansen, dar prima dată când ai luat asteroidul a trebuit să faci o cerere la *Terrestrial Outer World Bureau*. Nu-i așa?

— Da, răspunse Hansen, dar nu a fost decât o formalitate.

— S-ar putea. Nu contest asta. Totuși, coordonatele asteroidului ar trebui să fie înregistrate acolo.

Hansen se gândi o clipă apoi dădu din cap.

— Mă tem că nu, doctore Henree. Ei nu iau decât coordonatele standard pentru data de 1 ianuarie. Asta doar pentru a identifica asteroidul – e ca un cod numeric – în cazul unor dispute asupra dreptului de proprietate. Nu au fost interesați de mai mult și nu puteți calcula o orbită cu un singur set de numere.

— Dar și dumneavoastră trebuie să aveți valorile orbitale. Lucky ne-a spus că ați folosit pentru prima dată asteroidul ca loc de vacanță. Asta înseamnă că le puteați găsi de la an la an.

— Asta s-a întâmplat acum cincisprezece ani, doctore Henree. *Am avut* valorile. Ele sunt undeva pe asteroid în carnetul meu, dar nu le știu pe de rost.

Lucky, cu ochii lui căprui întunecați, spuse:

— Asta e tot pentru moment, Mr. Hansen. Gardianul o să vă ducă înapoi în cameră și o să vă anunțăm când o să avem nevoie de dumneavoastră. Și, Mr. Hansen, adăugă el în timp ce ermitul se ridică, dacă vă amintiți coordonatele, dați-ne de veste.

— Aveți cuvântul meu, Mr. Starr, spuse Hansen grav.

Cei trei erau din nou singuri. Lucky întinse mâna spre *Communi-tube*.

— Fă-mi legătura, spuse el.

Vocea omului de la *Central Communications* se auzi:

— Mesajul de dinainte era pentru dumneavoastră, domnule? Nu l-am putut descifra, așa că m-am gândit...

— Ai făcut bine. Fă-mi legătura, te rog.

Lucky reglă dispozitivul de codificare și folosi coordonatele lui Bigman pentru a orienta raza sub-eterică.

— Bigman, spuse el când fața celuiilalt apăru pe ecran, deschide din nou jurnalul de bord.

— Lucky, ai coordonatele?

— Nu încă. Ai deschis jurnalul?

— Da.

— Este o bucată de hârtie ruptă pe undeva prin el? Una cu niște calcule pe ea?

— Așteaptă. Da. Uite-o.

— Ține-o în fața transmițătorului. Vreau să o văd.

Lucky luă o bucată de hârtie din fața lui și copie tot de pe ea.

— Bine, Bigman, dă-o la o parte. Acum fii atent și rămâi pe recepție. M-ai înțeles? Stai acolo, orice-ai face, până când primești ordine de la mine. Terminat.

Lucky se întoarse către cei doi bărbați mai în vârstă.

— Am condus nava ermitului de la asteroid spre Ceres din ochi. Am ajustat cursul de trei sau patru ori, folosindu-mă de telescop și de instrumentele cu vernier pentru observații și măsurători. Iată calculele mele.

Conway încuviință din cap.

— Acum presupun că vrei să refaci calculele în sens invers pentru a găsi coordonatele asteroidului.

— E destul de simplu, mai ales dacă ne folosim de observatorul de pe Ceres.

Conway se ridică cu mișcări greoaie.

— Nu pot să nu mă gândesc că faci prea mult caz din asta, dar o să-ți urmez instinctul pentru un timp. Să mergem la observator.

Coridoarele și lifturile îi duseră aproape de suprafața lui Ceres, opt sute de metri deasupra birourilor Consiliului Științei de pe asteroid. Era destul de frig acolo, căci observatorul trebuia menținut la o temperatură constantă, cât mai aproape de cea de la suprafață, și pe care omul o putea suporta.

Încet și cu atenție un tehnician tânăr descifra calculele lui Lucky, introducându-le într-un computer și controlând operațiile.

Doctorul Henree, într-un scaun nu prea confortabil, se ghemuia și părea că încearcă să se încălzească de la pipă, ținându-și mâinile noduroase strânse în jurul căpăcelului pipei.

— Sper ca asta să ne ducă undeva, spuse el.

— Ar fi bine, adăugă Lucky. Se așază înapoi pe scaun fixând gânditor zidul din fața lui. Uite ce e, unchiule Hector, te-ai referit la „instinctul” meu cu puțin timp înainte. Nu e instinct, nu mai e. Acest tip de piraterie e total diferit de cel de acum douăzeci și cinci de ani.

— Navele lor sunt mai greu de prins sau de oprit, dacă asta vrei să spui, zise Conway.

— Da, dar nu e ciudat că raidurile lor sunt restrânse doar la zona centurii de asteroizi? Numai aici, în centura asteroizilor comerțul a fost afectat.

— Sunt precauți. Acum douăzeci și cinci de ani, când navele lor ajungeau până la Venus, am fost forțați să punem la cale o ofensivă pentru a-i distruge. Acum ei rămân în regiunea asteroizilor, iar guvernul ezită să ia măsuri costisitoare.

— Până aici totul e corect, spuse Lucky, dar cum se aprovizionează? Întotdeauna s-a presupus că pirații nu atacă doar pentru distracție, ci pentru a pune mâna pe nave, mâncare, apă și alte provizii. Ai zice că acum mai mult decât oricând asta le-ar fi necesar. Căpitanul Anton s-a lăudat la mine cu

sute de nave și mii de lumi. Se poate să fi fost o minciună pentru a mă impresiona, dar nu s-a grăbit deloc cu duelul ăla, plutind în spațiul liber câteva ore, ca și cum nu i-ar fi fost frică de vreo intervenție a guvernului. Iar Hansen a spus chiar mai mult, că pirații au pus stăpânire pe multe stânci ale ermiților pentru a le folosi ca locuri de staționare. Există sute de asteroizi care aparțin ermiților. Dacă pirații au căzut la învoială cu o bună parte dintre ei, atunci tot înseamnă că sunt o organizație extinsă. Și acum să vedem de unde iau ei atâta hrană pentru a menține o organizație atât de mare, și în același timp să pună la cale raiduri mai multe decât au pus pirații de acum douăzeci și cinci de ani? Piratul acela, Martin Maniu, mi-a vorbit de neveste și familii. Hansen are mâncare de fermenti pe asteroidul lui, iar fermentii nu veneau de pe Venus. *Cunosc* gustul fermentilor de pe Venus.

Lucky își dresă glasul și continuă:

— Și acum puneți-le pe toate cap la cap. Își produc hrana în micile lor ferme din cavernele asteroizilor. Pot lua dioxid de carbon direct din calcar, apă și oxigen de pe sateliții lui Jupiter. Mașinile și generatoarele de energie pot fi importate de la sirieni sau obținute din raidurile ocazionale. Raidurile îi alimentează cu noi recruți, atât femei, cât și bărbați. Concluzia pe care o tragem este că Sirius creează un guvern independent împotriva noastră. Se folosește de oameni nemulțumiți pentru a crea o societate extinsă, care va fi dificil sau imposibil de distrus dacă așteptăm prea mult. Șefii, „căpitanii” de felul lui Anton, aleargă după putere în primul rând și cu siguranță sunt dispuși să dea jumătate din Imperiul Terestru sirienilor, dacă ei pot păstra cealaltă jumătate.

Conway clătină din cap și intervine:

— Este o structură mult prea mare față de fundamentul fragil de dovezi pe către îl deții. Mă

îndoiesc că putem convinge guvernul.

Consiliul Științei nu poate face mai mult, după cum știi. Din păcate, nu avem o flotă proprie.

— Știu. Din cauza asta avem nevoie de mai multe informații. Acum, când suntem la începutul jocului, dacă putem găsi bazele lor principale, dacă putem pune mâna pe șefii lor, dacă le putem afla legăturile cu sirienii...

— Ei bine?

— Atunci părerea mea este că putem scăpa de ei. Sunt convins că „omul obișnuit de pe asteroizi”, pentru a-i cita chiar pe ei, nu are nici cea mai vagă idee că a devenit o marionetă în mâna sirienilor. Probabil că este nemulțumit de Pământ. S-ar putea să creadă că este nedreptățit, să fie indignat că nu poate găsi o slujbă sau că nu poate avansa, că nu-i merge atât de bine pe cât ar crede el de cuviință. S-ar putea să fie atras de ceea ce i se pare o viață mai bună. Sau poate toate astea la un loc. Totuși, e un drum lung până la a spune că-și dorește să ia partea celui mai rău dușman al Pământului. Când va afla că liderii lui l-au păcălit să facă asta, atunci amenințarea piraților va dispărea.

Lucky se opri din șoptit atunci când tehnicianul se apropie de ei ținând o casetă pe care era perforat codul computerului.

— Auzi, spuse el, calculele pe care mi le-ai dat sunt sigur corecte?

— Sigur. De ce? spuse Lucky. Tehnicianul dădu din cap.

— Ceva nu e în regulă. Coordonatele finale plasează asteroidul tău în zona interzisă. Asta o demonstrează și mișcarea lui. Deci e imposibil.

Lucky își ridică sprâncenele. Tehnicianul avea dreptate în legătură cu zonele interzise. Nici un asteroid nu putea fi găsit în interiorul lor. Aceste zone reprezentau porțiuni din centura de asteroizi în care asteroizii, dacă existaseră, ar fi avut perioade de revoluție în jurul Soarelui egale cu o fracție pară din perioada de revoluție de

doisprezece ani a lui Jupiter. Asta ar fi însemnat că asteroizii și Jupiter s-ar fi apropiat în continuu, la fiecare câțiva ani în aceeași zonă din spațiu. Gravitația lui Jupiter ar fi mutat încet asteroizii din acea zonă. În cele două miliarde de ani de când s-au format planetele, Jupiter a eliminat toți asteroizii din zona interzisă.

— Ești sigur că toate calculele sunt corecte? întrebă Lucky.

Tehnicianul ridică din umeri ca și cum ar fi spus „îmi cunosc meseria”. Dar cu voce tare nu spuse decât atât:

— Putem să verificăm prin telescop. Cel de două mii cinci sute de centimetri e ocupat, dar oricum nu e bun pentru obiectele apropiate. O să mergem la unul mai mic. Mă urmați, vă rog?

Observatorul în sine era aproape ca un templu, cu numeroase telescoape drept altare. Oamenii erau absorbiți de munca lor și nu se opriră atunci când tehnicianul intră cu cei trei membri ai Consiliului.

Tehnicianul îi conduse într-una dintre aripile în care fusese divizată enorma cavernă.

— Charlie, îi strigă el unui tânăr chelit prematur, poți să o pornești pe Bertha?

— De ce? spuse Charlie luându-și privirea de la niște fotografii cu puncte luminoase asupra cărora era aplecat.

— Aș vrea să cercetez punctul reprezentat de coordonatele astea, spuse el întinzându-i un film de computer.

Charlie se uită la el și se încruntă.

— Pentru ce? E o zonă interzisă acolo.

— Nu vrei totuși s-o focalizezi? îi ceru tehnicianul. E o problemă a Consiliului Științei.

— Oh! Da, *sir*, spuse el devenind dintr-o dată mai binevoitor. Nu-mi va lua mult timp.

Închise un contact și o diafragmă flexibilă se închise undeva sus, obturând tubul lui „Bertha”, un telescop de trei sute de centimetri folosit pentru

obiectele apropiate. Diafragma etanșează telescopul și Lucky putu desluși deasupra ei zumzetul ușor al trapei de la suprafață. „Ochiul” mare al lui Bertha se ridică, diafragma se deblocă și telescopul începu să scruteze cerul.

— De obicei, explică Charlie, o folosim pe Bertha pentru fotografii. Rotația lui Ceres e mult prea rapidă pentru observare telescopică normală. Punctul care te interesează pe tine este deasupra orizontului. Asta înseamnă că ai noroc.

Charlie se așază lângă ocular, ridicând axul telescopului ca și cum ar fi fost trompa rigidă a unui elefant gigantic. Telescopul se roți și tânărul astronom îl îndreptă spre cer. Focaliză cu grijă imaginea. Se ridică de la locul lui și coborî treptele unei scări atârinate de zid. La o atingere a degetului său o porțiune de sub telescop se dădu la o parte și dezvălui un ecran pe care erau trasate niște linii negre. Cu o serie de oglinzi și lentile se putea focaliza și mări imaginea transmisă de telescop.

Nu se vedea nimic.

— Asta este, spuse Charlie. Folosind o riglă ca arătător adăugă:

— Acest mic punct strălucitor este Metis, care e un asteroid destul de mare. Are treizeci și opt de kilometri diametru, dar este la câteva milioane de kilometri depărtare. Aici poți vedea câteva luminițe la o distanță de un milion șase sute de mii de kilometri de punctul care te interesează. Dar ele sunt într-o parte, în afara zonei interzise. Am acoperit stelele prin polarizare, altfel n-am mai fi înțeles nimic din imagine.

— Mulțumesc, spuse Lucky. Vocea lui sună destul de trist.

— Cu plăcere. Sunt bucuros să vă ajut de câte ori pot.

Erau în lift îndreptându-se spre nivelele de jos când Lucky spuse ca pentru el:

— Nu se poate.

— De ce nu? întrebă Henree. Calculele tale erau greșite.

— Cum se poate asta? Doar am ajuns pe Ceres.

— Probabil că ai vrut să faci un calcul și ai scris ceva din greșeală. Apoi ai corectat în minte și ai uitat să corectezi și pe hârtie.

Lucky dădu din cap în semn că nu e de acord.

— Nu se poate să fi făcut asta. Nu se poate... O clipă. *Pe Galaxie!* strigă el uitându-se nervos la cei doi.

— Ce se întâmplă, Lucky?

— Merge! Pe Spațiu, se potrivește! Fiți atenți, m-am înșelat! Nu suntem deloc la începutul jocului. Suntem chiar spre finalul lui. S-ar putea chiar să fie prea târziu. I-am subestimat din nou.

Liftul ajunsese la nivelul corespunzător. Ușa se deschise iar Lucky ieși afară cu un singur salt. Conway alergă după el și îl prinse de braț întorcându-l.

— Despre ce tot vorbești?

— Plec. Nici să nu vă gândiți să mă opriți. Și, dacă nu mă întorc, *forțați* guvernul pentru binele Pământului să facă pregătiri importante. Altfel pirații s-ar putea să ia controlul întregului Sistem Solar într-un an. Poate chiar mai devreme.

— De ce? întrebă Conway nervos. Pentru că n-ai putut să găsești un asteroid?

— Exact, spuse Lucky.

10. Asteroidul Care Era

Bigman îi adusese pe Conway și pe Henree pe Ceres cu nava lui Lucky, *Shooting Star*, și pentru asta Lucky era bucuros. Asta însemna că se putea duce în spațiu cu ea, că putea să-i simtă puntea sub picioare, că putea să-i țină în mână manșa.

Shooting Star era o navă pentru două persoane, construită la un an după expediția lui Lucky printre fermierii de pe Marte. Înfațișarea ei era atât de înșelătoare pe cât putea să o facă știința modernă. Avea aproape forma unui iaht spațial cu linii grațioase, iar lungimea ei era doar de vreo două ori mai mare decât cea a „bărcii” lui Hansen. Nici un călător în spațiu nu ar fi considerat-o mai mult decât jucăria vreunui tip bogat, rapidă poate, dar nu prea rezistentă la niște lovituri mai puternice. Cu siguranță nu ar fi părut tipul potrivit de navă cu care să te aventurezi în locurile pline de pericole dintre asteroizi.

O cercetare a interiorului navei ar fi schimbat o parte din aceste păreri. Motoarele hiperatomice erau la fel cu cele ale unui crucișător armat de zece ori mai greu decât *Shooting Star*. Rezervele ei de energie erau enorme, iar capacitatea scutului magnetic era suficientă pentru a opri cel mai mare proiectil care putea fi lansat împotriva ei de orice cuirasat. Din punct de vedere ofensiv masa ei nu-i permitea să fie de primă mână, dar putea lupta cu orice navă de aceeași greutate.

Nu fu de mirare că Bigman sări de bucurie când intră în camera de depresurizare și își scoase costumul.

— Pe Spațiu, spuse Bigman, sunt bucuros că am plecat de pe cealaltă conservă zburătoare. Ce facem cu ea?

— Le-am spus să trimită o navă de pe Ceres care să o preia. Ceres era în spatele lor, la sute de

mii de kilometri depărtare. În aparență era aproape jumătate din diametrul Lunii văzute de pe Pământ.

— Cum de m-ai lăsat să iau și eu parte la asta, Lucky? întrebă Bigman curios. De unde schimbarea asta bruscă de planuri? Trebuia să mă duc singur din câte știam eu.

— Nu există nici un fel de coordonate spre care să te îndrepti, îi comunică cu tristețe lui Bigman evenimentele din ultima oră. Bigman fluieră.

— Atunci încotro mergem?

— Nu sunt sigur, răspunse Lucky, dar ținim spre locul unde ar trebui să fie stânca ermitului acum.

Studie ecranele și adăugă:

— Și totodată plecăm de aici repede.

Și *chiar* plecară repede. Accelerația mare a navei făcea ca viteza acesteia să crească cu repeziciune. Bigman și Lucky erau prinși în scaunele lor diamagnetice și presiunea care creștea se răspândi pe toată suprafața corpurilor lor. Concentrația de oxigen din cabină era ajustată de purificatorul de aer sensibil la accelerație, permițându-le astfel să respire fără probleme. Curelele g (g fiind simbolul pentru accelerație) pe care le purtau amândoi erau ușoare și nu le stânjeneau mișcările, dar sub presiunea datorată accelerației se strângeau și le protejau oasele, mai ales coloana vertebrală. Un brâu din nylotex le proteja regiunea abdominală de pericole neprevăzute.

Și accesoriile cabinelor fuseseră proiectate de experți ai Consiliului Științei pentru a permite o accelerație cu douăzeci-treizeci la sută mai mare decât a celorlalte nave ale flotei.

Chiar și această viteză, destul de mare, nu era decât jumătate din cât era în stare nava.

Când viteza se stabilizează, *Shooting Star* se afla la opt milioane de kilometri de Ceres, și dacă Lucky sau Bigman ar fi vrut să-l caute, ar fi constatat că

acesta devenise doar un punct luminos, mai slab decât celelalte stele de pe cer.

— Auzi, Lucky, voiam să te întreb ceva. Mai ai scutul licăritor? Lucky încuviință din cap și Bigman se uită înmărmurit.

— Atunci, bizon mare și prost ce ești, spuse micuțul, de ce nu l-ai luat cu tine când ai plecat la vânătoare de pirăți?

— L-am avut cu mine, spuse Lucky calm. L-am avut cu mine de când mi l-au dat marțienii.

Așa cum Lucky și Bigman știau (și nimeni altcineva din galaxie nu), marțienii la care se referise Lucky nu erau fermierii de pe Marte.

Erau o rasă de creaturi imateriale, descendenți ai unei inteligențe străvechi, aflată cândva la suprafața planetei Marte în perioada în care aceasta nu-și pierduse încă oxigenul și apa. Acum trăiau confortabil în izolarea lor după ce au creat caverne enorme în subsolul planetei distrugând kilometri cubi de materie și convertind acea materie în energie pentru a o folosi de-a lungul timpului. Abandonându-și corpurile materiale și trăind ca energie pură, existența lor a rămas ascunsă pământenilor. Doar Lucky pătrunsese în fortăreața lor și obținuse ca un suvenir din acea călătorie ciudată ceea ce Bigman numea „scutul licăritor”.

Enervarea lui Bigman crescuse.

— Păi, atunci de ce nu l-ai folosit? Ce se întâmplă cu tine?

— Ai o părere greșită despre scut, Bigman. Nu poate face orice. Nu-mi dă să mănânc și nu mă șterge la gură când sunt la ananghie.

— Am văzut ce poate face. Și poate face destule.

— Poate, într-un anumit fel. Poate absorbi orice fel de energie.

— Ca și energia unui blaster. Nu o să negi asta, băiete, nu-i așa?

— Nu, recunosc că aş fi imun la loviturile de blaster. Scutul ar absorbi orice fel de energie dacă masa acelui corp nu e prea mare sau prea mică. Spre exemplu, un cuţit sau un glonţ obişnuit nu poate intra prin el, cu toate că un glonţ mă poate doborî. Un baros mare poate intra prin scut, şi dacă totuşi nu poate, forţa lui tot mă va distruge. Şi, pe deasupra, moleculele de aer pot intra prin scut ca şi cum acesta nu ar exista pentru că sunt prea mici pentru a fi oprite. Îţi spun toate astea pentru a înţelege că dacă îmi puneam scutul şi Dingo mi-ar fi spart viziera când eram amândoi prinşi unul de altul în spaţiu oricum aş fi murit. Scutul nu ar fi putut să oprească ieşirea aerului din costumul meu.

— Dacă l-ai fi folosit de prima dată, nu ai mai fi avut nici o problemă. Îmi amintesc atunci când l-ai folosit pe Marte, spuse Bigman zâmbind. Strălucea pe tot corpul tău, la fel ca un fum, dar mai luminos, astfel încât nu puteai fi văzut decât în obscuritate. Asta cu excepţia feţei tale, care nu era decât o pată de lumină albă.

— Da, spuse Lucky calm, i-aş fi speriat. Ar fi tras asupra mea cu blasterul şi nu aş fi păţit nimic. Aşa că ar fi plecat de pe *Atlas*, s-ar fi depărtat la zece kilometri şi ar fi aruncat în aer nava. Ar fi însemnat moarte sigură. Nu uita că scutul e doar un scut. Nu-ţi conferă puteri ofensive.

— Nu o să-l mai foloseşti niciodată? întrebă Bigman.

— Când voi fi nevoit. Până atunci nu. Dacă îl folosesc prea mult, efectul lui va dispărea. Îi va fi găsit punctul slab şi voi fi o ţintă pentru toţi cei cu care mă voi confrunta.

Lucky studie instrumentele. Spuse apoi calm:

— Fii gata din nou pentru acceleraţie.

— Hei... mai apucă să spună Bigman.

Apoi, când fu împins înapoi în scaun, începu să respire cu greutate şi nu mai spuse nimic. Roşeaţa din ochii lui începea să se accentueze şi avea

senzația că pielea îi este trasă înapoi de parcă ar fi încercat să i se desprindă de pe oase.

De data asta, *Shooting Star* atinsese valoarea maximă a accelerației.

Dură numai cincisprezece minute. Spre sfârșit, Bigman devenise aproape inconștient. Apoi se relaxă și simți cum viața îi revine în corp.

Lucky își scutură capul și respiră cu putere.

— Hei, n-a fost deloc amuzant, spuse Bigman.

— Știu, replică la rândul lui Lucky.

— Și ce rost a avut? Nu mergeam destul de repede?

— Nu chiar. Dar acum totul e în regulă. Am scăpat de ei.

— De cine?

— De cei care ne urmăreau. Am fost urmăriți, Bigman, din secunda în care ai pus piciorul pe navă. Uită-te la ergometru.

Bigman se uită la el. Ergometrul semăna cu cel de pe *Atlas* numai cu numele. Acela era un model primitiv construit în scopul de a detecta radiațiile unui motor pentru a arunca în spațiu navetele de salvare. Țsta era singurul lui scop. Ergometrul de pe *Shooting Star* putea recepta tipul de radiație emis de motorul hiperatomic al unei nave chiar de mărimea unei capsule de salvare, și asta de la o distanță de trei milioane șase sute de mii de kilometri.

Chiar și acum linia trasată cu cerneală de pe hârtie oscila foarte ușor, dar periodic.

— Asta nu e nimic, spuse Bigman.

— A fost, cu puțin timp înainte. Uită-te.

Lucky derulă cilindrul de hârtie care trecuse deja de ac. Oscilațiile crescuseră în amplitudine, fiind mult mai distincte.

— Putea fi orice navă. Putea fi o navă de transport de pe Ceres.

— Nu. În primul rând, a încercat să ne urmărească și a reușit destul de bine, ceea ce înseamnă că are și ea un ergometru destul de bun.

Și pe lângă asta, ai mai văzut vreodată o asemenea configurație energetică?

— Nu exact ca asta, Lucky.

— Eu am văzut, la nava care a abordat *Atlasul*. Acest ergometru e mult mai bun la analiza modelului, dar asemănarea e clară. Motorul navei care ne urmărește este unul de tip sirian.

— Vrei să spui că e nava lui Anton?

— Ea sau o alta la fel. Nu contează. Oricum, i-am pierdut pe drum.

— În acest moment, spuse Lucky, ne aflăm exact în locul unde ar trebui să fie asteroidul ermitului, plus sau minus o sută cincizeci de kilometri.

— Nu e nimic aici, spuse Bigman.

— Exact. Gravimetrele nu înregistrează nici o masă asteroidală nicăieri în jurul nostru. Suntem în ceea ce astronomii numesc o zonă interzisă.

— Aha, spuse Bigman făcând pe înțeleptul. Înțeleg.

Lucky zâmbi. Nu era nimic de înțeles. O zonă interzisă din centura de asteroizi nu arăta diferit de o altă porțiune care era plină de asteroizi, sau cel puțin nu cu ochiul liber. În cazul în care nu se află nici un asteroid pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, se vedea același lucru. Stele sau obiecte care seamănau cu stelele umpleau cerul. Dacă unele dintre ele erau asteroizi nu-ți puteai da seama decât dacă urmăreai ore în șir care dintre „stele” își schimbă repede poziția; sau puteai folosi pentru asta telescopul navei.

— Păi, atunci ce facem? întrebă Lucky.

— Ne uităm în jur. S-ar putea să ne ia câteva zile. Traectoria *Shooting Star-ului* se schimbă brusc. Se depărtă de Soare, de zona interzisă spre cea mai apropiată constelație de asteroizi. Gravimetrele începură să-și miște acele; imediat simțiră atracția unor mase aflate la distanță.

Lumile acelea mici se perindară prin fața hubloului, fiecare fiind urmărită până când făcea o

mișcare de rotație completă. Apoi nava se muta la o altă. Viteza *Shooting Star-ului* scăzuse încât părea că aproape se târa, dar zecile de kilometri se transformau în sute, mii și apoi în milioane. O mulțime de asteroizi trecură prin fața lor.

— Ar fi mai bine să mănânci ceva, spuse Bigman.

Dar Lucky se mulțumi cu niște sandvișuri și cu scurte perioade de somn în timp ce el și Bigman urmăreau cu rândul ecranul, ergometrul și gravimetrele.

Apoi, cu un asteroid în față, Lucky spuse cu voce încordată:

— Cobor.

Bigman fu surprins.

— Țasta e asteroidul? spuse el uitându-se la forma lui. Îl recunoști?

— Cred că da, Bigman. În orice caz, o să-l cercetez.

Le luă o jumătate de oră pentru a manevra nava în umbra asteroidului.

— Ține-o aici, spuse Lucky. Cineva trebuie să stea pe navă, și tu ești ăla. Nu uita. Poate fi detectată, dar dacă este în umbră, cu luminile și cu motoarele la minimum, le va fi destul de dificil. Conform ergometrelor, nu există nici o navă în spațiul din jurul nostru. Corect?

— Corect!

— Cel mai important lucru de care trebuie să ții cont este ăsta: nu veni după mine pentru nimic în lume. Când termin o să vin eu la tine. Dacă nu mă întorc în douăsprezece ore și nici nu am dat nici un semn de viață, atunci te duci înapoi pe Ceres cu raportul, dar numai după ce ai fotografiat asteroidul din toate unghiurile.

Bigman se încăpățână:

— Nu.

— Țasta e raportul, spuse Lucky calm. Scoase o capsulă personală din buzunarul din interior. Capsula este adresată doctorului Conway, numai el

o poate deschide. Trebuie să intre în posesia acestor informații, indiferent ce mi s-ar întâmpla. Ai înțeles?

— Ce e în ea? întrebă Bigman nefăcând nici un gest pentru a o lua.

— Doar teorii, mă tem. Nu le-am vorbit despre ele fiindcă am venit aici pentru a aduna dovezi ca să le susțin. Dacă nu pot face asta, atunci cel puțin teoriile trebuie să ajungă la ei. Conway s-ar putea să le creadă și s-ar putea să convingă guvernul să acționeze conform lor.

— Nu o să fac asta, spuse Bigman, nu te părăsesc.

— Bigman, dacă nu am încredere în tine că faci corect ce ne privește pe amândoi, nu o să-mi mai fii de prea mult folos dacă ies cu bine din asta.

Bigman își întinse mâna. Capsula personală era acum la el.

— Bine, spuse el.

Lucky coborî prin camera de depresurizare spre suprafața asteroidului, încetinindu-și căderea cu ajutorul jetului reactiv al costumului. Știa că asteroidul era aproape de aceeași mărime cu cel al ermitului. Avea aproape aceeași formă pe care și-o amintea. Era destul de crestat, iar porțiunea luminată de soare avea aceeași culoare. Toate astea, de fapt, ar fi putut fi adevărate pentru orice asteroid.

Dar mai era încă ceva. Ceva foarte greu de copiat.

Din buzunarul de la brâu scoase un mic instrument care arăta ca o busolă. De fapt era un radar de buzunar. Emițătorul lui putea genera unde scurte radio pe aproape orice lungime de undă. Unele octave puteau fi parțial reflectate de stâncă, iar altele puteau fi transmise la distanțe destul de mari.

În prezența unui strat gros de stâncă reflecția radiațiilor activa un ac de pe un ecran. În prezența unui strat subțire de stâncă, ca, spre exemplu o

suprafață dedesubtul căreia se afla o peșteră sau vreo gaură, unele radiații penetrau și mergeau dincolo de perete, altele erau reflectate. În acest fel avea loc o dublă respingere, un lucru care se petrecea în mai puțin de o secundă. Ca răspuns la această dublă reflexie, acul „tremura” în mod caracteristic de două ori.

Lucky urmări instrumentul în timp ce se mișca printre vârfurile stâncoase. Acul se mișcă o dată, apoi urmă imediat o mișcare secundară. Inima lui Lucky începu să bată mai tare. Asteroidul era gol pe dinăuntru. Trebuia găsit locul unde mișcările secundare ale acului erau cele mai puternice, pentru că acolo golul era cel mai aproape de suprafață. Acolo ar fi trebuit să se afle camera de depresurizare.

Pentru câteva secunde gândurile lui Lucky erau concentrate la ac. Nu fu conștient de cablul magnetic care venea spre el exact dinspre orizontul apropiat.

Nu fu conștient de el până când acesta se înfășură în jurul lui, strângându-se puternic, forța lui aproape aruncându-i corpul lipsit de greutate deasupra asteroidului apoi înapoi la suprafața lui, unde rămase întins pe jos neajutorat.

11. Luptă Corp La Corp

Trei lumini veniră de la orizont și se îndreptară spre corpul nemișcat al lui Lucky. În întunericul din noaptea asteroidului nu putea vedea siluetele celor care însoțeau acele lumini.

Deodată auzi o voce care era bine cunoscutul mârâit al piratului Dingo.

— Nu-ți chema prietenul de sus. Am aici un aparat care poate să-ți intercepteze unda. Dacă încerci, te omor imediat, turnătorule.

Rosti cu putere ultimul cuvânt: termenul care îi umplea de mulțumire pe toți cei certați cu legea și care îi desemna pe cei considerați informatori ai poliției sau ai oricărui organ al legii.

Lucky nu scoase nici un sunet. Din momentul în care simțise pentru prima dată tremurul costumului sub biciuirea cablului magnetic își dăduse seama că picase într-o capcană. Să-l cheme pe Bigman mai înainte de a afla mai mult despre natura capcanei ar fi însemnat să pună în pericol *Shooting Star*, și asta fără să-i fie de mare ajutor.

Dingo se așeză deasupra lui, cu un picior într-o parte și cu celălalt în cealaltă parte. În lumina unei lanterne Lucky putu să întrezărească viziera lui Dingo și ochelarii groși de la ochii lui. Lucky știa că erau ochelari infraroșii, capabili să transforme radiațiile de căldură în lumină. Chiar fără lanterne și în întunericul de pe asteroid ar fi fost în stare să-l vadă după energia pe care o emana.

— Ce se întâmplă, turnătorule? întrebă Dingo. Ești speriat? Dingo ridică piciorul și-l coborî brusc, încercând să lovească viziera lui Lucky cu călcâiul. Acesta își întoarse capul repede pentru a lăsa lovitura să cadă cu putere pe partea metalică a căștii, dar Dingo se opri la jumătatea drumului. Începu să râdă puternic.

— N-o să scapi așa de ușor, turnătorule, spuse el. Vocea lui se schimbă când vorbi cu ceilalți doi pirați.

— Săriți peste vârf și deschideți camera de depresurizare.

Pentru un moment cei doi ezitară. Unul dintre ei spuse:

— Dar, Dingo, căpitanul a spus că...

— La treabă sau încep cu el și termin cu voi, îi amenință Dingo. În fața amenințării cei doi făcură saltul. Dingo îi spuse lui Lucky:

— Și acum să presupunem că te ducem în camera de depresurizare.

Încă mai ținea în mână capătul cablului magnetic. Cu o atingere a butonului închise curentul și îl demagnetiză pentru o clipă. Se dădu într-o parte și-l trase puternic spre el. Lucky, târât pe suprafața asteroidului, sări și se rostogoli parțial în afara cablului. Dingo atinse din nou butonul și astfel ce mai rămăsese înfășurat din cablu se strânse în jurul lui Lucky.

Dingo trase în sus de bici. Lucky urmă și el aceeași traiectorie, în timp ce Dingo îl manevra cu talent pentru a-și menține și el echilibrul. Lucky era atârnat undeva sus iar Dingo mergea cu el ca și cum ar fi fost balonul unui copil la capătul unei sfori.

Luminile celorlalți doi redeveniră vizibile din nou după cinci minute. Străluceau într-o pată de întuneric ale cărei forme regulate erau o dovadă suficientă pentru a-ți da seama că acolo se află o cameră de depresurizare.

— Pârtie! Am un pachet de trimis! strigă cu putere Dingo.

Demagnetiză din nou cablul și îl trase în jos, ridicându-se cincisprezece centimetri în aer când făcu asta. Lucky se roti rapid, ieșind complet din cablu.

Dingo făcu un salt și îl prinse. Cu abilitatea unui om obișnuit cu lipsa de gravitație, încercă se

oprească eforturile lui Lucky de a se elibera, și îl aruncă în direcția camerei de depresurizare. Își opri căderea lui pe spate cu două jeturi ale armei sale reactive din dotarea costumului și se îndreptă la timp pentru a-l vedea pe Lucky intrând pe ușă.

Ce urmă se putu vedea destul de clar în lumina celor două lanterne ale piraților. Prins de câmpul pseudogravitațional din camera de depresurizare, Lucky fu atras dintr-o dată în jos și lovi podeaua cu un zgomot și o forță care îl făcură să-și piardă suflul. Râsul lui Dingo ca răgetul de măgar se făcu auzit în casca lui.

Ușa din afară se închise, iar cea din interior se deschise. Lucky se ridică în picioare, fiind chiar bucuros de prezența gravitației.

— Intră, turnătorule, spuse Dingo ținând în mână un blaster.

Lucky se opri când intră în interiorul asteroidului. Ochii lui se mișcară dintr-o parte în alta în timp ce bruma se aduna pe marginile ocularului. Ceea ce vedea nu era biblioteca ermitului Hansen, ci un coridor enorm al cărui tavan era susținut de numeroși piloni. Nu putea să vadă până în capătul celălalt. Deschizături pentru camere punctau regulat pereții coridoarelor. Oameni se mișcau grăbiți în toate direcțiile și se simțea mirosul de ozon și de ulei de mașină. În depărtare se putea auzi hurea caracteristic al unor motoare hiperatomice gigantice.

Era evident că asta nu era celula ermitului, ci o mare fabrică, *în interiorul unui asteroid*.

Lucky își mușcă buza și se întrebă gânditor dacă toate aceste informații vor muri o dată cu el.

— Înăuntru, turnătorule! Intră aici, îi comandă Dingo.

Era o cameră de provizii, rafturile și depozitele erau pline, dar acolo nu se mai afla nimeni în afară de ei.

— Auzi, Dingo, zise unul dintre pirați puțin speriat, de ce îi arătăm toate astea? Nu cred că...

— Atunci nu comenta, spuse Dingo izbucnind în râs. Nu-ți face nici o grijă, nu va mai spune nimănui ce a văzut. Garantez eu asta. Am ceva de terminat cu el. Scoateți-i costumul.

În timp ce vorbea își scotea și el costumul. Pășii afară din el, arătând monstruos de butucănos. O mână mângâie dosul păros al celeilalte. Era clar că savura momentul.

Lucky vorbi ferm:

— Căpitanul Anton nu ți-a dat niciodată ordine să mă ucizi. Continui cu ostilitățile și asta nu o să-ți aducă nimic bun. Sunt un om valoros pentru căpitan și el știe asta.

Dingo se așeză pe marginea unei lăzi cu bucăți de metal cu un zâmbet pe față.

— Dacă te-aș asculta, turnătorule, aș avea impresia că ai dreptate. Dar nu ne-ai păcălit pe noi, nici măcar o clipă. Când te-am lăsat pe stâncă împreună cu ermitul, ce crezi că am făcut de fapt? Am *urmărit*. Căpitanul Anton nu e un prost. M-a trimis înapoi. Mi-a spus: Urmărește stânca aia și raportează ce se întâmplă. L-am văzut pe ermit plecând cu nava. Te-aș fi putut distruge acolo în spațiu dar am urmat ordinele. Am stat lângă Ceres o zi și am zărit nava ermitului ridicându-se din nou în spațiu. Am așteptat mai mult. Apoi am văzut cealaltă navă venind să o întâmpine. Omul de pe nava ermitului a urcat pe nava ta și te-am urmărit când ai plecat. Lucky nu se abținu să nu zâmbească.

— Vrei să spui că ai încercat să mă urmărești. Fața lui Dingo deveni roșie. Imediat se răsti la el:

— Bine! Ai fost mai rapid! Cei de teapa ta sunt buni la fugă. Și ce-i cu asta? N-aveam nici o nevoie să te urmăresc. Doar am venit aici și am așteptat. Știam unde te îndrepti. Te-am prins, nu-i așa?

— Bine, dar cu ce te-ai ales? Am fost neînarmat pe stânca ermitului. Eu nu aveam nici o armă, în timp ce ermitul avea un blaster. Trebuia să fac ce-

mi spune. A vrut să se întoarcă pe Ceres și m-a forțat pentru a putea spune că a fost răpit dacă era prins de oamenii de pe asteroizi. Chiar tu ai spus că am plecat cât am putut de repede de pe Ceres pentru a veni direct aici.

— Pe o navă guvernamentală destul de frumoasă, nu?

— Am furat-o. Și? Asta nu înseamnă decât că mai aveți o navă pentru flota voastră. Și una bună.

Dingo se uită la ceilalți pirați.

— Nu-i așa că ne aruncă praf de cometă în ochi?

— Te avertizez din nou. Dacă mi se va întâmpla ceva, căpitanul Anton va da vina pe tine.

— Nu! strigă Dingo. Pentru că știe cine ești. La fel și eu, *Mr. David Lucky Starr*. Și acum vino în mijlocul camerei.

Dingo se ridică și le spuse celor doi acoliți ai lui:

— Luați lăzile de aici. Puneți-le deoparte.

Toți se uitară la fața lui congestionată în timp ce el spunea asta. Corpul rotund și musculos al lui Dingo era un pic aplecat, capul era înfundat între umerii ieșiți în afară, iar picioarele lui groase și cam crăcănate se lipiră cu fermitate de podea. Cicatricea de pe buza de sus era de un alb intens.

— Există metode ușoare prin care te pot termina și metode frumoase. Nu-mi plac informatorii, mai ales cei care mă păcălesc într-un duel. Așa că, mai înainte de a termina cu tine, o să te fac bucățele.

Lucky, care arăta înalt și zvelt în comparație cu celălalt, spuse:

— Ești destul de bărbat să te ocupi de mine singur, Dingo, sau o să te ajute cei doi prieteni ai tăi?

— N-am nevoie de nici un ajutor, frumușelule, spuse el râzând. Dar, dacă încerci să fugi, ei or să te oprească, au bice neuronice și or să te „oprească” cu adevărat, zise el. Apoi se adresă celorlalți doi: Și să le folosiți dacă trebuie.

Lucky îl așteptă pe celălalt să facă prima mișcare. Știa că cea mai proastă tactică, și care i-ar fi fatală, ar fi să se lase angrenat într-o luptă corp la corp. Dacă l-ar lăsa pe pirat să-i prindă pieptul între cele două enorme brațe s-ar alege cu siguranță cu coastele rupte.

Pumnul lui Dingo se dădu în spate, apoi veni cu toată puterea în față. Lucky stătu pe loc atât cât putu, apoi se feri în partea dreaptă, îl prinse pe adversar de mâna stângă, îl împinse înainte avantajat de forța celuiilalt și-i lovi cu piciorul glezna.

Dingo veni în față necontrolat, apoi se prăbuși. Dar se ridică imediat; cu un obraz crăpat și cu luminițe de nebunie dansându-i în ochi.

Se repezi nebunește spre Lucky care se retrase agil spre peretele pe care stăteau aliniate lăzile.

Lucky se apucă de marginea lăzii de sus, își ridică picioarele și apoi le aruncă înainte. Dingo le primi din plin în piept și se opri pentru o clipă. Lucky se feri din fața lui și se află din nou liber în centrul camerei.

Unul dintre pirați strigă:

— Hei, Dingo, hai să nu ne mai prostim. Dingo râsuflă furios în timp ce striga:

— Îl omor! Îl omor!

Dar acum devenise ceva mai precaut. Ochii lui de-abia se vedeau de grăsimea și de cartilajele care îi înconjurau. Veni spre el, urmărindu-l atent pe Lucky, așteptând momentul în care ar putea lovi.

— Ce se întâmplă Dingo? îi strigă Lucky. Ți-e frică de mine? Ți s-a făcut cam repede frică pentru unul cu o „gură” așa de mare ca a ta!

Cum era de așteptat pentru Lucky, Dingo strigă ceva de neînțeles și se năpusti direct spre el. Lucky nu avu nici o problemă să eschiveze acea furie de taur. Muchia palmei sale lovi puternic și rapid ceafa lui Dingo. Lucky văzuse mulți oameni pierzându-și cunoștința după o asemenea lovitură și destui care muriseră. Dar Dingo de-abia se

mișcă. Dădu din cap și se întoarse mârâind. Mergea drept spre Lucky care se mișca agil prin cameră. Lucky lovi puternic cu pumnul care ateriză pe obrazul crăpat al lui Dingo. Sângele țâșni, dar Dingo nu făcu nimic pentru a bloca lovitura, și când aceasta aterizase nici măcar nu clipi.

Lucky se răsuci și-l lovi puternic pe pirat încă de două ori. Dingo nu dădu nici un fel de atenție loviturilor. Venea tot timpul spre el.

Dintr-o dată, luându-l pe Lucky prin surprindere, căzu ca un om care și-a pierdut echilibrul. Dar brațele lui se întinseră în cădere și una dintre mâini prinse glezna dreaptă a lui Lucky care căzu la rândul lui.

— Te-am prins, șopti Dingo. Într-o clipă își întinse mâinile pentru a-l prinde pe Lucky de mijloc și, strânși unul de celălalt, se rostogoliră pe podea.

Lucky simți presiunea crescând și strângându-l iar durerea îl inundă în interior avansând ca o flacără. Simți în ureche răsuflarea fetidă a lui Dingo.

Brațul drept al lui Lucky era liber, dar cel stâng rămăsese prins în menghina fără scăpare a brațelor celuilalt. Cu ultima umbră din puterea care-l părăsea, Lucky își ridică pumnul drept. Acesta nu parcurse mai mult de zece centimetri, atingând punctul unde bărbia lui Dingo întâlnea gâtul cu o forță care trimise junghiuri de durere pe toată lungimea brațului lui Lucky.

Strânsoarea lui Dingo slăbi pentru o clipă iar Lucky, zbatându-se, se eliberă din îmbrățișarea mortală și se ridică în picioare.

Dingo se ridică mai încet. Ochii lui erau sticloși iar sângele i se scurgea într-un colț al gurii.

— Biciul! Biciul! murmură el cu voce groasă.

Pe neașteptate se întoarse către unul dintre pirații care rămăseseră muți. Smuci arma din mâna acestuia și îl îmbrânci cu putere.

Lucky încercă să se ferească, dar biciul neuronice era deasupra lui. Îl atinse pe partea dreaptă și, stimulându-i nervii din acea zonă, fu inundat de un val de durere. Corpul lui Lucky înțepeni și căzu din nou la pământ.

Pentru o clipă simțurile lui nu înregistrară decât confuzie și, fiind conștient de asta, aștepta ca moartea să vină din clipă în clipă. Auzi vag o voce de pirat.

— Hei, Dingo, căpitanul ne-a spus să facem în așa fel încât să pară un accident. E un membru al Consiliului Științei și...

Lucky nu mai auzi nimic altceva.

Când își recapătă cunoștința, avu senzația că mii de ace erau înfipite pe toată partea lui dreaptă și constată că era iar îmbrăcat în costumul spațial. Tocmai îi puneau casca. Dingo, cu buzele umflate, cu obrazul și cu falca vinete, se uita la el cu răutate.

O voce se auzi în ușă. Un bărbat intră grăbit și începu să vorbească mult și repede. Lucky îl auzi spunând:

— ... pentru postul 247. Am ajuns în situația să nu mai pot ține pasul cu toate cererile. Nici măcar nu pot să mențin orbita noastră dreaptă încât să merg în paralel și cu corectarea coordonatelor lui...

Vocea se stinse. Lucky își întoarse capul și văzu un om mic cu ochelari și cu părul cărunt. Era chiar în fața ușii uitându-se, nevenindu-i să creadă și plin de uimire la dezordinea din fața lui.

— Ieși afară, îi strigă Dingo.

— Dar am venit să iau ceva...

— Mai târziu!

Micul om plecă și casca fu potrivită pe capul lui Lucky.

Îl scoaseră din nou afară prin camera de depresurizare spre o suprafață care era acum luminată de Soare. O catapultă aștepta pe o stâncă relativ plată. Funcționarea ei nu era un mister

pentru Lucky. O macara automată trăgea înapoi un levier de metal care se apleca încet din ce în ce mai mult până când se întindea complet la orizontală. Niște hamuri ușoare erau atașate de levierul îndoit și apoi înfășurate în jurul taliei lui Lucky.

— Stai nemnișcat, îi spuse Dingo.

Vocea lui era vagă și înfundată. Era ceva în neregulă cu radio-receptorul căștii, se gândi Lucky.

— Îți pierzi oxigenul. Și ca să te simți mai bine te anunț că o să trimitem niște nave pentru a-l doborî pe prietenul tău mai înainte ca el să ia viteză dacă are de gând să-și ia tălpășița.

După o clipă Lucky simți vibrația levierului când acesta fu eliberat. Reveni elastic la poziția inițială cu o forță incredibilă. Cataramele din jurul lui se desfăcură ușor și el zbură cu o viteză de peste un kilometru și jumătate pe minut, fără ca mișcarea să-i fie încetinită de vreun câmp gravitațional. Văzu o singură imagine a asteroidului cu pirații care se uitau în sus după el. Totul se micșora rapid în fața ochilor lui.

Își inspectă costumul. Știa deja că radio-receptorul căștii fusese dezafectat. Cu siguranță potențimetrul atârna distrus. Asta însemna că vocea lui nu putea fi auzită decât la câțiva kilometri în spațiu. Îi lăsaseră arma reactivă de la costumul spațial. O încercă și nu se întâmplă nimic. Rezervele ei de gaz erau terminate.

Era neajutorat. Nu-l mai despărțea de o moarte înceată și neplăcută decât un singur cilindru de oxigen.

12. Navă Contra Navă

Cu strângere de inimă, Lucky cântări situația în care se afla. Credea că poate ghici planurile piraților. Pe de o parte, voiau să scape de el fiindcă era limpede că știa prea multe. Pe de altă parte, era necesar ca ei să vrea să fie găsit mort în așa fel încât Consiliul Științei să nu fie în stare să dovedească în mod concludent că moartea lui s-a datorat violenței piraților.

Cu mult timp înainte, pirații făcuseră greșeala să omoare un agent al Consiliului, iar furia rezultată a fost una zdrobitoare. Vor fi mult mai prudenți de data asta.

Lucky se gândi: Pirații vor ataca *Shooting Star*, ecranându-l pentru a-l împiedica pe Bigman să trimită un semnal de ajutor. Apoi vor putea folosi tunul asupra carcasei navei. Asta va semăna foarte mult cu o coliziune cu un meteorit. Pentru a da un plus de veridicitate, și-ar putea trimite inginerii la bord pentru a defecta activatoarele scuturilor. Ar arăta ca și cum ar fi apărut o defecțiune care a împiedicat activarea scuturilor la apropierea meteoritului.

I-ar fi cunoscut întregul parcurs prin spațiu, Lucky știa asta. Nu exista nimic care să-l devieze de la traiectoria imprimată inițial. Mai târziu, după ce el ar fi murit, l-ar recupera și l-ar trimite să se rotească pe o orbită în jurul navei distruse. Cei care-l vor descoperi (și probabil că una din navele lor va trimite un raport anonim despre asta) vor ajunge la o concluzie evidentă: Bigman aflându-se la comanda navei, manevrând-o până la sfârșit, ucis la datorie. Pe de altă parte, Lucky, agitându-se în costum, ar fi distrus emițătorul radioului încorporat în costum în timpul acestei agitații. Nu a mai avut cu ce să ceară ajutor. Și-a terminat gazul armei reactive într-o încercare disperată și

inutilă de a găsi un loc în care să fie în siguranță. Și așa a murit.

Nu mergea. Nici Conway, nici Henree nu puteau crede că Lucky ar fi avut grijă doar de propria lui siguranță în timp ce Bigman ar fi rămas loial la controlul navei. Dar chiar dacă planul lor nu ar fi reușit, pirații s-ar fi ales cu satisfacția morții lui Lucky Starr. Și, ceea ce era chiar mai rău, o dată cu Lucky Starr ar fi dispărut și toate informațiile pe care le avea el.

Preț de o clipă se înfurie amarnic pe sine însuși pentru că nu i-a împărtășit toate suspiciunile lui Conway și lui Henree mai înainte de a pleca, că a așteptat până la imbarcarea pe *Shooting Starr*, înainte de a-și prepara capsula personală. Imediat își recăpătă stăpânirea de sine. Nimeni nu l-ar fi crezut fără dovezi.

Pentru acest motiv trebuia să se întoarcă.

Trebuia!

Dar cum? La ce e bun „trebuie” când cineva e singur și neajutorat în spațiu doar cu ceva oxigen pentru câteva ore și nimic mai mult? Oxigen!

Lucky se gândi: „Asta este oxigenul meu!” Oricine în afară de Dingo i-ar fi scos tot oxigenul din cilindri, lăsând doar resturile pentru ca moartea să survină cât mai repede. Dar, din câte îl cunoștea Lucky pe Dingo, piratul îl trimisese cu un cilindru plin doar pentru a-i prelungi agonia.

Foarte bine! El va schimba asta. Va folosi oxigenul altfel. Și dacă dădea greș, moartea va veni mai repede, asta în ciuda lui Dingo.

Doar că nu trebuia să dea greș.

Asteroidul trecuse prin fața ochilor lui periodic în timp ce se rotea în spațiu. La început era o stâncă ce se micșora din ce în ce mai mult, colțurile lui neregulate deslușindu-se clar în lumina soarelui. Apoi devenise o stea strălucitoare și un singur punct luminos. Strălucirea începea acum să pălească rapid. Imediat ce asteroidul devenea destul de palid pentru a nu mai fi decât

una din milioanele de stele totul era sfârșit. Nu mai era mult timp până atunci.

Degetele lui neîndemânate, înmănușate în metal, deja căutau tubul flexibil ce ducea de la locul de intrare a aerului aflat chiar sub mască până la cilindrul cu oxigen aflat în spate. Răsuci cu putere șurubul care ținea furtunul pentru oxigen strâns atașat de cilindru.

Acesta cedă. Se opri pentru a-și umple casca și costumul cu oxigen. În mod normal oxigenul curgea încet din rezervor în măsura în care era folosit de plămânii oamenilor. Dioxidul de carbon și apa rezultate din respirație erau absorbite în cea mai mare parte de substanțele chimice din recipiente închise cu valve ce erau atașate pe suprafața interioară a plăcilor de la pieptul costumului. Rezultatul era că oxigenul era menținut la o presiune de un sfert din atmosfera Pământului. Asta era perfect, din moment ce trei sferturi din atmosfera Terrei este oricum azot, gaz care nu contribuie cu nimic la procesul respirației.

Se lăsa astfel loc unor concentrații mai mari, ceva mai mari decât la presiune atmosferică normală, dar nu într-atât încât să producă efecte toxice periculoase. Lucky lăsă oxigenul să se scurgă în costumul său.

Apoi își închise valva de sub mască și scoase cilindrul de la locul lui.

Cilindrul semăna cu o armă reactivă, destul de neobișnuită totuși. Pentru o persoană izolată în spațiu a folosi drept combustibil de propulsare oxigenul prețios care l-ar fi putut salva de la moarte însemna fie disperare, fie o hotărâre fermă.

Lucky deschise valva de reducere și eliberă un jet de oxigen în spațiu. Nu era nici o urmă de cristale de data asta. Oxigenul, spre deosebire de monoxidul de carbon, îngheață doar la temperaturi foarte scăzute și, mai înainte de a pierde destulă căldură pentru a îngheța, deja era dispersat în spațiu. Gaz sau solid, a treia lege de mișcare a lui

Newton rămânea valabilă. În timp ce gazul era împrăștiat într-o direcție, Lucky era împins în cealaltă, conform principiului acțiunii și reacțiunii.

Rotirea lui încetini. Cu grijă, așteptă să vadă asteroidul în întregime înainte de a-și opri rotirea.

Era încă destul de departe de asteroid. Acum nu era mai strălucitor decât celelalte stele învecinate. Își putea imagina că deja greșise ținta, dar își alungă din minte orice fel de îndoială.

Își fixă ferm ochii pe acea pată de lumină pe care o credea a fi asteroidul și lăsă jetul cilindrului să iasă în direcția opusă. Se întreabă dacă avea destul pentru a inversa direcția în care se îndrepta. În acel moment, n-avea cum să-și dea seama de asta.

În orice caz, trebuia să mai rămână cu ceva gaz. Va avea nevoie de el pentru o manevrare în jurul asteroidului, să ajungă pe partea lui întunecată, să-l găsească pe Bigman și nava, doar dacă nu...

Doar dacă nu cumva nava plecase sau fusese distrusă de pirăți.

Lui Lucky i se părea că vibrația din mâna sa datorată jetului de oxigen scădea în intensitate. Ori cilindrul era pe cale să se golească, ori scădea temperatura. Îl ținea departe de costum astfel încât nu mai absorbea căldură de la acesta. De la costum rezervoarele de oxigen obțineau destulă căldură pentru ca gazul să poată fi respirabil, iar cilindrii de dioxid de carbon pentru a-și menține conținutul gazos. În vidul din spațiu, căldura se putea pierde doar prin radiații, un proces destul de lent, dar, cu toate astea, cilindrul cu oxigen avusese destul timp pentru a pierde temperatură.

Înconjură cilindrul cu brațele, îl strânse la piept și așteptă.

I se păru că trecură ore, dar numai cincisprezece minute se scurseră înainte ca asteroidul să i se pară mai strălucitor. Se apropia din nou de el? Era doar imaginația care îi juca feste? Alte cincisprezece minute și acesta deveni o strălucire distinctă în

spațiu. Lucky mulțumi șansei care l-a aruncat pe partea luminată de soare a asteroidului astfel încât îl putea vedea ca pe o țintă perfectă.

Îi venea din ce în ce mai greu să respire. Nu se punea problema unei asfixieri cu dioxid de carbon, căci gazul dispărea imediat ce expira. Cu toate astea, fiecare inspirație făcea să dispară o cantitate din prețiosul oxigen. Încercă să respire mai puțin, să-și închidă ochii, să se odihnească. Oricum, nu putea face nimic până când nu ajungea la asteroid și trecea de el. Acolo, pe partea lui întunecată, se putea ca Bigman încă să mai aștepte.

Apoi, dacă putea ajunge lângă el, dacă l-ar putea chema prin radio mai înainte să leșine, atunci ar mai fi o șansă.

Orele trecură încet, ca o tortură pentru Bigman. Își dorea cu disperare să coboare, dar nu avea curajul. Se gândi că dacă inamicul ar fi existat acolo, ar fi apărut până acum. Apoi se dojeni aspru și ajunse la concluzia că această liniște desăvârșită și această lipsă de agitație nu era decât o capcană, iar Lucky fusese prins.

Așeză în fața lui capsula personală a lui Lucky și se întrebă ce conține. Ce bine-ar fi fost dac-ar fi existat vreun mod de a o deschide, de a citi microfilmul din interior. Dacă ar putea face asta, ar putea să o transmită spre Ceres, ar putea să scape de ea, și va fi liber să se repeadă spre asteroid. Îi va putea distruge pe toți, îl va putea scoate pe Lucky din orice încurcătură în care ar fi intrat.

Nu! În primul rând nu îndrăznea să folosească sub-etericele. E adevărat că pirații nu ar putea sparge codul, dar ar detecta unda iar el primise instrucțiuni clare să nu dezvăluie poziția navei.

În plus, la ce folosea să se gândească să spargă o capsulă personală? O rază de căldură ar putea să o topească și să o distrugă, o încărcătură atomică ar putea să o dezintegreze, dar nimic nu o putea deschide lăsându-i mesajul intact în afara

amprentei persoanei pentru care fusese „personalizată”. Și cu asta basta!

Mai mult de șase ore trecuseră până când aparatele de detectare a câmpurilor pseudo-gravitaționale au dat un semnal de alarmă.

Bigman se trezi din visul său de neputință și se uită surprins la ergometru. Pulsațiile mai multor nave se amestecau în niște curbe complicate care se topeau precum un șarpe de la o configurație la alta.

Scutul *Shooting Starr-ului*, care până acum se menținuse la o putere scăzută dar suficientă pentru a respinge eventualele „resturi” (termenul folosit de obicei în spațiu pentru meteoriții care călătoreau prin spațiu și care aveau un diametru mai mic de trei centimetri) își spori intensitatea la maxim. Bigman auzi sunetul puternic al scutului devenind strident. Unul câte unul, lăsă vizoarele cu rază mică de acțiune să se activeze, șir după șir.

Începu să se agite. Navele se ridicau de pe asteroid din moment ce nu puteau fi detectate mai departe. Asta însemna că trebuie să-l fi prins pe Lucky; probabil că deja murise. Nu-i mai păsa câte nave veneau acum spre el. Le va doborî pe toate, una câte una.

Se încruntă. Prima rază de Soare apăru în unul din vizoare. Reglă dispozitivul de ochire și îl centră. Apoi scoase ceva ce semăna cu o claviatură de pian și, prinsă într-un fascicul invizibil de energie, nava piraților străluci.

Strălucirea nu se datora vreunei acțiuni directe asupra fuzelajului ei, ci era mai degrabă rezultatul absorbției de energie de către scutul de protecție al navei inamice. Străluci din ce în ce mai puternic. Apoi scăzu în intensitate când inamicul se întoarse și se depărtă.

O a doua și o a treia navă își făcură apariția. Un proiectil își croia drum spre *Shooting Star*. În vidul din spațiu nu avea nici un fel de strălucire, nu scotea nici un fel de sunet, dar prins în lumina

soarelui deveni un punct strălucitor de lumină. Deveni un mic cerc în vizor, apoi unul din ce în ce mai mare, până când dispăru din câmpul vizual.

Bigman ar fi putut să se ferească, să dispară cu *Shooting Starr-ul* departe de traiectoria acestuia, dar se gândi: „Lasă-l să lovească”. Voia să-i lase să vadă cu ce au de a face. Poate că semăna cu jucăria unui bogătaş, dar nu vor reuși să o scoată din funcțiune cu câteva lovituri de „praștie”.

Proiectilul își atinse ținta și se lovi cu putere oprindu-se în scutul magnetic al navei, care străluci pentru o clipă. Nava se mișcă și ea încet, absorbind impulsul care trecuse de scut.

— Și acum să vă întoarcem favorul, murmură Bigman.

Nava lui nu avea la bord nici un fel de proiectile, explozibile sau orice altceva, dar rezerva sa de proiectoare energetice era variată și destul de puternică.

Mâna lui se opri deasupra butoanelor blasterului când văzu într-unul din vizoare ceva care îi aduse o urmă de încruntare pe fața lui mică dar hotărâtă, ceva care arăta ca un om îmbrăcat într-un costum spațial.

Era destul de ciudat că o navă era mult mai vulnerabilă în fața unui om îmbrăcat într-un costum spațial decât în fața celor mai performante arme de la o altă navă. O navă inamică putea fi detectată ușor de detectoarele gravitaționale de la o distanță de câțiva kilometri, iar de ergonometre de la o distanță de câteva mii de kilometri. Un om îmbrăcat în costum spațial nu putea fi semnalat de detectorul gravitațional doar de la câteva sute de metri, iar de ergonometre în nici o situație.

Mai mult, scutul magnetic era cu atât mai eficient cu cât viteza proiectilului era mai mare. Bucăți enorme de metal care veneau cu zeci de kilometri pe secundă puteau fi oprite instantaneu. Un singur om, plutind doar cu șaisprezece

kilometri pe oră, sesiza existența respectivului scut decât printr-o încălzire ușoară a costumului.

Lăsa zece oameni să se apropie de navă și numai cu o deosebită îndemânare îi vei putea doborî pe toți. Dacă doi ori trei reușeau să penetreze scutul și să ajungă să distrugă ușa de la camera de depresurizare cu blasterul, nava pe care o atacaseră era serios avariata.

Și acum Bigman văzu doar un mic punct care nu putea să însemne decât avangarda unei astfel de escadrile ucigașe. Imediat orientă unul din vizoarele secundare pe direcția punctului luminos. Silueta ajunsese chiar în fața lui, iar Bigman era gata să tragă când receptorul radio scoase niște sunete.

Pentru o clipă rămase năucit. Pirații atacaseră fără avertisment iar el nu încercase să comunice, să spună că se predă, să ofere ceva. Atunci ce era?

Ezită, apoi sunetele deveniră cuvinte ce începură să se repete:

— Bigman... Bigman... Bigman...

Bigman sări de pe scaun, ignorând bărbatul îmbrăcat în costum, lupta, totul.

— Lucky, tu ești?

— Sunt lângă navă... Costumul spațial... Aer... nu mai am...

— Pe galaxie!

Bigman, alb la față, aduse nava lângă omul aflat în spațiu, cel pe care era gata să-l distrugă.

Bigman se uită la Lucky care, cu casca dată jos, încă mai trăgea cu lăcomie aer în piept.

— Mai bine te-ai odihni, Lucky.

— Mai târziu, replică el scoțându-și costumul. Au atacat deja? Bigman încuviință din cap.

— Nu contează. Își sparg dinții dacă-l mușcă pe bătrânul Shooter.

— Au dinți mai puternici decât lasă să se vadă, spuse Lucky. Trebuie să plecăm repede. Își vor aduce artileria grea, și nici rezervele *noastre* de energie n-or să ne ajungă la nesfârșit.

— De unde or să aducă nave grele?

— E o bază importantă de pirați jos! Poate *cea mai mare bază!*

— Vrei să spui că *nu este* asteroidul ermitului?

— Vreau să spun că trebuie să o ștergem!

Se așeză la pupitrul de comandă al navei, încă palid la față din cauza încercării prin care trecuse. Pentru prima dată stânca de sub ei își modifică poziția de pe ecran. Chiar și în timpul atacului, Bigman ascultase ordinul lui Lucky de a sta pe loc timp de douăsprezece ore.

Stânca devenea din ce în ce mai mare.

Bigman protestă:

— Dacă tot vrei să o ștergem, de ce aterizăm?

— Nu aterizăm.

Lucky urmări ecranul atent în timp ce cu o mână regla controalele blasterului greu al navei. Intenționat mări și reduse din intensitatea razei până când aceasta putea acoperi o arie destul de mare, dar energia era redusă la intensitatea unei raze de căldură obișnuită.

Așteptă câteva clipe, din motive pe care curiosul Bigman nu putea să le întrezărească, și apoi trase. Urmă o strălucire puternică pe suprafața asteroidului care se transformă imediat într-o străfulgerare de culoare roșie care în următoarele minute se întunecă.

— Și acum să mergem, spuse Lucky, și pe măsură ce alte nave se ridicau în spirală de la baza piraților nava lor accelerează.

O jumătate de oră mai târziu, cu asteroidul lăsat departe în spațiu și navele care îi urmăreau mult în spate, spuse:

— Fă-mi legătura cu Ceres, vreau să vorbesc cu Conway.

— OK, Lucky. Fii atent, am coordonatele asteroidului. Să le trimit la bază? Putem trimite o flotă și...

— Nu folosește la nimic, spuse Lucky, și nici nu ne e necesar. Bigman făcu niște ochi mari.

— Doar nu vrei să spui că ai distrus asteroidul cu o singură rază de blaster?

— Normal că nu. De-abia l-am atins, răspunse Lucky. Ai făcut legătura cu Ceres?

— Am ceva probleme, zise Bigman nervos. Știa că Lucky era într-una din fazele lui când avea gura cusută și nu voia să ofere nici un fel de detaliu. Stai! L-am găsit! Dar... Transmit toți alarmă generală!

Nu era nevoie să explice asta. Apelul era pătrunzător și necodat.

— Apel general către toate unitățile din afara planetei Marte. Ceres este atacat de forțe ostile, se presupune că sunt pirați... Apel general către toate unitățile...

— Pe Galaxie! spuse Bigman. Lucky adăugă și el printre dinți:

— Sunt întotdeauna cu un pas în fața noastră orice am face. Trebuie să ne întoarcem! Repede!

13. Atac!

Navele se apropiau într-o coordonare perfectă. O întreagă escadrilă atacă direct Observatorul. În replică, aproape inevitabil, forțele de apărare de pe Ceres și-au concentrat forțele în acel punct.

Atacul nu se desfășura la intensitate maximă. Navă după navă plonja pentru a lansa raze de energie într-un scut ce era evident indestructibil. Nici una nu și-a asumat riscul de a ataca generatoarele de energie aflate în subsol, loc pe care ei îl știau cu siguranță. Navele guvernului ieșiră în spațiu și bateriile de la sol deschiseră și ele focul. La sfârșit două nave ale piraților erau distruse în momentul în care scuturile lor cedară iar ele făcură explozie împrăștiind vapori strălucitori. O altă navă din ale cărei rezerve de energie rămăseseră doar câteva picături putea fi capturată într-o eventuală misiune de urmărire. Dar aceasta a fost imediat distrusă, probabil chiar de către echipaj.

Chiar în timpul desfășurării atacului, unii dintre apărători și-au dat seama că s-ar putea să fie o șmecherie. Mai târziu, desigur, au văzut asta clar. În timp ce Observatorul era atacat, trei nave au aterizat pe asteroid la câteva sute de kilometri distanță. Pirații au coborât din nave și, purtați de „săni spațiale” și înarmați cu arme de mână și tunuri blaster portabile, au atacat sasurile rezidențiale.

Ușile fură distruse iar pirații în costume spațiale năvăliră pe coridoarele din care ieșise aerul. La nivelele de sus se aflau fabrici și birouri, dar ocupanții lor fuseseră evacuați de la primul semnal de alarmă. Locul lor fusese luat de membrii în costume spațiale ai miliției locale care au luptat brav, dar nu se puteau pune cu profesioniștii din flota piraților.

La nivelele de jos, în apartamentele liniștite de pe Ceres a răsunat de asemenea zgomotul armelor. Imediat au fost trimise semnale de ajutor. Apoi, aproape la fel de repede cum veniseră, pirații se retraseră.

După ce plecară, oamenii de pe Ceres își numără răsunet. Cincisprezece ceresieni erau morți iar mai mulți suferiseră răni mai mult sau mai puțin grave; la aceștia se adăugau și cinci pirați morți. Daunele aduse clădirilor erau și ele foarte mari.

— Și un singur om, îi explică Conway furios lui Lucky după ce acesta sosi mai târziu, lipsește. Numai că el nu se află pe lista locuitorilor și am fost în stare să ținem numele lui departe de buletinele de știri.

Lucky găsi pe Ceres o agitație aproape isterică acum după ce raidul luase sfârșit. De o generație nici un inamic nu mai îndrăznise să atace un obiectiv terestru important. Trebuise să treacă prin trei puncte de inspecție mai înainte de a i se permite să aterizeze.

Stătea în sala Consiliului cu Henree și Conway și spuse cu amărăciune:

— Deci Hansen a dispărut! De asta e atâta fierbere aici!

— Trebuie să recunoaștem, spuse Henree grav, că bătrânul ermit a avut curaj. Când pirații au intrat în bază a insistat să ia un costum, să pună mâna pe un blaster și să plece alături de membrii miliției.

— Dar erau destui milițieni, replică Lucky. Dacă ar fi rămas aici, ne-ar fi făcut un serviciu și mai mare. Cum de nu l-ai oprit? În asemenea circumstanțe era el o persoană căreia să-i fi permis să facă un asemenea lucru? Vocea lui Lucky, de obicei calmă avea în ea o urmă de furie reținută.

Conway răspunse calm:

— Noi nu eram cu el. Garda pe care am lăsat-o cu el a trebuit să se prezinte la datorie. Hansen a insistat să li se alăture și cel care-l păzea a decis că

putea să-și îndeplinească cele două îndatoriri în același timp, să lupte cu pirații și să-l păzească și pe ermit.

— Dar nu l-a păzit pe ermit.

— În asemenea împrejurări nici nu poate fi acuzat de ceva. Garda l-a văzut pe Hansen ultima dată când ataca un pirat. Apoi, când pirații se retrăgeau, ia-l de unde nu-i. Corpul lui Hansen nu a fost recuperat. Probabil că, viu sau mort, e în mâinile piraților.

— Așa se pare, zise Lucky. Și acum să vă spun ce mare greșală e asta. Sunt sigur că întreg atacul de pe Ceres a fost plănit numai pentru a-l captura pe Hansen.

Henree se întinse după pipă.

— Știi, Hector, îi spuse el lui Conway, aproape că sunt tentat să-i dau dreptate lui Lucky în cazul ăsta. Atacul asupra observatorului a fost unul mizerabil, o diversiune care să ne atragă dispozitivele de apărare. Singurul lucru pe care l-au reușit a fost capturarea lui Hansen.

Conway oftă cu putere.

— O singură scurgere de informații cum era cea a ermitului nu merita să riști treizeci de nave.

— Asta e buba, replică vehement Lucky. În momentul ăsta poate că merita. Ți-am povestit de asteroidul pe care am fost și ce fel de generatoare trebuie să fi avut. Să presupunem că se aflau la momentul în care erau gata să facă pasul decisiv! Să presupunem că Hansen știa data și locul unde va avea loc acest atac decisiv! Să presupunem că știe planul exact!

— Atunci de ce nu ne-a spus?

— Poate, răspunse Henree, aștepta să folosească acest material pentru a-și cumpăra imunitatea. Nu am avut niciodată ocazia să discutăm cu el problema asta. Trebuie să admiți, Hector, că dacă ar fi avut o asemenea informație nu contează numărul de nave supuse riscului. Și trebuie să

admiți și supoziția lui Lucky că sunt gata pentru atacul decisiv.

Lucky îi sfredeli cu privirea pe cei doi.

— De ce spui asta, unchiule Gus? Ce s-a întâmplat?

— Spune-i, Hector, continuă Henree.

— De ce să-i spunem lui totul? mârâi Conway. M-am săturat de misiunile astea gen „Călărețul singuratic”. De-abia așteaptă să plece acum pe Ganymede.

— Ce e pe Ganymede? întrebă rece Lucky.

Din câte știa el, pe Ganymede nu era nimic sau în orice caz foarte puțin care să intereseze pe cineva. Era cel mai mare satelit al lui Jupiter, dar fiind foarte aproape de planetă făcea destul de dificilă manevrarea navelor, așa încât călătoriile spațiale în vecinătatea lui nu erau rentabile.

— Spune-i, repetă Henree.

— Uite, spuse Conway. Fii atent. Știam că Hansen este important. Motivul pentru care nu l-am avut sub observație îndeaproape, motivul pentru care eu și Gus nu am fost acolo, a fost că mai înainte cu două ore de atacul piraților a sosit un raport de la Consiliu care ne puna în vedere faptul că existau dovezi că forțe siriene au aterizat pe Ganymede.

— Ce fel de dovezi?

— Au fost interceptate semnale sub-eterice în fascicul ultrafocalizat. E o poveste lungă, dar important este că, mai mult din întâmplare decât voit, câteva fragmente de cod au fost receptate. Experții spun că este un cod sirian și știm sigur că pe Ganymede nu e nici o instalație terestră care să transmită mesaje într-un fascicul așa de îngust. Eu și Gus urma să-l luăm pe Hansen și să ne întoarcem pe Pământ când au atacat pirații, asta e tot. Și acum tot trebuie să ne întoarcem pe Pământ. Cu sirienii ieșiți la rampă, un război poate să izbucnească oricând!

— Înțeleg, spuse gânditor Lucky. Bine, înainte de a ne întoarce pe Pământ mai e un singur lucru pe care vreau să-l verific. Aveți filmat atacul piraților? Presupun că defensiva de pe Ceres nu era așa de dezorganizată încât să nu filmeze un astfel de eveniment?

— A fost filmat. Dar la ce te aștepti să ne folosească asta?

— Vă spun după ce le văd. Oricum eu i-am văzut pe pirați.

Oameni în uniforma flotei stelare purtând însemnele unor grade înalte proiectau imagini strict secrete a ceea ce urma să fie numit în istorie drept „raidul asupra Ceresului”.

— Douăzeci și șapte de nave au atacat Observatorul. Așa e? întrebă Lucky.

— Corect, spuse comandantul. Nu mai multe de atât.

— Bine. Și acum să vedem dacă am înțeles bine și restul faptelor. Două nave au fost distruse în timpul atacului iar cea de a treia în timpul urmăririi. Cele douăzeci și patru s-au retras, dar ați tras unul sau două focuri asupra lor în retragere.

Comandantul zâmbi.

— Dacă sugerezi că una dintre ele a aterizat pe Ceres și încă se ascunde aici, te înșeli.

— Dacă este vorba de cele douăzeci și patru de nave, poate. Dar alte trei nave *au* aterizat pe Ceres, iar echipajele lor au atacat camerele de depresurizare de la Massey. Unde sunt filmele cu acestea?

— Din păcate nu avem prea multe, admise comandantul. Ne-au luat complet prin surprindere. Dar avem filme cu ele, pe când se retrăgeau, iar pe alea ți le-am arătat.

— Da, așa este, și sunt doar două nave în filmele alea. Martorii oculari au raportat că au aterizat trei.

Comandantul spuse rigid:

— Iar trei nave au decolat și s-au retras. Sunt martori oculari care susțin asta de asemenea.

— Dar nu ai filme decât cu două?

— Păi... da.

— Mulțumesc.

Înapoi în birou, Conway spuse:

— Ce e cu toate astea, Lucky?

— M-am gândit că nava căpitanului Anton trebuie să se afle într-un loc interesant. Filmul mi-a întărit supozițiile.

— Și unde era?

— Nicăieri. Asta era interesant. Nava lui e singura pe care o pot recunoaște, dar cu toate astea nici una dintre nave nu seamăna câtuși de puțin cu ea. E destul de ciudat pentru că Anton trebuie să fie unul din cei mai buni oameni ai lor, altfel nu l-ar fi trimis după *Atlas*. Sau ar fi ciudat dacă n-ar fi adevărat că Ceres a fost atacat de treizeci de nave, iar noi nu avem filmate decât douăzeci și nouă. Cea de a treizecea care lipsea era a lui Anton!

— Și eu îmi puteam da seama de asta, spuse Conway. Și ce am rezolvat?

— Atacul asupra Observatorului nu a fost decât un simulacru. Asta au recunoscut acum până și navele de apărare. Importante erau cele trei nave care au atacat camera de depresurizare, nave aflate sub comanda lui Anton. Două dintre ele s-au alăturat escadrilei în retragere, un simulacru în simulacru! Cea de a treia navă, în care era și Anton, singura pe care nu am văzut-o, a continuat cu misiunea principală a zilei. A plecat pe o cu totul altă traiectorie. Oamenii noștri l-au văzut ridicându-se în spațiu dar a virat așa de mult încât navele noastre, urmărind escadrila de bază a inamicului din toate puterile, nu l-au putut prinde pe film.

Conway spuse nefericit:

— O să spui acum că se îndreaptă spre Ganymede.

— Dar nu se leagă toate? Pirații, oricât ar fi de bine organizați, nu pot ataca Pământul și tot ce-i aparține de unii singuri. *Dar pot* să aranjeze un zbor de diversiune. Pot ține destule nave terestre să patruleze la nesfârșit în centura de asteroizi pentru a le permite sirienilor să învingă tot ce a mai rămas. Pe de altă parte, Sirius nu poate duce în siguranță un război la opt ani-lumină de planeta lor decât dacă se bazează pe un ajutor puternic de pe asteroizi. Oricum, opt ani-lumină înseamnă șaptezeci și cinci de trilioane de kilometri. Nava lui Anton se îndreaptă spre Ganymede pentru a-i asigura de ajutor și pentru a da semnalul de începere a războiului. Fără avertisment, desigur.

— Măcar dacă, murmură Conway, am fi descoperit baza lor de pe Ganymede mai devreme.

— Chiar și cu ce am aflat de pe Ganymede, spuse Henree, nu ne-am fi dat seama de gravitatea situației fără cele două incursiuni ale lui Lucky pe asteroizi.

— Știu. Scuzele mele, Lucky. Dar avem foarte puțin timp să facem ceva. Trebuie să-i lovim în inimă instantaneu. O escadrilă de nave trimise la baza lor de pe asteroidul de care ne-a vorbit Lucky...

— Nu, spuse Lucky. Nu ajută la nimic.

— De ce spui asta?

— Nu vrem să începem un război, chiar și cu o victorie. Asta e ce vor *ei* să facem. Fii atent, unchiule Hector, piratul Dingo ar fi putut să mă „prăjească” chiar acolo, pe asteroid. În schimb, a primit ordine să mă trimită în spațiu. Pentru un timp m-am gândit că făceau asta pentru ca moartea mea să pară un accident. Acum cred că intenția lor era să enerveze Consiliul. Urmau să transmită că au omorât un membru al Consiliului, nu voiau deloc să ascundă asta, atrăgându-ne într-un atac pripit. Unul din motivele raidului asupra Ceresului trebuie să fi fost că aveau nevoie și de o altă provocare.

— Și dacă începem războiul cu o victorie?

— Aici, de partea aceasta a Soarelui? Și să lăsăm de partea cealaltă Pământul fără cele mai importante unități ale flotei? Cu navele siriene așteptând pe Ganymede, de asemenea de partea cealaltă a Soarelui? Presupun că o să fie o victorie foarte costisitoare. Cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut nu este să începem un război, ci să-l prevenim.

— Cum?

— Nimic nu o să se întâmple până când nava lui Anton n-o să ajungă pe Ganymede. Să presupunem că îl putem intercepta și putem împiedica întâlnirea.

— Interceptarea e mai mult noroc, spuse Conway cu îndoială în glas.

— Nu și dacă mă duc *eu*. *Shooting Star* este cel mai rapid și are cele mai bune ergometre din toată flota.

— Să te duci *tu*?

— Nu ar fi sigur să trimiți unități ale flotei. Sirienii de pe Ganymede nu au cum să fie siguri că atacul nu se îndreaptă împotriva lor. Imediat vor trece la contraatac și asta ar însemna războiul pe care tocmai încercăm să-l evităm. Nava mea ar părea neputincioasă pentru ei. Vor sta pregătiți, și nimic mai mult.

— Ești mult prea entuziast, Lucky, încercă să-l tempereze Henree. Anton are douăsprezece ore înaintea ta. Nici măcar *Shooting Star* nu-l poate ajunge.

— Ba poate. Și, o dată ce l-am prins, unchiule Gus, cred că pot forța oamenii de pe asteroizi să se predea. Fără ei, Sirius nu va ataca și nu va fi nici un fel de război.

Cei doi rămaseră muți în fața lui. Lucky spuse încrezător:

— M-am întors de două ori până acum.

— De fiecare dată a fost pe jumătate miracol, mormăi Conway.

— Celelalte dați nu am știut cu cine aveam de-a face. Trebuia să-mi dau seama. De data asta însă știu. Știu exact. O să încălzesc *Shooting Star* și o să fac aranjamentele necesare cu Observatorul de pe Ceres în timpul ăsta. Voi doi puteți să faceți legătura sub-eterică cu Pământul. Vorbiți cu Coordonatorul...

— Lasă asta în seama mea, fiule. Mă ocup de afacerile guvernului dinainte să te naști tu. Și, Lucky, *te rog* să ai grijă de tine!

— Păi, n-am avut întotdeauna, unchiule Hector? Unchiule Gus? Le strânse mâinile cu căldură și părăsi încăperea.

Bigman își scutură praful de pe el nefericit.

— Mi-am îmbrăcat costumul. Am tot ce-mi trebuie, spuse el.

— Nu poți să mergi, Bigman, îmi pare rău.

— De ce nu?

— Pentru că am s-o iau pe o scurtătură spre Ganymede.

— Și ce dacă? Ce fel de scurtătură? Lucky zâmbi printre dinți.

— O să trec prin Soare!

Ieși pe câmp îndreptându-se spre *Shooting Star*, lăsându-l pe Bigman cu gura căscată.

14. Spre Ganymede Via Soare

O hartă tridimensională a sistemului solar avea mai degrabă înfățișarea unei farfurii plate. În centru ar fi Soarele, astrul cel mai mare al sistemului. Și este *cu adevărat* cel mai mare, din moment ce conține 99,8% din toată materia sistemului solar. Cu alte cuvinte cântărește de cinci sute de ori mai mult decât restul obiectelor din sistemul solar puse laolaltă.

În jurul Soarelui se rotesc planetele. Toate au o mișcare de revoluție aproape în același plan, iar acest plan este numit ecliptică.

În momentul în care călătoresc de la o planetă la alta, navele spațiale urmăresc de obicei ecliptica. Făcând acest lucru ele se află în interiorul undelor sub-eterice ale comunicării interplanetare și pot face opriri intermediare destul de ușoare în drumul lor spre destinație. Câteodată, când o navă are nevoie de o viteză mai mare sau vrea să nu fie detectată, se îndepărtează de ecliptică. Mai ales atunci când trebuie să treacă în cealaltă parte a Soarelui.

Asta, se gândea Lucky, intenționează să facă și Anton cu nava lui. Se va ridica deasupra „farfuriei” care este sistemul solar, va face un arc sau un pod deasupra Soarelui, și va coborî înapoi în „farfurie” de partea cealaltă, undeva în vecinătatea lui Ganymede. Cu siguranță Anton trebuie să se fi îndreptat în acea direcție, altfel forțele de apărare de pe Ceres nu ar fi avut cum să nu-l filmeze. Era aproape în natura omului să facă toate observările spaționautice în interiorul eclipticei. În momentul în care le-ar fi venit ideea să caute departe de ecliptică, Anton ar fi fost prea departe pentru a fi observat.

Dar, se gândea Lucky, erau șanse ca Anton să *nu* fi părăsit definitiv ecliptica. Ar fi adoptat acea traiectorie ca și cum asta ar fi avut de gând, dar s-ar fi întors. Avantajele unei asemenea întoarceri erau multiple. Centura de asteroizi se extinde complet în jurul Soarelui, în sensul că asteroizii sunt uniform distribuiți pe toată traiectoria. Rămânând în interiorul centurii, Anton ar fi putut să se ascundă printre asteroizi tot drumul până la aproape o sută șaizeci de milioane de kilometri de Ganymede. Asta i-ar fi adus un plus de siguranță. Guvernul terestru renunțase practic la puterea lui asupra asteroizilor și, exceptând rutele către cei patru mari asteroizi, navele guvernului nu ajungeau în acea zonă. Mai mult chiar, dacă vreuna ar ajunge acolo, Anton se va afla întotdeauna într-o poziție favorabilă pentru a putea cere întăriri de la una din bazele lor de pe asteroizi.

Da, se gândea Lucky, Anton va rămâne în interiorul centurii. Pe de o parte pentru că așa gândea, pe de altă parte pentru că avea planurile lui, Lucky ridică *Shooting Star* deasupra eclipticei într-un arc strâns.

Soarele era cheia. Era cheia întregului sistem. Era un drum închis și punctul de virare pentru orice navă pe care omul o putea construi. Pentru a călători dintr-o parte în cealaltă a sistemului, orice navă trebuia să descrie o curbă pentru a evita soarele. Nici o navă cu pasageri nu s-a apropiat la mai puțin de optzeci și cinci de milioane de kilometri, distanța dintre Venus și Soare. Chiar și acolo, sistemele de răcire erau imperios necesare pentru confortul pasagerilor.

Navele tehnice puteau fi proiectate pentru o călătorie spre Mercur, aflat la o distanță care variază față de Soare de la șaizeci și șapte milioane de kilometri într-o parte a orbitei, la patruzeci și cinci de milioane de kilometri în cealaltă. Navele trebuie să o atingă la cea mai depărtată zonă de soare. La mai puțin de patruzeci și șase de

milioane de kilometri o mulțime de metale se topesc.

Totuși nave foarte specializate sunt construite pentru o observare mai îndeaproape a Soarelui. Fuzelajul lor era impregnat cu un câmp electric puternic de natură ciudată care induce un fenomen cunoscut ca „pseudo-lichefiere” în stratul molecular exterior. Un asemenea înveliș reflecta căldura aproape în totalitate, doar o mică fracțiune penetrând în navă. Văzute de afară asemenea nave par adevărate oglinzi. Chiar și așa, destulă căldură pătrunde pentru a ridica temperatura în interior aproape de punctul de fierbere al apei la o distanță de zece milioane de kilometri de Soare, recordul de apropiere. Chiar dacă omul ar putea suporta asemenea temperatură, nu ar putea supraviețui radiațiilor de unde scurte care se transmit de la Soare la o asemenea distanță, radiații care ar putea ucide orice ființă în câteva secunde.

Dezavantajul poziției Soarelui în cazul călătoriilor spațiale era evident în asemenea caz, când Ceres era de o parte a Soarelui, în timp ce Pământul și Jupiter se aflau în cealaltă parte, aproape diametral opuse. Dacă te aflai în centura de asteroizi, distanța dintre Ceres și Ganymede era de circa un miliard și șase sute de milioane de kilometri. Dacă soarele putea fi ignorat și s-ar putea trece prin el, distanța ar fi doar de un miliard de kilometri, mai puțin cu aproape patruzeci de procente.

Iată ce voia să facă Lucky, în măsura posibilităților.

Conducea *Shooting Star* cu înverșunare, ducându-și practic existența în scaunul antigravitațional, mâncând și dormind acolo, simțind în permanență presiunea accelerației. Își acorda o pauză de cincisprezece minute la fiecare oră.

Trecu mult deasupra orbitei planetelor Marte și Pământ, dar nu era nimic de văzut acolo, nici

măcar cu telescopul navei. Pământul era de partea cealaltă a Soarelui iar Marte era poziționat aproape la un unghi drept față de el.

Deja Soarele era la mărimea lui normală, văzut de pe Pământ, și nu-l putea vedea decât prin cele mai puternic polarizate ecrane. Încă puțin și va trebui aparatură stroboscopică.

Indicatoarele de radioactivitate începură să clipească din când în când. În interiorul orbitei Pământului densitatea radiațiilor pe unde scurte a atins valori respectabile. În interiorul orbitei lui Venus erau necesare precauții speciale, cum ar fi purtarea unui costum semispațial care era impregnat cu plumb.

„Eu, gândea Lucky, va trebui să am ceva mai bun decât plumbul”. La apropierea de Soare pe care urma s-o facă el plumbul nu-i va fi de nici un ajutor. Nimic material nu va putea fi de nici un ajutor.

Pentru prima dată după aventura lui de pe Marte cu un an înainte, Lucky scoase dintr-o punguță specială atașată de încheietura de la mână obiectul fără consistență, semitransparent, pe care îl obținuse de la ființele energetice de pe Marte.

Trecuse deja mult timp de când renunțase să mai facă orice fel de speculație în legătură cu metoda prin care fusese obținut obiectul. Era dezvoltarea unei științe care avea un milion de ani avans față de cea cunoscută de pe Pământ și care urma o cale necunoscută. Era de neînțeles pentru el la fel cum ar fi nava spațială pentru un om primitiv, fiind la fel de imposibil de copiat. Dar dădea rezultate! Și asta conta!

Și-o puse pe cap. Se mulă după forma craniului său ca și cum ar fi avut viață proprie, iar în acest timp corpul lui începu parcă să emită lumină. Era ca și cum corpul i-ar fi fost acoperit de un miliard de licurici, și din cauza asta Bigman îl denumea „scutul licăritor”. Pe fața și pe capul său era o parte dură și strălucitoare care îi acoperea

trăsăturile în totalitate, fără a opri lumina să-i pătrundă în ochi.

Era un scut energetic, creat de entitățile de pe Marte pentru nevoile lui Lucky. Însemna că era impermeabil la orice formă de energie în afară de cele care-i erau necesare organismului său, cum ar fi o anumită intensitate a luminii vizibile și o anumite cantitate de energie. Gazele treceau liber, așa încât Lucky putea respira în voie, iar gazele încălzite în trecere erau răcite intrând în corp la o temperatură adecvată.

Când *Shooting Star-ul* trecu de orbita lui Venus, îndreptându-se spre Soare, Lucky se învălui permanent în câmpul energetic. În timp ce îl purta, nu putea să mănânce sau să bea, dar asta nu avea să dureze mai mult de o zi.

Călătoria cu o viteză extraordinară, mult mai mare decât oricare alta atinsă mai înainte. La impulsul nebunesc al motoarelor hiperatomice se adăuga și inimaginabila atracție a câmpului gravitațional al Soarelui. Zbura cu milioane de kilometri pe oră.

Activă scutul electric care puse în acțiune moleculele exterioare ale pseudo-lichidului, și chiar se feliță când făcu asta, pentru că insistase în timpul construirii *Shooting Star-ului* să se adauge acest accesoriu. Termocuplul, care înregistrase până acum temperaturi mai mari de o sută de grade, începu să arate o scădere. Ecranele se înnegriă în timp ce scuturile de metal coborâră pe *glassitul* gros pentru a le feri de spargere și pentru a împiedica să pătrundă căldura Soarelui.

În momentul în care depăși orbita lui Mercur aparatele de înregistrare a radiațiilor o luară razna. Semnalele lor erau continue. Lucky atinse cu o mână învăluită de luminițe ecranele lor și sunetul încetă. Până la cele mai puternice raze gamma, radiațiile penetrau și umpleau nava, dar erau oprite de aura imaterială care îi înconjura corpul.

Temperatura care atinsese un minim de douăzeci și șapte de grade începu să crească din nou, în ciuda scutului de oglinzi din jurul navei. Trecu de șaptezeci de grade și tot continua să crească. Gravimetrele indicau că Soarele trebuie să fie doar la șaisprezece milioane de kilometri depărtare.

O farfurie plină cu apă, pe care Lucky o pusese pe masă și care scotea aburi de o oră, începu să bolborosească de-a dreptul. Termocuplul atinse acum punctul de fierbere al apei, o sută de grade Celsius.

Shooting Star, gonind pe lângă Soare, era acum la opt milioane de kilometri de astru. Nu se va apropia mai mult. De fapt se afla în partea aflată cel mai la exterior a păturii celei mai rarefiate a atmosferei solare, coroana solară. Din moment ce Soarele este în totalitate gazos (cu toate că cea mai mare parte a gazului este un tip ce nu poate fi obținut nici în cele mai extreme condiții de laborator de pe Pământ), nu are o suprafață, iar „atmosfera” lui face parte chiar din Soare. Trecând prin coroana solară, Lucky trecea, de fapt, așa cum îi spusese lui Bigman, prin Soare.

Curiozitatea îl împingea. Nici un om nu mai fusese așa de aproape de Soare. Cu siguranță, orice om care ar face asta, nu va putea să se uite la Soare doar cu ochii săi neajutorați. Cea mai scurtă străfulgerare din incredibila radiație a Soarelui ar însemna moarte instantanee.

Dar el purta scutul de energie primit de la marțieni. Va putea el să reziste la radiația solară de la doar opt milioane de kilometri? Simți că nu trebuie să-și asume un asemenea risc, dar cu toate astea curiozitatea puse complet stăpânire pe el. Cel mai important ecran al navei era dotat cu o serie de orificii stroboscopice, care ar putea arăta, una câte una, fiecare o serie de șaiszeci și patru de imagini ale Soarelui, fiecare câte o milionime de secundă la patru secunde. Pentru ochi (ca și pentru cameră), ar părea o expunere continuă, dar de fapt fiecare

bucată de sticlă nu va prinde decât a patra parte dintr-o milionime din radiația solară emisă. Chiar și asta necesită niște lentile special proiectate, chiar opace.

Degetele lui Lucky se mișcă neîndurător, aproape fără o voință conștientă, asupra controalelor. Nici nu se putea gândi să piardă o asemenea șansă. Ajustă direcția telescoapelor spre Soare folosindu-se de gravimetre și de indicatoare.

Apoi își întoarse capul și stabili contactul. Trecu o secundă, apoi trecu și cea de-a doua. Își imaginează o creștere a căldurii în spatele gâtului: pe jumătate chiar așteptă unda mortală de radiații. Dar nimic nu se întâmplă.

Se întoarse încet.

Ce văzu avea să-i rămână pentru toată viața întipărit în minte. O suprafață strălucitoare, undulându-se și încrețindu-se, umplu ecranul. Era o porțiune din Soare. Nu putea vedea întregul pe ecran, știa asta, pentru că la asemenea distanță, Soarele era de douăzeci de ori mai mare decât părea pe Pământ și acoperea de patru sute de ori mai mult din cer.

Pe ecran se puteau vedea și două pete solare, negre, în contrast cu acea strălucire. Fibre de un alb strălucitor se curbau în interiorul lor pentru ca mai apoi să dispară. Erau arii de activitate care sporeau în intensitate și se mișcau pe ecran sub ochii lui. Asta nu se datora mișcării de rotație, care, chiar la ecuator nu era mai mare de patru mii de kilometri pe oră, ci mai degrabă extraordinarei viteze la care ajunsese *Shooting Star*.

În timp ce se uita, jeturi de gaz roșu, arzător izbucniră spre el, diminuându-se în peisajul încălzit la maxim și transformându-se într-un negru fumuriu când se îndepărtau de Soare și se răceau.

Lucky schimbă vizorul, prinzând în imagine o porțiune din marginea curbată a Soarelui, iar acum gazul incandescent (aceste fenomene sunt numite

„proeminențe” și constau în emanații gigantice de hidrogen) apăreau de un roșu aprins pe negrul cerului. Se împrăștia cu încetinitorul, subțindu-se și luând forme fantastice. Lucky știa că fiecare dintre ele poate înghiți zece planete de mărimea Pământului, și că Pământul putea fi aruncat în pata de soare pe care tocmai o văzuse fără a face măcar o izbitură considerabilă.

Închise stroboscoapele cu o mișcare rapidă. Cu toate că din punct de vedere fizic nu i se putea întâmpla nimic, nici un om nu putea să se uite la Soare fără să devină marcat de insignifianța Pământului și a tuturor lucrurilor pământești.

Shooting Star ocolise pe jumătate Soarele și se îndepărta rapid trecând de orbitele lui Mercur și Venus. Acum decelera. Prova navei era opusă direcției de mers iar puternicele motoare jucau rolul de frâne.

Imediat ce trecu de orbita lui Venus, Lucky își scoase scutul și îl puse deoparte. Sistemul de răcire al navei încerca să scape de excesul de căldură. Apa de băut era încă aproape fiartă iar conservele alimentare erau deformate acolo unde lichidul din interior ajunsese în stare gazoasă.

Soarele se micșora de acum. Lucky se uită la el. Încă mai era o sferă strălucitoare. Neregularitățile lui, petele lui în mișcare și proeminentele nu se mai puteau vedea. Doar coroana, mereu vizibilă din spațiu, care putea fi văzută de pe Pământ doar în timpul eclipselor, se întindea în toate direcțiile pe milioane de kilometri. Lucky tremură involuntar doar gândindu-se că trecuse prin ea.

Trecu la douăzeci și patru de milioane de kilometri de Pământ și prin telescop descoperi liniile familiare ale continentelor ieșind prin masele albe de nori zdrențuiți. Se simți năpădit de dorul de casă și o nouă hotărâre de a feri de război miliardele de oameni care mișunau ocupați și care ocupau planeta de origine a tuturor oamenilor ce

viețuiau acum dispersați în toate sistemele solare ale galaxiei.

Apoi și Pământul se depărtă.

Trecând de Marte și reintrând în centura de asteroizi, Lucky țintea sistemul lui Jupiter, sistemul solar în miniatură din interiorul celui mare. În centrul lui se afla Jupiter, mai mare decât toate celelalte planete la un loc. În jurul lui se roteau patru sateliți, trei dintre ei, Io, Europa și Callisto, aproape de mărimea lunii, iar cel de-al patrulea, Ganymede, cu mult mai mare. De fapt, Ganymede era mai mare decât Mercur și aproape la fel de mare ca Marte. În plus erau acolo zeci de alți sateliți, variind în mărime de la câteva sute de kilometri până la niște stânci lipsite de importanță.

În telescopul navei, Jupiter devenea un glob galben strălucitor, pe care se vedeau dungi pale de portocaliu; una dintre ele, ce ieșea în evidență, era cândva cunoscută ca „Marea pată roșie”. Trei dintre cei patru sateliți, inclusiv Ganymede, se aflau de o parte a lui Jupiter, iar cel de-l patrulea se afla de partea cealaltă.

Lucky comunicase aproape toată ziua cu birourile Consiliului de pe Lună. Ergometrele lui sondau spațiul ca niște degete întinse. Detectase multe nave, dar Lucky nu le urmărea decât pe cele care aveau un motor sirian pe care l-ar fi recunoscut cu siguranță imediat ce ar fi apărut.

Nu dădu greș. La o distanță de treizeci și două de milioane de kilometri primele trepidații îi treziră suspiciunea. Viră în acea direcție, iar curbele caracteristice deveniră din ce în ce mai pronunțate.

La o sută șaiszeci de mii de kilometri telescopul navei o arătă ca pe un punct slab. La șaisprezece mii de kilometri prinsese deja formă și era nava lui Anton.

La o mie șase sute de kilometri (Ganymede aflându-se la optzeci de milioane de kilometri de

ambele nave), Lucky trimise primul mesaj, și-i ceru lui Anton să întoarcă nava spre Pământ.

La o sută șaiszeci de kilometri Lucky primi un răspuns – o descărcare de energie care făcu generatoarele lui să geamă și care clătină *Shooting Star-ul* ca și cum s-ar fi lovit cu o altă navă.

Fața obosită a lui Lucky deveni tensionată.

Nava lui Anton era mai bine înarmată decât se aștepta.

15. Răspuns Parțial

Timp de o oră, manevrele celor două nave au fost indecise. Lucky avea o navă mai bună și mai rapidă, dar căpitanul Anton avea un echipaj. Fiecare din oamenii lui Anton putea face un anumit lucru. Unul se putea relaxa în timp ce altul putea să fie atent, al treilea putea controla panoul reactoarelor, iar Anton putea conduce operațiunile.

Lucky, încercând să facă totul deodată și de unul singur, trebuia să se bazeze pe cuvinte.

— Anton, nu poți ajunge pe Ganymede, iar prietenii tăi nu vor îndrăzni să riște să apară aici mai înainte de a ști ce se întâmplă... Ești terminat, Anton; îți cunoaștem toate planurile... Nu-ți folosește la nimic să transmiți mesajul spre Ganymede, Anton; îți mascăm sub-etericele de la tine spre Jupiter... Navele guvernului se îndreaptă spre noi, Anton... Clipele-ți sunt numărate. Nu ai prea multe, doar dacă nu te predai... Renunță, Anton. Renunță.

În timpul ăsta, *Shooting Star* trebuia să evite cel mai concentrat foc pe care Lucky îl văzuse vreodată. Dar nu toate loviturile puteau fi evitate. Rezervele de energie ale Shooter-ului începură să se diminueze. Lui Lucky i-ar fi plăcut să creadă că și nava lui Anton suferea la fel. Dar chiar el trăsesese câteva focuri din care nici unul nu-și atinsese practic ținta.

Nu îndrăznea să-și ia ochii de pe ecran. Navele terestre care se apropiau nu vor putea ajunge la ei decât peste câteva ore. În aceste ore, dacă Anton îi distrugea rezervele de energie, se depărta de el și se putea îndrepta spre Ganymede, în timp ce *Shooting Star*, care abia se mișca, nu va putea decât să-l urmărească fără a-l prinde... Sau dacă o flotă a piraților ar apărea dintr-o dată pe ecran...

Lucky nu avu curajul să ducă mai departe aceste gânduri. Poate că se înșelase că nu a încredințat guvernului de prima dată interceptarea navelor. Nu, își spuse, numai *Shooting Star* ar fi putut să-l prindă pe Anton la optzeci de milioane de kilometri de Ganymede; mai mult decât atât, numai ergometrele Shooter-ului l-ar fi putut descoperi. La această distanță de Ganymede nu era nici o problemă să cheme unități ale flotei pentru a-l ucide. Mai aproape de Ganymede orice acțiune a flotei ar fi fost nesigură.

Receptorul lui Lucky, deschis tot timpul, se activă dintr-o dată. Apăru fața zâmbitoare și fără griji a lui Anton.

— Văd că ai scăpat și de data asta de Dingo.

— Și de data asta? întrebă Lucky. Deci recunoști că a avut ordin să măucidă în duel?

Un tentacul de energie se îndreptă spre nava lui Lucky, transformându-se dintr-o dată într-o rază de forță distrugătoare. Lucky viră într-o parte cu atâta putere încât aproape că se rostogoli.

— Nu veni prea aproape, spuse Anton râzând, era cât pe-acî să te ating cu ultima rază. Desigur că Dingo avea niște ordine. Știm ce facem. Dingo nu știa cu adevărat cine ești, dar eu știam. Aproape de la început.

— Păcat că nu ai putut să te folosești de ce știai, replică Lucky.

— Dingo a fost cel care m-a încurcat. S-ar putea să te amuze dacă ai afla că a fost, să spunem, executat. E rău să faci greșeli. Dar oricum nu are rost o asemenea conversație acum. Voiam doar să-ți spun că ne-am distrat, dar acum o să plec.

— Nu ai unde să te duci, spuse hotărât Lucky.

— O să încerc pe Ganymede.

— Vei fi oprit.

— De navele guvernului? Încă nu le pot vedea. Și nu există nici una care să mă poată prinde la timp.

— Eu te pot prinde.

— M-ai prins. Dar ce poți face cu mine? Din felul în care lupți, trebuie să fii singur la bord. Dacă aș fi știut asta de la început, nici nu m-aș mai fi deranjat cu tine atâta timp. Nu poți să lupți cu un întreg echipaj.

Lucky spuse cu o voce joasă și intensă:

— Te pot lovi. Te pot distruge complet.

— Da, o dată cu tine. Adu-ți aminte de asta.

— Asta nu o să mai conteze.

— Te rog. Vorbești de parcă ai fi un cercetaș. Urmează acum să-mi reciți jurământul patrului de cercetași spațiali juniori.

Lucky ridică vocea:

— Voi, cei de la bord, ascultați! În momentul în care căpitanul vostru încearcă să se îndrepte spre Ganymede, o să intru în nava voastră! Asta e moarte sigură pentru voi, dacă nu vă predați. Vă promit la toți un proces corect. Vă promit la toți cea mai mare considerație dacă vă hotărâți să cooperați. Nu-l lăsați pe Anton să vă piardă viețile de dragul unor prieteni sirieni.

— Dă din gură, slugoi al guvernului, dă din gură, veni răspunsul lui Anton. Îi las să asculte. Știu și ei ce fel de proces îi așteaptă și, de asemenea, ce fel de considerație. O injecție cu otravă enzimatică.

Degetele lui imitară gestul cuiva care înfinge un ac în piele.

— Nu le este frică de tine. Așa că, adio, slugoi al guvernului, continuă Anton.

Acele de la gravimetrele lui Lucky arătară niște fluctuații slabe în timp ce nava lui Anton prinse viteză și se îndepărtă. Lucky se uită pe ecrane. Unde sunt navele guvernului? Pe Spațiu, unde sunt navele guvernului?

Acceleră. Acele gravimetrelor începură din nou să arate niște fluctuații mai puternice.

Distanța dintre cele două nave începu să se micșoreze. Nava lui Anton crescuse viteza; la fel făcu și *Shooting Star*. Dar puterile de accelerație

ale Shooter-ului erau mult mai mari decât ale navei piraților.

Surâsul de pe fața lui Anton nu dispăru.

— Optzeci de kilometri, spuse el. Făcu o pauză, apoi spuse: șaptezeci. După o altă pauză, zise: șaizeci. Ți-ai spus rugăciunile, băiețăș?

Lucky nu-l asculta. Pentru el nu mai exista o altă șansă. Va trebui să intre în el. Mai degrabă decât să-l lase pe Anton să reușească, mai degrabă decât să lase Pământul să fie târât într-un război, va trebui să-i oprească pe pirați prin sinucidere, dacă nu mai exista nici o altă șansă. Navele aveau o traiectorie curbă, una spre cealaltă, într-o tangentă lungă și lentă.

— Cincizeci, spuse Anton cu nepăsare. Nu sperii pe nimeni. O să te faci de râs până la urmă. Virează și pleacă acasă, Starr.

— Patruzeci, replică Lucky ferm. Ai cincisprezece minute să te predai, altfel mori.

Se gândi că și el mai avea de trăit doar cincisprezece minute până să învingă sau să moară.

O față apăru în spatele lui Anton pe ecran. Ținea un deget pe buzele palide și strânse. S-ar putea ca Lucky să fi clipit. Încercă să se ascundă privind în altă parte apoi să privească din nou spre Anton.

Ambele nave erau la viteză maximă.

— Ce se întâmplă, Starr? întrebă Anton. Ți-e frică? Inima-ți bate cu putere? Buzele lui erau desfăcute iar ochii i se mișcau repede.

Lucky își dădu seama dintr-o dată că Anton se bucura, că situația asta nu era pentru el decât un joc incitant, o situație prin care el își putea demonstra puterea. Lucky înțelese în acel moment că Anton nu se va preda, că va permite să fie distrus mai degrabă decât să dea înapoi. Lucky se gândi că nu mai putea scăpa cu viață.

— Douăzeci, spuse Lucky.

Fața lui Hansen era în spatele lui Anton. Fața ermitului! Și avea ceva în mână.

— Cincisprezece, continuă numărătoarea Lucky. Șase minute. O să intru în tine! Pe Spațiu, o să te lovesc!

Era un blaster! Hansen avea un blaster.

Lucky începu să respire repede. Dacă Anton se întorcea...

Dar Anton, dacă va putea, nu va înceta nici o secundă să privească fața lui Lucky. Aștepta să vadă frica apărând și crescând. Lucky înțelegea clar asta din expresia piratului. Anton nu s-ar fi întors nici pentru un sunet mult mai puternic decât ridicarea ușoară a unui blaster.

Anton primi focul în spate. Moartea veni prea repede pentru ca zâmbetul optimist să dispară de pe fața lui și, cu toate că viața îl părăsise, pe față încă mai stăruia bucuria lui plină de cruzime. Căzu în fața ecranului și, pentru o clipă, fața lui rămase lipită acolo, mai mare decât în realitate, holbându-se la Lucky cu niște ochi lipsiți de viață.

Lucky îl auzi pe Hansen strigând.

— Înapoi cu toții. Vreți să muriți? Ne predăm. Vino și ia-ne, Starr!

Lucky viră de pe direcția de accelerație cu două grade. Destul pentru a-i feri.

Ergometrele lui înregistrau acum motoarele navelor guvernamentale care se apropiau. În sfârșit veneau.

Ecranele fixate pe nava lui Anton erau albe ca un semn de capitulare.

Era aproape o axiomă că flota nu era întotdeauna foarte mulțumită atunci când Consiliul Științei intervenea prea mult în ceea ce considerau ei a fi de domeniul armatei. Asta în special când era o operațiune spectaculos de reușită. Lucky Starr știa asta foarte bine. Era aproape pregătit pentru dezaprobarea destul de slab mascată a amiralului.

— Doctorul Conway ne-a explicat destul de bine situația, Starr, și îți mulțumim pentru acțiunile tale. Oricum, trebuie să fii conștient că flota

cunoștea de mult pericolul sirian și avea un plan al ei. Aceste acțiuni independente din partea Consiliului pot fi problematice. Ar trebui să-i menționezi asta și doctorului Conway. Acum mi s-a cerut de către Coordonator să cooperez cu Consiliul în stadiile următoare ale luptei împotriva pirăților, dar, zise arătându-și nemulțumirea, nu pot fi de acord cu sugestia ta de a amâna atacul asupra lui Ganymede. Cred că flota este capabilă să ia propriile decizii când este vorba de bătălie și de victorie.

Amiralul nu era în apele lui, nefiind obișnuit să se consulte de pe poziții de egalitate cu cineva, mai ales când acel cineva avea jumătate din vârsta lui. Fața lui pătrătoasă cu mustața scurtă și cărunță arăta din plin asta.

Lucky era obosit. Această stare puse stăpânire pe el acum când nava lui Anton fusese imobilizată iar echipajul închis. Reuși totuși să fie respectuos.

— Cred că dacă vom face mai întâi curățenie pe asteroizi, sirienii de pe Ganymede vor înceta să mai fie o problemă.

— Pe Galaxie, omule, cum vrei să „faci curățenie”? Încercăm asta de douăzeci și cinci de ani fără nici un rezultat. Să faci curățenie pe asteroizi e ca și cum ai încerca să vânezi fântome. Cât despre baza siriană, știm unde este și-i cunoaștem foarte bine forța, spuse amiralul zâmbind scurt. Sigur, îi vine destul de greu Consiliului să-și dea seama că și flota este la fel de bine informată. Poate chiar mai bine. Spre exemplu, știu că unitatea de sub comanda mea ajunge pentru a le distruge forța de pe Ganymede. Suntem gata de confruntare.

— Nu mă îndoiesc că așa este și că sunteți gata să-i învingeți pe sirieni. Dar cei de pe Ganymede nu sunt singurii sirieni care există. Poate că sunteți gata pentru bătălie, dar sunteți gata pentru un război lung și costisitor?

Amiralul se înroși.

— Mi s-a cerut să cooperez, dar nu pot face asta riscând siguranța Pământului. Nu pot, orice s-ar întâmpla, să ordon un plan care ar însemna dispersarea flotei noastre printre asteroizi, în timp ce o expediție siriană se află în sistemul nostru solar.

— Îmi acordați o oră? îl întrerupse Lucky. O oră pentru a vorbi cu Hansen, captivul de pe Ceres pe care l-am adus la bordul acestei nave mai înainte de a sosi dumneavoastră, domnule?

— La ce bun asta?

— Îmi acordați o oră pentru a vă arăta? Buzele amiralului se strânseseră.

— O oră poate fi valoroasă. Poate fi neprețuită... Bine, dă-i drumul, dar repede. Să vedem ce o să obții.

— Hansen! strigă Lucky fără a-și lua ochii calmi de la amiral. Ermitul intră din cușetă. Avea o înfățișare obosită, dar reuși să schițeze un zâmbet către Lucky. Prezența lui pe nava piraților aparent nu-l marcaseră.

— Vă admiram nava, domnule Starr. E o „bucată de metal” pe cinste, spuse el.

— Uite ce e, interveni amiralul, nu am timp de chestii d-astea. Treci la subiect, Starr! Lasă în pace nava.

— Iată situația, domnule Hansen, spuse Lucky. Am oprit nava lui Anton cu ajutorul dumitale neprețuit pentru care îți mulțumesc. Asta înseamnă că am întârziat ostilitățile cu Sirius. Dar, avem nevoie de mai mult decât o întârziere. Trebuie să îndepărtăm acest pericol definitiv, și după cum spunea și amiralul, avem destul de puțin timp.

— Cum pot să vă ajut? întrebă Hansen.

— Pur și simplu răspunzând la întrebări.

— Bucuros, dar v-am spus tot ce știam. Îmi pare rău că ceea ce știu s-a dovedit că valorează atât de puțin.

— Cu toate astea pirații vă considerau un om destul de periculos. Au riscat destul de mult pentru

a vă smulge din mâinile noastre.

— Pot să explic asta.

— E posibil ca dumneata să deții o informație fără să fii conștient de ea? Ceva ce le-ar putea fi fatal?

— Nu văd cum.

— Păi, aveau încredere în dumneata. Din informațiile pe care mi le-ai oferit, ești un om bogat; un om cu investiții valoroase pe Pământ. Cu siguranță că ești mai bine situat decât orice alt ermit. Și cu toate astea pirații te tratează bine. Sau cel puțin nu te tratează rău. Nu-ți distrug bunurile. Ba chiar ți-au lăsat o casă destul de luxoasă, echipată complet.

— Amintește-ți, domnule Starr, i-am ajutat și eu în schimb.

— Nu prea mult. Mi-ai spus că le-ai permis să aterizeze pe asteroidul dumitale, să lase din când în când acolo câțiva oameni, și asta era totul. Dacă te-ar fi omorât pur și simplu ar fi putut avea asteroidul ca și casa dumitale. În plus, nu ar mai fi avut de ce să se teamă că vei putea deveni un informator. Ceea ce, până la urmă, s-a și întâmplat.

Ochii lui Hansen se uitară în altă parte.

— Cu toate astea, așa stau lucrurile. V-am spus adevărul.

— Da, ce mi-ai spus era adevărat. Dar nu era întregul adevăr. Cred că trebuie să existe un motiv mai bun pentru ca pirații să aibă încredere completă în dumneata. Trebuie să fi știut că te-ar fi costat viața dacă te duceai la guvern.

— Și am spus asta, replică Hansen calm.

— Ai spus că te incriminezi și pe dumneata dacă îi ajuți pe pirați, dar ei au avut încredere când au venit prima dată, *mai înainte* de a începe să-i ajuți. Altfel te-ar fi scos din circuit de la început. Acum, lasă-mă să ghicesc. O să spun asta doar o singură dată: mai înainte de a deveni un ermit, ai fost pirat, Hansen, iar Anton și oamenii lui știau asta. Ce-ai de spus?

Hansen se făcu alb la față.

— Ce-ai de spus, Hansen? întrebă pentru a doua oară Lucky. Vocea lui Hansen era foarte stinsă.

— Ai dreptate, domnule Starr. Am fost odată membru de echipaj pe o navă a piraților. Asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Am încercat să o ascund. M-am retras pe asteroizi și m-am străduit să fiu considerat mort din punctul de vedere al Pământului. Când un nou grup de pirați a venit în sistemul solar și au intervenit asupra mea, n-am mai avut nici o altă șansă decât să cad la învoială cu ei. Când ai aterizat pe asteroidul meu, a fost prima mea șansă de a fugi. Trecuseră douăzeci de ani, oricum. Și am în favoarea mea faptul că mi-am riscat viața pentru a salva un membru al Consiliului. De-asta eram așa de dornic de a lupta împotriva piraților în raidul asupra lui Ceres. Am vrut să mai adaug ceva în favoarea mea. În final, l-am omorât pe Anton, salvându-ți viața în ultima clipă, și lăsând Pământului timp pentru a-și trage suflarea. În felul ăsta, chiar dumneata mi-ai spus, războiul poate fi prevenit. Am fost pirat, domnule Starr, dar asta a trecut, și cred că mi-am plătit datoriile.

— Bine, replică Lucky, atâta timp cât e adevărat. Acum spune-mi dacă ai pentru noi informații pe care nu le-ai menționat înainte și care ne-ar putea fi de folos?

Hansen negă ușor din cap.

— Nu ne-ai spus că ai fost pirat, adăugă Lucky.

— Nu avea nici o importanță, sincer. Și oricum ți-ai dat seama singur. Nu am încercat să neg.

— Bine, atunci să vedem dacă mai găsim ceva pe care nu o să-l negi. Vezi, încă nu ne-ai spus întregul adevăr.

Hansen păru surprins.

— Ce a mai rămas?

— Faptul că nu ai încetat vreodată să fii pirat. Faptul că tu ești persoana de care mi s-a vorbit odată, și asta de către un om din echipajul lui

Anton, la puțin timp după duelul meu cu Dingo.
Faptul că tu ești așa-zisul Șef. Dumneata, Hansen,
ești creierul piraților de pe asteroizi.

16. Răspunsul Total

Hansen sări de pe scaun și rămase așa. Respirația lui ieși greu printre buzele desfăcute.

Amiralul, și el la fel de uimit, strigă:

— Pe Galaxie, omule! Ce înseamnă asta? Vorbești serios?

— Așează-te, Hansen, și să încercăm să-i dăm de capăt. Să vedem cum sună asta. Dacă mă înșel, trebuie să apară o contradicție pe undeva. Totul începe cu Anton care a debarcat pe *Atlas*. Anton era un om inteligent și capabil, chiar dacă era destul de ciudat. Nu a avut încredere în mine și în povestea mea. Mi-a făcut o fotografie tridimensională (asta nu era un lucru greu de făcut fără ca eu să nu observ) și a trimis-o Șefului pentru instrucțiuni. Șeful a crezut că m-a recunoscut. Cu siguranță, Hansen, dacă tu ai fi șeful, toate se leagă, pentru că, de fapt, când m-ai văzut în carne și oase *chiar* m-ai recunoscut. Șeful a trimis înapoi un mesaj spunând că trebuia să fiu omorât. Pe Anton l-a amuzat să facă asta trimițându-mă într-un duel cu Dingo. Dingo avea instrucțiuni clare să mă ucidă. Anton a recunoscut asta în ultima noastră conversație. Apoi, când m-am întors, având cuvântul lui Anton că dacă supraviețuiesc o să mi se acorde șansa să intru în organizație, a trebuit să preiei tu comanda. Am fost trimis pe asteroidul tău.

Hansen izbucni:

— Dar asta e nebunie curată. Nu ți-am făcut nici un rău. Te-am adus înapoi pe Ceres.

— Da, așa este, și ai venit și tu cu mine. A fost ideea mea de a intra în organizația piraților să aflu ce se întâmplă din interior. Ai avut și tu aceeași idee și chiar ai obținut rezultate mai bune. M-ai adus pe Ceres și ai venit și tu. Ai aflat cât de nepregătiți suntem și cât de mult subestimăm

organizația piraților. Asta însemna că poți merge înainte cu toată viteza. Raidul de pe Ceres are acum sens. Îmi imaginez că ai luat cumva legătura cu Anton. Sub-etericele de buzunar sunt destul de răspândite iar coduri destul de inteligente pot fi oricând elaborate. Ai ieșit pe coridoare *nu* ca să lupți cu pirații, ci să te alături lor. Nu te-au omorât, te-au „capturat”. Dacă povestea ta ar fi fost adevărată, atunci ai fi fost un informator periculos pentru ei. Ar fi trebuit să te distrugă imediat ce ai fi apărut în bătaia puștii. Dar ei nu ți-au făcut nici un rău. În loc de asta, te-au trimis pe nava-amiral a lui Anton, și te-au luat cu ei pe Ganymede. Nici măcar nu erai legat sau sub supraveghere. A fost perfect posibil pentru tine să te miști în liniște în spatele lui Anton și să-l ucizi. Hansen strigă:

— Dar am tras în el. De ce l-aș fi omorât dacă aș fi fost cine spui tu că sunt?

— Pentru că era un maniac. Era gata să mă lase să-l lovesc mai degrabă decât să se predea sau să se ferească. Aveai planuri mai mari și nu aveai nici o intenție să mori pentru a-i satisface orgoliul. Știai că dacă îl vom opri pe Anton să contacteze Ganymede nu însemna decât o întârziere. Atacând mai târziu Ganymede am fi provocat oricum războiul. Apoi, continuându-ți rolul de ermit ai fi găsit o șansă să scapi și să-ți reiei vechea identitate. Ce însemna viața lui Anton și pierderea unei nave în comparație cu toate astea?

— Ce dovadă ai la tot ce ai spus? întrebă Hansen. Nu sunt decât presupuneri! Unde e dovada?

Amiralul, care se uitase de la unul la altul în tot acest timp, intră și el în joc.

— Uite ce e, Starr, omul ăsta e prizonierul meu. O să obținem adevărul de la el.

— Răbdare, domnule amiral. Ora mea nu a trecut... Presupuneri, Hansen? Să mergem mai departe. Am încercat să ajung înapoi la asteroidul tău, Hansen, dar tu nu ai avut coordonatele, fapt

destul de ciudat, cu toată explicația ta destul de bine gândită. Am calculat o serie de coordonate din traiectoria pe care am mers de la asteroidul tău spre Ceres, iar rezultatele îmi indicau coordonate în zona interzisă, loc în care asteroizii nu se pot afla dacă-și urmează cursul lor natural. Din moment ce eram sigur de corectitudinea calculelor mele, mi-am dat seama că asteroidul tău era tot acolo unde fusese prima dată, *în ciuda* cursului natural al lucrurilor.

— Și? Și ce-i cu asta? interveni amiralul.

— Vreau să spun că un asteroid nu trebuie să meargă pe orbita lui dacă este destul de mic. Poate avea motoare hiperatomice și-și poate *părăsi orbita la fel ca și o navă spațială*. Cum altfel îți explici apariția unui asteroid în zona interzisă?

Hansen rispotă vehement:

— Dacă spui tu nu e neapărat nevoie să fie și adevărat. Nu știu de ce-mi faci asta, Starr. Mă testezi? E o șmecherie?

— Nu e nici o șmecherie, domnule Hansen, spuse Lucky. M-am întors pe asteroidul tău. M-am gândit că nu o să-l muți prea departe. Un asteroid care se mișcă are destule avantaje. Nu contează de câte ori este detectat, de câte ori îi sunt notate coordonatele, observatorii și cei care vor să-l urmărească pot fi îndepărtați doar printr-o mișcare în afara orbitei. Totuși, a mișca un asteroid presupune și unele riscuri. Un astronom aflat la un telescop care l-ar observa din întâmplare în acel moment, s-ar putea întreba de ce un asemenea asteroid se mișcă în afara eclipticei sau în zona interzisă. Sau, dacă e mai aproape, s-ar putea întreba de ce ar avea un asteroid jeturi de reactoare la un capăt. Îmi închipui că deja îl mai mutaseși o dată pentru a te întâlni cu nava lui Anton și pentru ca eu să pot fi lăsat pe el. Eram sigur că nu-l vei mai muta prea departe așa de repede. Așa că m-am întors și am căutat printre asteroizii din vecinătate pe unul care ar avea aceeași mărime și formă. L-

am găsit. Am găsit un asteroid care era de fapt o bază, o fabrică, și un depozit în același timp, iar la suprafața lui am auzit zgomot de motoare superatomice în stare să-l mute prin spațiu. O piesă importată de la sirieni, presupun.

— Dar ăla nu era asteroidul *meu*, spuse Hansen.

— Nu? Eu l-am găsit pe Dingo acolo. Se lăuda că nu a avut nici o nevoie să mă urmărească; că știa unde mă duc. Singurul loc spre care știa că mă îndrept era asteroidul tău. Din asta am tras concluzia că asteroidul tău și cel pe care se află baza piraților este de fapt unul și același.

— Nu! Nu! strigă Hansen. Amiralul are dreptate. Există mii de asteroizi cu aceeași formă și mărime ca al meu, și nu sunt responsabil pentru orice remarcă făcută de un pirat.

— Iată o altă dovadă care s-ar putea să fie mai convingătoare pentru tine, continuă Lucky. Pe baza piraților între două stânci era o vale plină de conserve folosite.

— Conserve folosite! strigă amiralul. Pe Galaxie, ce legătură are cu asta, Starr?

— Hansen depozita conservele folosite într-o vale de pe asteroidul lui. Nu-i plăcea ca stânca lui să fie acompaniată de propriul ei gunoi. De fapt probabil că nu voia ca ele să-i înconjoare asteroidul și să-i dezvăluie poziția. Am văzut valea plină de conserve când am plecat de pe asteroidul lui. Le-am văzut din nou când m-am apropiat de baza piraților. Acesta e motivul pentru care am ales acel asteroid pentru a-l cerceta și nu altul. Uită-te la acest om, amirale, și spune-mi dacă te poți îndoi că am spus adevărul.

Fața lui Hansen era contorsionată de furie. Nu mai era același om. Orice urmă de bunăvoință dispăruse.

— Bine. Și ce dacă? Ce vrei?

— Vreau să chemi Ganymede. Sunt sigur că tu ai condus tratativele cu ei mai înainte. Or să te recunoască. Spune-le că asteroizii se predau

Pământului și că își alătură forțele împotriva sirienilor dacă e necesar.

— De ce aş face-o? Mă ai pe mine, dar nu ai asteroizii. Nu poți să-i cureți pe toți.

— Putem, dacă vom captura asteroidul tău. Are toate datele necesare, nu-i așa?

— Încearcă să-l găsești, spuse Hansen, cu o voce răgușită, încearcă să dai de el într-o pădure de stânci. Chiar tu spui că se poate mișca.

— Va fi ușor de găsit, spuse Lucky. Valea ta de conserve, știi, nu?

— Încearcă. Uită-te la fiecare asteroid până găsești valea. O să-ți ia un milion de ani.

— Nu. Doar o zi sau două. Când am părăsit baza piraților, m-am oprit doar atât cât să incendiez valea plină de conserve cu o rază de căldură. Le-am topit și apoi le-am lăsat să se transforme prin îngheț într-o bucată de metal deformată și strălucitoare. Asteroidul nu are atmosferă care să le ruginească suprafața, așa că ea rămâne ca și porțile metalice folosite ca puncte de plecare într-un duel cu arme reactive. Când întâlnește lumina solară trimite reflexii în fascicule focalizate. Tot ce are de făcut Observatorul de pe Ceres este să caute un asteroid de zece ori mai strălucitor decât ar trebui să fie în raport cu mărimea. I-am pus să înceapă cercetările chiar înainte de a pleca să interceptez nava lui Anton.

— E o minciună.

— Da? Cu mult înainte de a ajunge la Soare am primit un mesaj sub-eteric care includea o fotografie. Uite-o!

Lucky o scoase de sub sugativa de pe birou.

— Punctul luminos înconjurat este chiar asteroidul tău.

— Crezi că mă poți speria?

— Ar trebui. Navele Consiliului deja au aterizat pe el.

— Ce? strigă furios amiralul.

— Nu mai era timp de pierdut, domnule, spuse Lucky. Am găsit apartamentele lui Hansen și la celălalt capăt am găsit tunelul care îl conecta cu baza piraților. Am aici câteva documente subterizate care conțin coordonatele principalelor baze, Hansen, și chiar și câteva din fotografiile bazelor. Dovada grăitoare, Hansen, nu-i așa!

Hansen se prăbuși. Gura i se deschise iar sunete lipsite de coerență îi ieșiră din gură.

— Am trecut prin toate astea, Hansen, pentru a te convinge că ai pierdut, spuse Lucky. Ai pierdut complet și definitiv. Nu ai mai rămas decât cu viața ta. Nu-ți fac nici o promisiune dar, dacă faci ce spun eu, poate vei reuși să o salvezi. Vorbește cu Ganymede.

Hansen se uita neajutorat la propriile degete. Amiralul vorbi plin de furie:

— Consiliul a curățat asteroizii? Au făcut-o deja? Nu s-au consultat cu amiralitatea?

— Ce ai de spus, Hansen? întrebă Lucky.

— Ce mai contează acum? O să chem Ganymede, spuse el.

* * *

Conway, Henree și Bigman erau la spațioport pentru a-l întâmpina pe Lucky când se întoarse pe Pământ. Toți cinară împreună în Camera de Sticlă aflată la cel mai înalt nivel al localului *Planet Restaurant*. Pereții camerelor erau făcuți din sticlă curbată și transparentă și puteau astfel privi luminile calde ale orașului care păleau în câmpiile de dedesubt.

— Am avut noroc că membrii Consiliului au fost capabili să ajungă în bazele piraților mai înainte ca aceasta să devină o treabă a armatei. Acțiunea militarilor nu ar fi rezolvat complet problema, spuse Henree.

Conway aprobă și el din cap.

— Ai dreptate. Ar fi lăsat asteroizii vacanți pentru o nouă bandă de pirați. Cea mai mare parte

dintre acești oameni nici nu știau că luptă alături de sirieni. Erau mai degrabă oameni normali aflați în căutarea unei vieți mai bune decât cea pe care o duceau. Cred că putem convinge guvernul să-i amnistieze pe toți, în afară de cei care au participat efectiv la raiduri, și aceștia din urmă nici nu sunt prea mulți.

— De fapt, continuă Lucky, ajutându-i să continue dezvoltarea asteroizilor, finanțând extinderea fermelor de enzime, aducându-le apă, aer și energie, construim un zid de apărare pentru viitor. Cea mai bună protecție împotriva criminalilor de pe asteroizi este o comunitate prosperă și liniștită. În asta constă pacea.

Bigman interveni și el cu o voce războinică:

— Nu te mai amăgi. E pace doar până când se hotărăsc sirienii să încerce din nou.

Lucky puse mâna pe fața încruntată a micuțului și o împinse în joacă.

— Bigman, cred că îți pare rău că am evitat un război. Ce se întâmplă cu tine? Nu poți să te bucuri și tu ca restul lumii?

— Auzi, Lucky, ai fi putut să ne spui și nouă mai multe atunci, zise Conway.

— Mi-ar fi plăcut, spuse Lucky, dar era necesar pentru mine ca să tratez cu Hansen singur. Erau motive personale.

— Dar când a fost prima dată când l-ai bănuț, Lucky? Ce l-a dat de gol? vru să afle Conway. Faptul că asteroidul lui a pătruns într-o zonă interzisă?

— Țsta a fost ultimul lucru, admise Lucky, dar mi-am dat seama că nu era nici pe jumătate ermit la o oră după ce m-am întâlnit cu el. Mi-am dat seama că era, pentru mine, mai important decât oricine din toată galaxia.

— Ce-ar fi să ne explici și nouă asta?

Conway înfipse furculița în ultima bucată de friptură și mestecă mulțumit în continuare.

— Hansen m-a recunoscut ca fiind fiul lui Lawrence Starr. Mi-a spus că s-a întâlnit cu tata odată, și chiar s-a întâlnit. Oricum, oamenii Consiliului nu au parte de publicitate și o întâlnire e necesară pentru a explica faptul că putea vedea asemănarea pe fața mea. Dar recunoașterea asta avea două aspecte ciudate. A văzut cel mai clar asemănarea când m-am enervat. Totuși din ce mi-ai spus, unchiule Conway și unchiule Gus, tata se enerva destul de greu. „Zâmbăreț” era adjectivul care i se atribuia cel mai des tatălui meu când se vorbea despre el. Și, mai mult, când Hansen a venit pe Ceres, nu v-a recunoscut pe nici unul dintre voi. Chiar și când v-a auzit numele n-a avut nici o reacție.

— Și ce e rău cu asta?

— Voi și tata ați fost tot timpul împreună, nu-i așa? Cum s-ar fi putut ca Hansen să-l fi întâlnit pe tata și să nu vă fi întâlnit pe voi doi? Și mai mult chiar, să se întâlnească cu tata când era nervos și în unele circumstanțe în care fața lui a rămas bine întipărită în mintea lui Hansen, încât a reușit să mă recunoască după douăzeci și cinci de ani. Ar fi o singură explicație. Tata a fost fără voi doar în ultimul zbor spre Venus, iar Hansen a luat parte la acel măcel. Și nici nu era acolo ca un simplu membru al echipajului. În mod normal, nici un simplu membru nu poate deveni destul de bogat pentru a fi în stare să amenajeze un asteroid și să petreacă douăzeci de ani pentru a face o organizație mai mare din tot ce mai rămăsese. Trebuia să fie căpitanul navei care a atacat. Ar fi avut treizeci de ani atunci; destul de bătrân pentru a fi căpitan.

— Pe Spațiu! spuse Conway sec. Bigman strigă indignat:

— Și nu l-ai împușcat cu mâna ta?

— Cum puteam să fac asta? Aveam treburi mai importante decât o problemă personală. Da, e

adevărat că mi-a ucis părinții, dar a trebuit să fiu și eu politicos cu el, cel puțin pentru o vreme.

Lucky duse cana de Caféa la buze și se opri pentru a se uita din nou spre orașul de jos.

— Hansen va sta în închisoarea de pe Mercur pentru restul vieții lui, ceea ce e o pedeapsă mai mare decât o moarte ușoară. Sirienii au plecat de pe Ganymede, așa că va fi pace. Asta e o recompensă mai mare pentru mine decât de zece ori moartea lui; și un lucru mult mai bun pentru memoria părinților mei.

Cuprins

PARTEA I RĂTĂCITOR ÎN SPAȚIU

1. Prunele de pe Marte
2. Grânarul din Spațiu
3. Fermierii de pe Marte
4. Viață Extraterestră
5. Cina
6. „Înainte!”
7. Descoperirea
8. Întâlnire nocturnă
9. Interiorul Fisurii
10. Nașterea Rătăcitorului în Spațiu
11. Furtuna
12. Piesa Lipsă
13. Consiliul Intervine
14. „Eu Sunt Rătăcitorul în Spațiu”
15. Rătăcitorul în Spațiu Preia Controlul
16. Soluția

PARTEA A-II-A CAPCANA

1. Nava Blestemată
2. Scursurile Spațiului
3. Duel Verbal
4. Duel în Fapte
5. Ermitul de pe „Stâncă”
6. Ce Știa Ermitul
7. Spre Ceres
8. Bigman Preia Controlul
9. Asteroidul Care Nu Era
10. Asteroidul Care Era
11. Luptă Corp La Corp
12. Navă Contra Navă
13. Atac!
14. Spre Ganymede Via Soare
15. Răspuns Parțial
16. Răspunsul Total

Table of Contents

PARTEA I RĂTĂCITOR ÎN SPAȚIU	3
1. Prunele de pe Marte	4
2. Grâнарul din Spațiu	13
3. Fermierii de pe Marte	22
4. Viață Extraterestră	33
5. Cina	42
6. „Înainte!”	51
7. Descoperirea	62
8. Întâlnire nocturnă	71
9. Interiorul Fisurii	81
10. Nașterea Rătăcitorului în Spațiu	90
11. Furtuna	99
12. Piesa Lipsă	108
13. Consiliul Intervine	117
14. „Eu Sunt Rătăcitorul în Spațiu”	127
15. Rătăcitorul în Spațiu Preia Controlul	136
16. Soluția	144
PARTEA A-II-A CAPCANA	153
1. Nava Blestemată	154
2. Scursurile Spațiului	164
3. Duel Verbal	173
4. Duel în Fapte	182
5. Ermitul de pe „Stâncă”	192
6. Ce Știa Ermitul	200
7. Spre Ceres	209
8. Bigman Preia Controlul	217
9. Asteroidul Care Nu Era	227
10. Asteroidul Care Era	237
11. Luptă Corp La Corp	246
12. Navă Contra Navă	255
13. Atac!	265

14. Spre Ganymede Via Soare	274
15. Răspuns Parțial	284
16. Răspunsul Total	294